

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

**BREAK
MY
HEART
1,000
TIMES**

DANIEL WATERS

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

BREAK MY HEART 1,000 TIMES

DANIEL WATERS

HİPERİYON
YENİ YURK

Telif Hakkı © 2012 Daniel Waters

Tüm hakları saklıdır. Disney Book Group'un bir baskısı olan Hyperion tarafından yayımlanmıştır. Bu kitabın hiçbir bölümü, yayıncının yazılı izni olmadan fotokopi, kayıt veya herhangi bir bilgi depolama ve erişim sistemi dahil olmak üzere elektronik veya mekanik herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz veya iletilemez. Bilgi için adres: Hyperion, 114 Fifth Avenue, New York, New York 10011-5690.

ISBN 978-1-4231-6088-5

www.un-requiredreading.com adresini ziyaret edin

İçindekiler

[Başlık](#)

[Sayfası](#)

[Telif](#)

[Hakkı](#)

[Daniel Waters](#)

[tarafından da ithaf](#)

[edilmiştir](#)

[Birinci Bölüm: En Kısa Ay](#)

[Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#)

[Bölüm 14](#)

[Bölüm 15](#)

[Bölüm 16](#)

[Bölüm 17](#)

[Bölüm 18](#)

[Bölüm 19](#)

[İkinci Bölüm: Sevgililer Günü](#)

[Bölüm 20](#)

[Bölüm 21](#)

[Bölüm 22](#)

[Bölüm 23](#)

[Bölüm 24](#)

[Bölüm 25](#)

[Bölüm 26](#)

[Bölüm 27](#)

[Bölüm 28](#)

[Bölüm 29](#)
[Bölüm 30](#)
[Bölüm 31](#)
[Bölüm 32](#)
[Bölüm 33](#)
[Bölüm 34](#)
[Bölüm 35](#)
[Bölüm 36](#)
[Bölüm 37](#)
[Bölüm 38](#)
[Üçüncü Bölüm: Kırık Kalpler](#)
[Bölüm 39](#)
[Bölüm 40](#)
[Bölüm 41](#)
[Bölüm 42](#)
[Bölüm 43](#)
[Bölüm 44](#)
[Bölüm 45](#)
[Bölüm 46](#)
[Bölüm 47](#)
[Bölüm 48](#)
[Bölüm 49](#)
[Dördüncü Bölüm](#) .
[Artık Gün Bölüm 50](#)
[Bölüm 51](#)
[Bölüm 52](#)
[Bölüm 53](#)
[Bölüm 54](#)
[Bölüm 55](#)
[Bölüm 56](#)
[Bölüm 57](#)
[Bölüm 58](#)
[Bölüm 59](#)
[Bölüm 60 Sonsöz](#)
[Teşekkür](#)

AYRICA DANIEL WATERS TARAFINDAN

Ölü Nesil Serisi

Nesil Ölü Hayat

Öpücüğü

Geçerken Garip

Dikişler

Kayleigh için, ve Cormac için

**PART ONE:
THE
SHORTEST
MONTH**

Duvarların içinden geçiyorum. Onun evimizden ayrılışını izlerken pencereden fısıldıyorum. Kendi hafızamın kenarlarında titreşiyorum.

Şimdi uyuyor, nefesi yastık kılıfının kenarını karıştırıyor. Yatağının ayak ucundaki varlığım mı onun dönmesine neden oluyor bilmiyorum. Yorgan kozasından aniden kurtulan kolu başının üzerinden geriye doğru uzanıyor ve uzun kumral saçlarının çerçevelediği güzel yüzü tavana doğru dönüyor.

Meryem'e o kadar benziyor ki, ölüm gibi ama daha derin olan o tanıdık acıyı hissediyorum. Ona doğru uzanıyorum, niyetim sadece yanağını okşamak, ama inliyor ve rüyalarında neyin dolaştığını merak ediyorum.

Alarm çalıyor, ölümümünden yıllar sonra kaydedilmiş bir şarkı çalıyor, sevdiğim bir şarkı. Gözleri dalgalanmaya başladığında yere düşüyorum.

Annesi çoktan mutfağa girmiş, tavaları tıkırdatıyor, kahve pişiriyor, portakal suyu dolduruyor. Her üç kalp atışında bir durup, birazdan ailesinin geri kalanının oturacağı mutfak masasına bakıyor, yüzü buruşmuş ve endişeyle kaplı, sanki asla yeterli zaman olmadığını hissediyor. Ve tabii ki haklı. Hiç zaman yok. Kemerli geçitte durduğumu görmüyor, çünkü görülmem için çaba sarf etmem gerekiyor. Bildiğim kadarıyla, görmek de çaba gerektirebilir. Gözlerini az önce düştüğüm tavana doğru kaldırıyor ve alarmı kapatmak için ayağa kalktığında kızının ayak seslerini duyuyorum. Bekliyorum.

Ta ki duş için sıcak su akıtırken yukarıdaki tesisattan gelen gıcırta ve iniltiyi duyana kadar.

Mutfak duvarından geçiyorum. Boşluğun içinde eski bir şişe kapağı ve bir fare iskeleti var, minik ruhu çoktan kaçmış. Kablolar var ve onların arasından geçtiğimde karıncalanıyorum, uğulduyorum ve mutfaktaki ışık kararıyor ve sonra parlıyor.

Oturma odasına giriyorum, artık hayattayken olduğumdan çok farklı. İki koltuk, güneşten kavrulmuş uzun bir kanep ve tozlu ekranı olan büyük bir televizyon. Televizyonun karanlık aynasına bakıyorum, ama hiç yansımıyorum, ta ki öne doğru eğilip "elimi" donuk yüzeye sürene kadar, burada süregelen parazit onu dalgalanan ve uzaklaşan beyaz bir bulanıklık olarak kısa süreliğine görünür kılıyor. Aşağı bakıyorum ve televizyonun saatini bozduğumu görüyorum.

Tekrar DVR; dört sıfırlı bir dizi yanıp sönüyor.

Enerjisi bir fener gibi beni yukarıya, ona doğru yönlendiriyor ve banyo kapısının altından kıvrılan buhar puflarını görebiliyorum. Kilitli olmayan kapıdan geçiyorum; sanki bir mıknatıs tarafından ekiliyormuşum gibi ölüm yerime çekiliyorum. Buharın ve duş perdesinin arasından geçiyorum ve o orada, hala bunu yapabilme yeteneğim olsaydı yüzüm kızarırdı.

Gözlerimi kaçırarak küvete bakıyorum, su giderden aşağıya doğru akıyor. Ben izlerken, su kana dönüşüyor ve sonra dönen kan giderden taşıyor ve ayak bileklerine kadar yükseliyor ve dolmaya devam ediyor ve oh hayır hatırlıyorum....

Hatırlıyorum. Benim gibi birinin düşünmesi ne tuhaf. Tuhaf çünkü ben de bir anıdan fazlası değilim. Benden başka kimsenin artık sahip olmadığı bir anı.

Benim gibi olan ama benim gibi olmayan başkaları da var. Görünen ve kaybolan başkaları, ama onlar için bilinç geri dönmedi, sadece hafıza olarak varlar.

Yoksa öyle mi? Yaşam ve öbür dünya arasındaki duvar, temelinde delikler açılmaya başlamadan önce bile her zaman geirgendi.

Kan çekiliyor ve tekrar suya dönüşüyor. O bunların hiçbirini fark etmedi. şampuanın damlama ihtimaline karşı gözlerini kapatmış ve ben orada dururken, görünmez ruhum plastik perdeyle ikiye bölünmüş halde etinin dalgalanmasını izliyorum. Varlığım ince bir ürperti getiriyor. Somut evren üzerinde hala bir etkim olabilir.

Duştan çıkıyorum ve lavabonun yanında bekliyorum. Hazırlanıyorum. En kolayı, geçmiş zamanda bir an bulmak ve o ana tutunmaktır. Çaba ve enerjiyle, bir anının hatırası yeniden görünür hale gelebilir. Zaman tamamen doğrusal değildir. Suyu kapatıyor ve perde çubuğunun üzerine asılı havlu kayıyor.

Çaba gösteriyorum. Perde geri çekildi ve beni gördü.

11

Veronica bazı insanların yaptığı gibi uyanık olduğu her an hayaletlerden korkmuyordu. Hayaletler Olay'dan beri hayatının yerleşik bir gerçeğiydi; onlardan kaçmak mümkün değildi. Ama onları hiç istemediğı tek yer banyoydu. Ona göre banyo, hayaletlerden arındırılmış kalıcı bir bölge olmalıydı. Bu yüzden o Salı sabahı saat 6:49'da duştan çıktığında Okuldan önce, görüntüsünü yansıtmayan aynanın önünde duran bir hayalet gördü ve çığlık attı. Havlusunu kavradı ve onun yanından geçerek yatak odasına koştu.

Yatağının kenarına oturdu ve nefes alış verişini dengeledi. Vücudunu kuruladı ve hayaletin henüz gidip gitmediğini merak etti. Bazen on beş dakika kadar kaldıkları oluyordu ama genellikle bir fotoğraf çekecek kadar kısa bir süre içinde orada olup gidiyorlardı. Bunun ikincisi olmasını umuyordu. Kıyafetlerini banyoda bırakmıştı ve başka bir kıyafet seçmek için çok fazla çaba harcamak gerekiyordu. Artık kuruydu, havlusuna sarındı ve banyoyu bir kez daha denemeye karar verdi.

Çoktan gitmişti. Neden bir erkek olmak zorundaydı ki? diye düşündü. Onun yaşlarında gibi görünüyordu. Tıraş oluyordu ya da saçını tarıyordu, diye düşündü ve sonra saçını tarıyor olması gerektiğine karar verdi, Çünkü üzerinde tişört vardı ve kim üzerinde tişörtle tıraş olur ki?

Daracık banyoda ılık ve nemli bir hava vardı ama lavabonun üstündeki ayna temizdi. Aynanın karşısına geçti ve tüyleri diken diken oldu. Hayaletin durduğu yerde kesin bir ürperti vardı. Ürperti. Son yetmiş yıl boyunca bu lavabonun önünde kaç kişi durmuştu?

Çok fazla, diye düşündü saç kurutma makinesini fişe takarken. Evin içinde sonsuz bir hayalet geçidi olsaydı hiç şaşırmazdı. Ev ve dışarıdaki bir dönümlük çim ve bahçeler. Halı kaplı merdivenlerden ikişer üçer çıkan hayaletler, artık orada olmayan bir pencereden dışarı bakan hayaletler, kahvaltı köşesine sıkışmış, televizyonun önünde oturan hayaletler görünmez çay setleri. Bazen bir koku bırakırlardı; şu anda bile bir miktar kolonya kokusu alabildiğini düşündü, ince, soluk bir koku; odunsu, sınıftaki sporcuların galonlarca sürdüğü vücut spreylere hiç benzemeyen bir koku.

Güzel bir koku olduğuna karar verdi. Keşke o kadar irkilmeseydim ve çocuğa bakmaya zaman ayırıyaydım diye düşündü; ama tek fark ettiği yakasının üzerinden yeni kıvrılmaya başlayan sarı saçlarıydı. Belki de sevimlidir, diye düşündü.

"Ne kadar ürkütücü," dedi yansımasına, sonra da kurutma makinesinden çıkan sıcak havayla vurdu. Moncrief Lisesi'ndeki sınıfında aralarından seçim yapabileceği fazlasıyla yakışıklı erkek vardı, hepsinin kalp atışları, nabızları ve modern gardıropları vardı. Örneğin James. Bu hafta sonu onunla çıkmayı teklif etmişti ve o henüz cevap vermemişti. James, James.

Ders boyunca onu merakta bırakır, sonra da Cuma günü ortak İngilizce dersinde boş olduğunu bildirirdi. O kadar çok Çocuklar, çok fazla seçenek vardı ama birini diğerinden daha çekici kılan şeyin ne olduğunu gerçekten bilmiyormuş gibi hissediyordu. Elbette, görünüş - bu bariz bir kategoriydi - ama bunun ötesinde evet ya da hayır demek istemesine neden olan şey neydi?

Saç kurutma makinesini kapattı ve annesinin merdivenlerden gelen sesini duydu.

"Veronica. Vakit neredeyse geldi. Senin için kahvaltı hazırladım." "Teşekkürler anne," diye karşılık verdi ve giyindi.

Veronica normalde çok az makyaj yapardı, sadece çillerini düzeltmek için biraz fondöten kullanırdı ama parfüm kullanmayı severdi. Bugün bileklerine sıkmak ve boynuna sürmek için koridora çıktı, hayaletin beraberinde getirdiği kokuyu örtmek istemiyordu, her ne kadar koku

oldukça dağılmış olsa da.

Mutfağa girdi ve kızartma tavaşını yıkamakta olan annesine sarıldı. Annesi ona doğru eğildi ama fırçalamaya devam etti. Fırçala, fırçala, fırçala, canla başla, yumurtalar tavada kavrulmuştu. Veronica küçük mutfak masalarında her zamanki yerinde oturmuş gazete okuyan babasına baktı. Saat 7:13'ü gösteren saate döndü.

"İyi misin anne?" Veronica söyledi.

"Ben iyiyim tatlım," dedi ve burnunu çekti. "Sadece üşüttüm."

Veronica bunun soğuk algınlığından daha fazlası olduğunu biliyordu. Babası gazetesinden başını kaldırmadı.

"Emin misin?"

"Eminim," dedi annesi, sesi mutfak penceresinin üstündeki çatı penceresinden sarkan buz sarkıtları kadar kırıllandı. "Kendine zarar verdin mi?"

Üst katta mı? Bağırıldığını duyduğumu sandım."

Veronica dudaklarını yaladı. Annesinin gözlerinin etrafındaki endişe çizgilerini ve boyamaktan vazgeçtiği saçlarındaki gri çizgileri fark etti.

"Üst kattaki banyoda bir hayalet var."

Annesinin omuzlarında yeni bir gerginlik hissedebiliyordu, bir dakika önce sadece boyun eğme vardı.

"Ah, Veronica," dedi annesi ve sabunlu tavayı lavaboya bıraktı. İnce kızarmış yumurta şeritleri kıvrımlara yapışmıştı. Döndü ve sessizce gazeteyi karıştıran kocasına baktı. Her zaman önce iş dünyası bölümü, sonra yerel haberler. Spor bölümü her zaman okunmadan geçerdi.

Veronica da bir sempati gösterisi umuduyla onu izledi. Başını kaldırıp bakmadı. "Özür dilerim anne," dedi.

"Hayaletler, hayaletler," dedi annesi. Parmaklarından koyu renk pantolonuna ve babasının yıllar önce değiştirmiş olması gereken eski muşamba zemine su ve sabun damlıyordu. "Her zaman hayaletler."

Veronica annesinin bağlantısının koptuğunu hissederek, "İrkildim, hepsi bu," dedi. Annesinin dikkati çatlamış ve ısırılmış tırnaklarından damlayan baloncuklar gibi uçup gitmeden önce hızlıca konuştu. "Genç bir çocuk. Saçlarını tarıyordu, uzun ve tüylü saçları vardı. Babamın çocukluk fotoğrafları."

Babası sayfayı çevirirken kısa bir hareketlenme oldu. Annesi gözlerinde gerçek bir odaklanma olmadan ona baktı.

Veronica bir tepki almayı umarak, "Oldukça kibirli biri olmalı," dedi ama hiçbir tepki alamadı. "Korkutucu falan değildi."

Son kısmı söylememiş olmayı diledi, çünkü onun kayboluşunu izlemek için burada kalmamıştı. Veronica Case Sokağı'nın köşesinde bir hayalet olduğunu biliyordu, kendini kaldırımdan kaldıran ve ayağa kalktığında gülümseyen bir kadın. Ama sonra sırtışı orantısızlaşıyor ve çıplak kollarının farklı yerlerinden kan akmaya başlıyor, sonra mavi elbisesinde kırmızı lekeler beliriyor ve genişliyor ve sonunda sarı saçlarının arasından, başının tepesinden kan akmaya başlıyor. Kaldırıma doğru sendeleyerek üç adım atıyor ve sonra gözden kayboluyor.

Case Street hayaleti neredeyse kasten ürkütücüydü. Banyodaki çocuk öyle görünmüyordu, ancak bir aynanın önünde durup yansımasının olmaması oldukça rahatsız ediciydi.

"Anne?" Veronica söyledi. Onun koluna dokundu.

"Hayaletler en kötü kısmı," diye fısıldadı annesi ve Veronica ona sarılmak istedi ama bir yanı da korkuyordu.

Babası onlara baktı, sabahın bu saatinde her zaman yaptığı gibi gülümsedi ve gözden kayboldu.

Hayaletler en kötü kısmı.

Veronica soğuk Şubat havası yanağını öperken bunu düşündü. Annesi bunu ilk kez söylemiyordu ve Veronica benzer duyguların annesi yaşındaki ve daha yaşlı insanlar tarafından da dile getirildiğini duymuştu. Veronica, kimin istatistiklerini okuduğunuza bağlı olarak bir ila dört milyon arasında insanın hayatına mal olan Olay'ın en kötü yanının birkaç hayalet olmasını anlaşılmaz buluyordu. Hayaletler, tıpkı ardından gelen hastalık ve kalıcı ölümler, çevresel hasar ve genel kaos gibi, sadece Olay'ın dehşetinin talihsiz yan ürünleriydi. Olay, dökülen tuz tanelerini silen bir elin umursamazlığıyla insanları ortadan kaldırmıştı ve hayaletler en kötü kısım mıydı? En ürkütücü hayaletler bile kötü niyetli olabilirler. Veronica'nın gözünde hayaletler, en kötü ihtimalle, rahatsız edicilerdi, daha fazlası değil.

Veronica aslında çoğu sabah babasını görmekten hoşlanıyordu. Başlarda çok korkmuş ve ağlamıştı, ama zamanla bu hayaletin Babasının kahvaltı masasındaki görüntüsü hiç yoktan iyiydi. Bunun gerçekten "o" olmadığını, "o" nun bir hologram ya da dijital bir kayıt gibi olduğunu biliyordu. O, Olay'ın neden olduğu garip simya sayesinde maddi dünyada görünür hale gelen hoş bir hatıraydı. Bu anı görünmenin ötesinde iletişim kurmak.

Ama o gülümsedi. Ortaya çıktığı her gün gülümsüyordu. O ve annesi her zaman lavabonun önünde durduklarından emin olurlardı, çünkü orada dururlarsa, gözleri onlarınkiyle buluşur ve temas yanılısaması yaşarlardı, ölüm aleminin ötesinden onlara bakıyormuş gibi kısa bir his. Bir an için oradaydı. Gerçekten oradaydı.

Ama sonra o an geçiyor ve kendini yine onun oturup gazete okumaktan başka bir şey yaptığını görmeyi dilerken buluyordu.

"Veronica!" diye seslendiğini duydu Janine. "Veronica, bekle."

Janine'in kendisine doğru aceleyle geldiğini gördü, hafif omuzları çökmüş, gözleri kısılmıştı. Janine hayaletlerden korkuyordu, hem de ölümüne korkuyordu. Olay sonrası dünyada hayaletlerin çoğalmasıyla başa çıkmakta zorlanan trajik ama şaşırtıcı derecede küçük bir grup insandan biriydi.

Veronica, Janine'in evden çıkmasının bile çaba gerektirdiğini biliyordu, özellikle de okula birlikte yaptıkları kısa yürüyüş her gün en az bir hayaletin yanından geçmelerine neden oluyorsa.

Janine bir atkı, ağır bir palto ve uzun püsküllü örgü bir Peru şapkası giymişti, sanki ekstra yalıtım soğğun yanı sıra ruhları da dışarıda tutabilirmiş gibi.

"Dikkatli ol Janine," dedi Veronica, durmadı ama adımlarını biraz yavaşlattı. "Kaldırımda bazı buzlu noktalar var."

Janine'in yanakları kızarmış ve pembeleşmişti. "Üşümüyor musun, Veronica?" dedi, sesi de adımları gibi hızlı ve kesikti. "Çok soğuk."

"O kadar da kötü değil," dedi Veronica ama daha kelimeler ağzından tam olarak çıkmadan Janine titremeye başladı. Veronica ona sarılmak istedi, Janine'in ekstra katmanlarla asla ısınamayacak bir parçası olduğunu biliyordu; ama aynı zamanda bir kucaklaşmanın hayaletleri yok etmeyeceğini biliyordu. Janine de dahil olmak üzere herkesin kendi gerçekliğiyle başa çıkmanın bir yolunu bulması gerekiyordu.

"Daha gelmedi mi?" Janine sordu. Veronica, Janine'in parmaklarının her biri farklı renkte olan örgü eldivenlerini giydiğini fark etti; parmaklar gergin gökkuşağı yumrukları şeklinde seğirip sıkılmıştı. Aynı renkteki şapkasının kenarından kırmızı bir ponpon sarkıyordu. Janine yedi yıl kadar önce kasabaya taşındığında Veronica'nın ilk arkadaşıydı ama Veronica'nın etkilendiği o alıngan çocuk değildi. Tanışmalarından kısa bir süre sonra, ormanda yürürken kendilerine taş atan iki büyük oğlana karşı koymuş bir kızdı bu; ama bu, hayaletler içindeki tüm cesareti çekip almadan önceydi. Veronica yine ona sarılma isteğiyle savaştı; korkularıyla yüzleşmenin bir yolunu bulamazsa Janine'in sonsuza kadar küçük bir kız olarak kalacağından endişeleniyordu.

"Onu görmüyorum," diye yanıtladı Veronica. "Bu hafta sonu bir şey yapacak mısın?"

"Oh, hayır," dedi Janine, çok hızlı bir şekilde. "Gelmek ister misin?"

"Çalışıyorum," dedi Veronica. Janine'e bir iş bulmaya çalışmıştı. Ama hiç şansı yoktu. Hayaletler tiyatroya çekilmişti. Nedense Cineplex'e pervaneler gibi üşüştüler. Veronica, Janine'e her zaman bir sürü canlı film olduğunu söyleyerek onu çekebileceğini düşünmüştü. Ama Janine rahatlamak yerine daha da dehşete düşmüştü. "Onları nasıl ayırt edebiliyorsun?" demişti.

Janine hayal kırıklığına uğramış bir ses çıkardı, o kadar yumuşaktı ki neredeyse botlarının karda çıkardığı ses tarafından bastırılıyordu. Okula gitmek için başka yollar da vardı ama hiçbirisi onları Mary Greer'in yanından geçiren yol kadar kestirme değildi.

Veronica uzun yoldan gitmek istemiyordu ve Janine yeni bir hayaletle tek başına karşılaşmaktan, tanıdık bir hayaleti Veronica'yla birlikte geçmekten daha çok korkuyordu. Sık sık Veronica'yı daha erken ya da geç gitmesi için ikna etmeye çalışıyordu ama

Veronica reddetti. Ve hakkını yemeyelim, Janine her sabah kendini zorla kapıdan dışarı atıyordu. Bu Veronica'yı, içindeki cesaret kıvılcımının bir gün aleve dönüşebileceği konusunda umutlandırdı.

"Benim de bir randevum var," dedi Veronica gülümseyerek.

"Her zaman bir randevun var," dedi Janine ve Veronica'yı "her zaman" kısmında sadece şaka yaptığını belirtmek istercesine dürttü, ama Veronica, Janine'in sinirsel tiklerinden birinin, yakın olduğu birkaç kişiyle sık sık hafif fiziksel temas kurmak olduğunu biliyordu, sanki onların gerçekten orada olduklarına dair kendini rahatlatmak istercesine.

"Bunu sadece doğru olduğu için söylüyorsun," dedi Veronica onu sırtından dürterek. Belki bir sarılma çok fazlaydı ama temas kötü bir şey olamazdı.

"Bu sefer kiminle?"

"Janine! Beni iflah olmaz bir çapkın gibi gösteriyorsun!"

"Sen *iflah* olmaz bir çapkınsın."

Veronica ses tonundaki değışikliğı duydu ve Janine'in hayaleti geçirme beklentisiyle buz kestiğini anladı.

"Bilmen gerekiyorsa, James'le çıkıyorum," dedi, onun dikkatini dağıtmayı umarak. "Neden sen de gelmiyorsun? Eminim James'in seninle çıkmak isteyecek bir arkadaşı vardır."

"Oh, hayır, hayır," dedi Janine. "Yapamam. Gerçekten yapamazdım."

Sokağın karşısında Veronica, Mary Greer'in Bay Bittner'in evinin merdivenlerinden çıktığını gördü. Havada yürüyor gibiydi, ince çıplak kolları ve ince bacakları mevsimsiz bir şekilde bronzlaşmıştı.

Janine'in nefesi hızlandı ve tekrar Veronica'ya doğru sendeledi, çok renkli parmakları Veronica'nın kolunda çırpınıyordu. Veronica onun dikkatini dağıtmak için bir şeyler söylemesi gerektiğini biliyordu.

"Bu yıl doğum günüm var," diye ağzından kaçırdı.

Mary Greer'in vuruşları Bay Bittner'in evinin ağır kapısında hiçbir ses çıkarmıyordu. Janine anlaşılmaz bir ses çıkardı, parmaklarını kısıtırıp bıraktı ve sonra titrek bir sesle konuştu.

"Oh, doğru ya," dedi. "Bu yıl bir doğum günün var!" Şimdi daha güçlü, daha mutluydu. Veronica söyleyecek doğru şeyi bulduğı için memnundu.

"Şimdi kaç yaşında olacaksın? Dört mü?"

"Evet, dört," dedi Veronica. "Artık gün bebeğı olmanın zevkleri." "Bir p...p...partisi yapmalısın," dedi Janine, kendine güveni tamdı.

sallanıyordu. Bay Bittner'in verandasındaki hayaletle ödeşmişlerdi.

Güçlü ol, Janine, diye düşündü Veronica. Neredeyse geçtik. "Eğer yaparsam, gelir misin?" dedi.

"Muhtemelen hayır," dedi Janine ve hayalet arkalarında kaldı.

"Neden olmasın?" Veronica ona sordu, hala kendini çekiştirmesine izin veriyordu.

ve sıkışmış.

Janine, "Eviniz perili," dedi.

Artık bütün dünya lanetli, Janine, diye düşündü Veronica, ama sessizliğini korudu ve Janine'i tepeden okula doğru götürdü.

August Bittner, en sevdiği kırmızı atkısını pardösüsünün içine sokarak perdelerindeki aralıktan Veronica ve ürkek arkadaşını izledi. Evine ve verandasında süzülen kıza bakmak için adımlarını zar zor kesmişlerdi. Durmadılar ama baktılar.

Her okul günü, son otuz yıldır öğretmenlik yaptığı Jewell City'deki Dr. Charles E. Montcrief Lisesi'ne doğru ilerlerken onları evini izlerken görüyordu. Onlar hayaleti, o onları, o da kapıyı izliyordu. Her gün ortaya çıkmıyordu ve

Bazen çocuklar onu göremeyecek kadar geç kalırlardı ama Meryem'le birlikte belirledikleri yerde oldukları günlerde, sinirsel bir sıcaklık karnının ortasından yukarı doğru yayılır ve elleri ayakları karıncalanana kadar devam ederdi. Bazı günlerde, bunun gibi, boynunun terden ıslandığını hissedirdi. Yine de her gün tam zamanında ağır perdelerin gölgesinin hemen içindeki yerinde olurdu. Yarattığı suçluluk duygusuna rağmen, bu kısa süreli korkunç eşzamanlılık anını dört gözle beklediğini fark etti.

"O bizim kızımız, biliyorsun."

Bittner, merdivenin dibinde gölgeler arasında oturan karısına doğru döndü.

"Kim?" dedi.

"O. Cesur olan, yürüyen."

Deri eldivenlerini paltosunun ceplerinden çıkardı ve pürüzsüz deri gıcırdayana kadar bileklerine doğru çekti. Güzel bir kız, Veronica Calder. Tarih sınıfındaydı ve sınıf arkadaşlarının çoğunun aksine dikkatini derse veriyordu. Veronica'nın paltosu sıcak tutmaktan çok şık görünüyordu ve onun yaşındaki kızların neden hava koşullarına karşı gençken tanıdığı kızlardan daha bağışıklı görüldüğünü merak etti.

Bu ona verandasındaki kızı, askıları bir kurşun kalemden daha kalın olmayan, yumuşak nervürlü pamuklu üstünü düşündürdü. Geçen şubat ayında, kasabalarına yağın kalın, gri kar yüzünden sokaklar bomboşken, araziye hayali bir ay manzarasına dönüştürürken, August Bittner risk almış ve ona bakmak için dışarıda durmuştu. Mükemmel kestane rengi tenindeki ince tüyleri görebilecek kadar yaklaştı. Parlak ve altın sarısıydılar, sanki güneşi yansıtıyorlardı, ki bu kış gününde, gri ve girdaplı bir gökyüzü tarafından lekelenmişti. Ayağa kalkıp ona yaklaştı, hayalet yanağını öpmek niyetindeydi, ama o anda kesici bir rüzgâr Kristal kar vücuduna doğru savrulmuş, yüzünü yakmış ve onu kör etmişti, öyle ki verandasında biriken derin kar yığınlarının içine doğru sendeleyerek geri döndü. Gözlerini açtığında karların kadının vücudunda döndüğünü görebiliyordu. Kadın kapıyı çalmak için elini kaldırmıştı ve adam cesaretini kaybetmiş, kadın gözden kaybolana kadar sıcak evine geri dönmeye cesaret edememişti.

"Kızımız," diye fısıldadı Madeline.

"Mary hakkında da böyle demiştin," dedi. "Ve diğerleri." Bu son sözler sadece bir fısıltıydı ama Madeline onu her zaman duyardı. Onun hiç dile getirmediği şeyleri bile duyabiliyordu. Düşüncelerini o düşünmeden önce duyabiliyordu.

"O zaman da haklıydım," dedi, sözleri merdiven boşluğunda yankılanıyordu. Sesinin üst kattaki odalara, yatak odalarına, çalışma odasına dolduğunu hayal edebiliyordu. Eva'nın odası. "Öyle olduğumu biliyorsun. Bunu hissettin. Geri geldiği her gün hissediyorsun."

"Evet," diye kabul etti.

Sekiz yıl önce, Şubat ayında Mary'yi öldürmüştü. Bir hayalet olarak, onu ziyarete geldiğinde olduğu gibi giyinmiş bir şekilde ortaya çıkması doğru görünmüyordu.

Yazın dersler. Doğru değildi, ama onu gördüğü için o kadar mutluydu ki, onun ortaya çıkması fısıltıyla onu öldürdüğü söylentilerine yol açtığında bile umursamadı. Ve okulda, bu sadece fısıltı değildi - Mary kasabada düzenli olarak ortaya çıkan ilk hayaletlerden biriydi, ilk ziyareti

Olaydan sadece birkaç gün sonra. O zamana kadar neredeyse iki yıl önce ölmüştü, ancak yerel gazete August'un uygun bir şekilde mezarda ve görüldüğü verandada duran bir resmini yayınlamıştı. (Mary'nin fotoğrafları iyi banyo edilememiş, gazetede etkileyici görünmeyecek soluk sarı ışıktan oluşan dijital bir bulanıklığa dönüşmüştü). Onun yeniden ortaya çıkışı, artık Olay'ın ölüm ve dehşetinden yorulmuş olan kasabanın unutmaya can attığı bir olayın istenmeyen bir hatırlatıcısı olmuştu.

Monterief'teki gençlerin hafızaları daha uzundu ve polis soruşturmanın çok başlarında August'u şüpheli olmaktan çıkarmış olsa da, Mary'nin katili olarak August'un adını vermekte hiç vakit kaybetmemişlerdi. Fotoğrafın yayınlanmasından sadece iki gün sonra birisi masasına üzerinde bir şiir bulunan daktilo edilmiş bir kâğıt bırakmıştı:

GUS'IN MARY'Sİ VAR

AĞAÇTA ASILI K-I-L-L-I-

N-G

ÖNCE KAN GELİR

SONRA EVLİLİK GELİR

SONRA BEBEK ARABASIYLA BITTNER GELİYOR.

Tam olarak Robert Frost sayılmazdı ama o zamanlar August'u şok eden ve işlediği birçok suçun ortaya çıkmasından korkarak geceleri uykusuz kalmasına neden olan bu şiirin anısı bugün onu gülümsetiyordu.

"Yakında yıldönümü olacak," dedi Madeline.

"Biliyorum," diye fısıldadı.

"Ve onu teslim etmelisin. Tekrar."

Eldivenli eliyle alnını ovuşturdu. "Yapmak zorunda mıyım?"

"Yapmalısın August. Doğum günü onun yeniden doğması için mümkün olan tek gün. Eğer onu teslim etmezsen küçük kızımız nasıl yeniden doğabilir?"

Gözünün kenarında bir damla yaşın toplandığını hissedebiliyordu.

"Yaşlı aptal," dedi karısı, sesi yankılanarak. "Git kızımızı kucakla. Onu içeri al."

August dudaklarını ıslattı. Kapıyı açtı ama Mary evlerine adımını bile atmadı.

Söylentilere ve tekerlemelere rağmen, çok az kişi onu kız hakkında sorgulama zahmetine katlandı, belki de kızın gazetede görüldüğü sırada kasabanın her yerinde her biri kendi hayaletinininki kadar gizemli bir hikayeye sahip düzinelerce hayalet olduğu için.

Evrak çantasını yerden alırken kaşlarını çatı. Şu on sentlik filozof Stephen Pescatelli şüpheli birkaç kişiden biriydi; yıllar önce öğretmenler odasında bir şeyler ima etmişti.

"Mary senin öğrencindi, değil mi Gus?" demişti, yuvarlak yüzünde koyu renk ve kırmızı çerçeveli gözleriyle. Siyah bir sincabınki gibi bir yüzü vardı, tüylü yanakları fındıkla doluydu. "Neden sonsuza dek senin kapının eşiğinde olduğunu düşünüyorsun?"

Bu, Pescatelli'nin hâlâ içki içtiği ve Müdür Evans'ın, sağ olsun, sert bir uyarı şeklinde bir müdahale düzenlemesinden önceydi: *Akşamdan kalma olarak işe gelmeyi bırak, yoksa işin biter.* İçki içtiği günlerde Pescatelli her an herkese her şeyi söyleyebilirdi ve iş arkadaşlarını, özellikle de August Bittner'i kızdırmaktan özel bir zevk alıyor gibiydi.

"Beni ziyarete gelirdi," demişti August, Pescatelli'nin saldırganlığı karşısında o kadar şaşırılmıştı ki, Mary Greer'le olan ilişkisine dair söylemek istediğinden fazlasını açıklamıştı.

"Gerçekten mi?" Pescatelli öne doğru eğilerek August'un terindeki biranın ve nefesinin kokusunu tam olarak bastırmayan tarçınlı sakızın kokusunu alabileceğini söyledi. "Ne için?"

"Ben... ona ders verdim," dedi ve elini ağzına götürdü. Mary hayattayken orada olmayan kırışıklıklar. "Güçlü bir öğrenci değildi."

O anda hissettiği umutsuzluk sahte değildi, her ne kadar Pescatelli'nin muhtemelen öyle olmasını beklediğini düşünse de. Ama gerçektir. Mary'yi bu hayattan öbürüne götürürken bir şey kaybetmişti. Mary sonsuza dek onun olmuştu ama bu onun kayıplardan muaf olduğu anlamına gelmiyordu.

Her bir kız, canlarını aldığı anda ruhunun küçük bir parçasını da beraberinde götürmüştü.

"Ne bekliyorsun?" dedi karısı ve adam uykudan uyanmış gibi gözlerini kırıştırdı. "Aptalca hayaller kurmayı bırak."

August karısına bakmak için arkasını döndüğünde, o gitmişti. Kız, sanki kapıya cevap vermesini bekliyormuş gibi August'un gözlerinin içine bakıyordu.

"İstediğim kişi sen değilsin," diye fısıldadı. "Sen Eva değilsin." Kızın mutlu ve neşeli ifadesi değişmedi.

Palto dolabının içindeki kancadan şapkasını aldı ve kapının yanındaki kovadan uzun siyah şemsiyesini çıkardı. Kız onu ilk kez fark ediyormuş gibi başını kaldırdı, dudaklarında çok sevdiği gülümseme yeni başlıyordu. Anında morali yükseldi. Bugün güzel bir gün olacaktı; zamanlamayı mükemmel yapmıştı.

Kollarını açıp kadının içinden geçerken kadın gözden kayboldu ve sıcaklık tüm vücuduna yayıldı. Hissettiği şey suçluluk duygusuna benziyordu.

Veronica evine baktığında duyduğu küçük heyecanı. Mary'nin içinde kaybolmasını seviyordu. Bu ona sanki onun bir parçasıymış gibi hissettiriyordu. Dahası, onun kendisinin olduğunu ve sonsuza kadar da öyle kalacağını hissettiriyordu.

Kızının yerini tutmasa da onu seviyordu. Onu seviyordu ve karısını da seviyordu, sesi keskinleştğinde bile - dırdırı aradaki uzun sessizliklerden daha iyiydi. Onları seviyordu ve tekrar yanında olmaları için her şeyi yapardı.

O gün yaklaşıyordu. Sadece birkaç hafta içinde, burada olacaktı.

Calder'in kızı ve arkadaşı tepeyi çoktan aşmışlardı. Bittner kaldırıma ulaştığında ıslık çalıyordu.

"Hayat kısa," dedi Bay Pescatelli ve ikinci sınıf İngilizce sınıfı kendini hazırladı.

Veronica alt dudağını ısırıldı. Sabahları onun dersine girmekten nefret ederdi; günün ilerleyen saatlerinde İngilizce dersine girdiğinde gün çok daha sorunsuz ilerliyor gibiydi. Balık - soyadının gevşek bir tercümesi ve kalın gözlükleri yüzüne balık gözlü bir ifade verdiği için böyle deniyordu hayalet diyarına giden dolambaçlı, kıvrımlı yollarından birine girmek üzereydi. Bir öğrenci Bayan Trask'tan arı polenini tartışmasını istediğinde, o da arı polenini tartıştı. Bay Bittner'a içki yasağı hakkında soru sorulduğunda, o da içki yasağını tartıştı. Bay Pescatelli'ye herhangi bir konuda soru sorulduğunda, cevabı uzun, açık uçlu ve hayaletlerle ilgili olurdu.

"Hayat kısa," diye tekrarladı, sesi giderek yükseliyordu ama gücü azalmıyordu. "Ve ölüm sonsuzdur."

Veronica hasta olmak üzereymiş gibi görünen Janine'e baktı. Veronica dilini çıkararak onun gülümsemesini sağladı.

"Ama bunu gerçekten bilmiyoruz, değil mi?" Bay Pescatelli söyledi. Sandalyesinde arkasına yaslanmış, ayaklarını masasına uzatmış, o sabah tıraş etmeyi unuttuğu çenesini okşuyordu. "Tüm hayalet arkadaşlarımızı görmek bu düşünceyi sorgulatıyor, değil mi?"

Sınıf tek bir beden gibiydi; hareketsiz, küçük bir hayvan, avcısının yanından geçip gideceği umuduyla nefesini tutuyordu. Bay Pescatelli bazen bu soruların retorik olmasını isterdi; bazen de cevap bekler ve alamadığında öfkelenirdi.

Öğrencilere gerçekten bakmıyordu; sanki onlar "hayalet arkadaşlar"mış gibi bakıyordu. Çadırılı bir kopyasını aldı *Hiroşima* masasından kalktı, rastgele bir sayfaya baktı ve sonra kitabı yere bıraktı.

"Yüz kırk bin kişi," dedi, "göz açıp kapayıncaya kadar gitti. Ve birkaç gün sonra Nagazaki'de yüz kırk bin kişi daha. Ve takip eden haftalar ve aylar boyunca çok daha fazlası."

Veronica'nın iki koltuk önünde oturan Kirk Lane tiksintiyle homurdanarak defterini kapattı. Koltuğuna yaslandı ve Veronica görebileceği bir açıda olmasa da yüzündeki ifadeyi hayal edebiliyordu. Onun yanında, bu hafta sonu için randevulaştığı kişi, James, sırtıyordu.

"Gittiler," diyordu Bay Pescatelli. "Ama bu, Olay'da kaybolan insanların sadece bir kısmıydı. Hükümetimizin tahmin olarak sunduğu en düşük rakama bile inanabilirseniz, iki *milyon* insan. Daha yüksek tahminler dört ya da beş diyor. Ama aynı anda *iki* milyon kişinin öldüğünü hayal edebiliyor musunuz?

Anında mı? İki milyon insan göz açıp kapayıncaya kadar yok oldu." Kendi gözleri de hızla kırpışıyordu ve sanki bir tür nöbet geçiriyormuş gibi sandalyesinde bir öne bir arkaya eğildi.

Veronica elini Janine'in kemikli omzuna koymak için uzandı ve onun titrediğini hissetti.

"Bay Pescatelli," dedi, büyük bir risk aldığıının farkındaydı, "Janine'i üzüyorsunuz."

Bir an için kirli sakalını sıvazlamayı bıraktı ve bacaklarını masasının altına doğru salladı ve cevap verdiğinde sesi uygunsuz bir şekilde yüksekti ama gülümsüyordu.

"Onu üzüyor muyum?" dedi. "Güzel! Üzülmeli! Hepimiz üzülmeliyiz! Sorun şu ki Hiroşima ve Nagazaki'den sonra dünya yeterince üzülmeydi. Biz unuttuk. Bütün dünya unuttu!

"Kaçınız Olay'ın altıncı yıldönümünün sadece birkaç gün sonra olduğunun farkında?" diye sordu, yüzünde garip, neredeyse muzaffer bir ifade vardı.

Sadece birkaç el kalktı; Veronica'nınki onlardan biri değildi.

"Unuttun," dedi. "Ve böylece, biz-"

"Hayalet," diye fısıldadı Janine ve Bay Pescatelli gözünün kenarında parıldadığını görmüş olmalıydı çünkü cümlelerin ortasında durup ona baktı.

Genç bir kadındı, pembe bir elbise içinde güzeldi, kızıl saçları sık bukleler halindeydi. Elinde bir parça tebeşir vardı ve tahtadaki bir şeyi işaret etti, bir an bekledi ve sonra yüzü parlayarak güldü sessiz bir neşe.

"Tanrım," dedi Bay Pescatelli. "Bu Eileen."

Kadın döndü, elbisesinin uzun eteği dalgalandı ve Bay Pescatelli'ye doğru yürüdü ve sonra hayalet vücudunun alt yarısı masanın altında görünmez olana kadar masasına doğru yürüdü. Kadın dönüp sınıfa - görünüşe bakılırsa kendisine- bakarken Veronica göğsünde bir ürperti hissetti ve öyle içten gülümsedi ki bir an sonra gözden kaybolduğunda Veronica üzüldü.

Bay Pescatelli soğukkanlılığını yeniden kazanmakta zorlanıyordu. Sınıfı huzursuzdu; hayaletler sıradan şeylerdi ama yeni bir hayalet her zaman tartışma konusu olurdu. Kirk bile yeniden devreye girmiş ve James'le hayaleti tartışıyordu.

Veronica'nın yanında Janine hıçkırığa hıçkırığa ağlıyordu ve başını iki yana açtığı kollarının arasına sokmuştu.

"Bay Pescatelli?" Veronica elini kaldırarak seslendi. "Bay Pescatelli, Janine'i hemşireye götürebilir miyim?"

Ona doğru döndü ve bir anı gibi görünüp kaybolan ruhtan daha az canlılıkla hareket etti. Sanki kendisi ve tüm sınıf arkadaşları çoktan gözden kaybolmuş hayaletlermiş gibi, onun tam içinden baktığı hissine kapıldı.

"Bay Pescatelli?" dedi.

"Tabii," dedi. "Tabii. Git."

Kirk kızların gidişini izledi, özellikle de Veronica'nın. Yeşilin ona yakıştığını düşündü. Ama sonra, kırmızı da öyle. Ve mavi. Ve yumurta kabuğu, boz kahverengi, vermilyon ve henüz icat bile edilmemiş renkler.

Odanın ön tarafında, Bay Pescatelli hâlâ çenesini ovuşturuyor, kirli sakallarını silebileceğini düşünüyordu. Kirk bunun

Belki de gidip ona yardım etmeli ve onun için tüm kafasını silmeliydi.

Neden bu kadar sinirlendiğini bilmiyordu. Kirk aslında Balık'tan hoşlanıyordu,

Sınıf arkadaşlarının çoğunun aksine. James şimdi bile gizlice ona bakıyordu. Kirk, neşeyle başını sallıyordu. Tam olarak hayalet muhabbeti yüzünden değildi. -Kirk bu konuyu herkes kadar ilginç buluyordu ama Balık'ın hayaletlere o kadar takıntılı olduğunu düşünüyordu ki bütün ders zamanını onlardan bahsederek geçiriyordu. Şimdiye kadar okudukları her kitapta biraz Felaket ya da kıyamet *temalı* Hiroşima, *Kumsalda* ve aptal bir zombi kitabı. Eğer kitapta yüz binlerce ölüm ve en azından bir ya da iki hayalet varsa, Balıklar için zorunlu okumaydı.

"Sonraki üç bölümü oku," dedi Balık, sandalyesine çöktü, görünüşe bakılırsa ders vermeyi bırakmıştı. Kirk onun gözlüklerini çıkarışını ve elinin ayasıyla gözünü ovuşturuşunu izledi.

Kirk *Hiroşima*'yı açtı. Kitabı baştan sona okumuş, ilgisini çeken ve Balık'ın da ilgisini çekeceğini düşündüğü her şeyin altını çizmişti. Bir sonraki haftanın sonunda bir kompozisyon sınavı olacaktı ve Kirk A alacaktı. Tek bir kelimenin altını çizdiği bir paragrafı tekrar okudu ve sonra durdu.

Kalemin ucuyla masasının üzerine baş harflerini kazımaya çalışan James dışında öğrencilerin çoğu kitap okuyordu. Balık, eski meslektaşının yıllar önce yaşarken ve birkaç dakika önce de ölürken durduğu noktaya bakıyordu.

Bir suçluluk duygusu Kirk'ü kaşınan bir kaşıntı gibi rahatsız etti; yaklaşan yıldönümünü unuttuğu için utanıyordu. Medyanın Olay'dan sonraki ilk birkaç ay boyunca bu tarihe hararetle sarıldığını hatırlıyordu; Anma Günü'nün değiştirilmesi bile konuşulmuştu. Ancak kısa bir süre sonra, medya da dahil olmak üzere herkes bu anıyı geride bırakmak ve unutmak istemişti.

Herkes, yani Balık hariç. Söylentilere göre olayda karısını kaybetmişti. Olay olduğunda şehrin dış mahallelerindeydi. ve karısının şehirde öldüğünü bilmek beyninde çatlaklar bırakmıştı. Kirk kendine daha hayırsever olması gerektiğini hatırlattı.

Ama Pescatelli'nin konuşmaları onu rahatsız ediyordu. Bildiği kadarıyla Fish, Kirk'ün yaptığı gibi, olaydan sonra sıfır noktasında çalışmayı hiç teklif etmemişti. ebeveynlerin sahip olduğu. Olay ve hayaletler hakkında konuşmak bir şeydi; onlar hakkında gerçekten bir şeyler yapmaya çalışmak başka bir şeydi.

Yine de, diye düşündü Kirk, Veronica'ya duyduğu çekim konusunda kafeteryada onunla oturmaktan başka bir şey yapmamıştı. Altı ay boyunca bir meşale taşımış ve hiçbir şey yapmamıştı. Ve şimdi o ve şu anda J'sinin kıvrımı üzerinde çalışan James, ilk randevularına çıkmanın eşiğindeydiler.

İşte bu, diye düşündü. Beni gerçekten rahatsız eden şey bu.

Balık dudaklarını yaladı ve sınıfına baktı. Kirk gözlerini tekrar kitabına indirdi.

Herkesin peşinde bir şey vardır, diye düşündü.

Hemşire Janine'e annesini aratarak gelip onu almasını söyledi. Janine şapkasını ve eldivenlerini almak için dolabına uğramıştı, bunlar onun için tılsımlı koruma nesneleriydi. Hemşirenin odasının dışındaki kabarık yeşil vinil sandalyeye oturdu ve ara sıra başını Veronica'nın omzuna çarpmak için yana doğru eğildi.

Janine'in şapkasının ipleri aşağı sarktı ve onları rengârenk parmaklarının arasında döndürdü. Veronica'ya onunla kaldığı için teşekkür ederken gözlerini açmadı.

"Benim evimde hayalet falan yok," dedi Janine. "Onlarla nasıl kalıyorsun, Veronica?"

Veronica'nın aklına ilk gelen cevap karmaşıktı ve Janine'i rahatlatması pek mümkün değildi.

"Yaşayanlara odaklanmaya çalışıyorum," dedi. "O zaman artık ölülerden korkmuyorum."

Janine öne doğru sallandı ve başının arkasına güven verici bir el koyan Veronica'ya hafifçe çarptı. "Henüz gitme," diye fısıldadı Janine. "Gitme."

Veronica onun için çok kötü hissetti ama o ana kadar boğazı düğümlenmedi. "Yapmayacağım," dedi ve Janine'in ağladığını görmemesi için gözlerini kaçırdı.

Janine'in annesi geldi, yüzü ve ses tonu sabırsızlığı ve sempati yoksunluğunu yansıtıyordu. Veronica ofisten çıkarken Janine'in fısıldadığı sözler kafasında çınliyordu. *Sakin gitme*. Janine, Veronica'yı hayaletler konusunda en çok rahatsız eden şeyi ortaya çıkarmıştı. Gördüğü insanlar gitmişlerdi ama yine de gitmemişlerdi. Her sabah babasını görmek ama Onun gittiğini bilmek, en rahatsız edici şeydi. Hayaletleri korkutucu değil, trajik buluyordu. Titreyen bir enkaza dönüştürdükleri kişi o olmalıydı, Janine değil.

Düşüncelere dalmış, Bay Bittner onu durdurduğunda bir sonraki dersine doğru gidiyordu.

"Veronica," dedi. Uzun boylu bir adamdı, okuldaki birkaç erkek öğretmenden biriydi ve sınıfında ceket giyip kravat takarak resmiyet duygusunu koruyan tek kişiydi, Eylül başında klimalar çalışmadığında bile yaptığı bir şeydi bu. "Salonunuz var mı? geçebilir miyim?"

Veronica onun gözlerindeki yoğun odaklanmayı fark etti. İnsanları net bir şekilde gördüğünü düşündüğü biriydi ve kaybolmak üzere olup olmadığını merak edencesine gözlerini kısarak bakmıyordu.

"Hayır, Bay Bittner," dedi. Bay Pescatelli'nin sınıfında neler olduğunu ve Janine'i nasıl onun kendilerine bir kart yazmasını beklemeden götürdüğünü anlattı. "O, bilmiyorum, biraz kabuk-şok oldum."

Bay Bittner'ın ağır çizgilerle kaplı yüzünde alaycı bir gülümseme belirdi, sanki Veronica'nın meslektaşını tanımlamak için mükemmel bir kelime seçtiğini düşünüyordu.

"Anlıyorum," dedi. "Yeni bir hayalet mi dediniz? Bir öğretmen mi?"

Veronica başını salladı. "Sanırım Bay Pescatelli onu tanıyordu. Ona Eileen derdi."

"Ah," dedi Bay Bittner ve bir an durakladı. "Kitaplarınızı aldınız mı? Neden benimle sınıfa kadar yürümüyorsun? Sadece beş dersimiz var. tarihe dakikalar kaldı" dedi. "Ama önümüzdeki beş dakika içinde nasıl bir tarih yazılacağını kim bilebilir?"

Ona gülümsedi. Gülümsemesi hayaletten aldığı gülümseme kadar çekici değildi, yaşlanmış, sararmış bir yüze yerleşmişti ama Bay Pescatelli'nin boş gülümsemelerine her gün tercih ederdi.

"Eileen Janus," diyordu Pescatelli bir kutu Mountain Dew'u h  p  rdeterek i  erken. August   ekerli bir   ocuk i  ece  i i  mesinin yeterince k  t   oldu  unu d    n  yordu, ama uygar olmayan bir sokak   ocu  u gibi bir kutudan h  p  rdeterek i  mesini neredeyse dayanılmaz buluyordu.    retmenler odasındaydılar, sadece o ve Amat  r Hayalet Avcısı Stephen Pescatelli.

August buzdolabının arkasındaki dolgulu so  utucusunu buldu ve lavabonun yanındaki raftan fincanını aldı. Birisi kahvenin son kalanını da bitirmi  ti ve yeni bir demlik a  mayacak kadar kabaydı ama August hi     ik  yet etmeden dolaptan filtreleri ve kahve po  etini aldı.

"Neredeyse altıma sı  acaktım," dedi Stephen.

"Eileen oldu  una emin misin?" August s  yledi. Eileen'in g  r  nd    u haberi ilk   oktan sonra ruh halini hafifletmi  ti. Eileen, bir   e  it kansere yakalanmadan   nce sekiz yıl boyunca okulda    retmenlik yapmı   sevimli bir gen   kadındı.   lm    t  ... ne zaman? Be   yıl   nce mi? Altı mı?

"Olduk  a eminim," dedi Pescatelli. "E  er d  zenli olarak g  r  nmeye ba  layacaksa, belki de gelip onu g  rmelisiniz."

August, "Eileen iyi bir    retmendi," dedi.

"Evet. Tam da sınıfa her ge  en g  n daha fazla hayaletin ortaya   ıktı  ını s  yleyecektim ki, ping, i  te oradaydı. Bu beni korkuttu. Bunu yapmak zorundayım.

itiraf etmeliyim ki, ne zaman bir hayalet görsem hala biraz ürküyorum. Bir tane var..."

. . *komşumun bahçesinde her gün yaprakları tırmıklayan bir adam, diye düşündü August kahveyi filtreye koyarken. Ve hala her seferinde tüylerim diken diken oluyor.*

". . her gün komşumun bahçesinde yaprakları tırmıklıyor ve bu beni hala her seferinde korkutuyor."

Ucubeler, diye düşündü August, neredeyse başarıyordum. "Buna gerçekten inanıyor musun?" August sordu.

"Ne?" Pescatelli, kutunun boş olduğu belli olmasına rağmen hâlâ hüpürdeterek konuştu.

"Her gün daha fazla hayaletin ortaya çıktığını mı?"

"Tabii ki. Öyle değil mi? Yani, Eileen bunu kanıtlamıyor mu?"

"Eileen bir hayaletin daha olduğunu kanıtlıyor." August kahvenin damlamaya başlamasını izledi. "Salgın değil."

"Her yerde tonlarca yenisi var, Gus," diye yanıtladı Pescatelli. "Ve daha sık ortaya çıkıyorlar. Mary'yi kaç kez gördün? bu hafta?"

"Üç," diye yalan söyledi August, sesini gerginlikten uzak tutmaya çalışarak. Mary yirmi üç gün üst üste aynı saatte kapısının önünde belirmişti; bu, ilk ortaya çıkışından bu yana en uzun süreydi. "Bunun ne anlama geldiğini düşünüyorsun? Daha fazla hayalet, daha fazla ziyaret mi?"

Pescatelli, "Bunu henüz çözemedim," dedi. "Olaydan uzaklaştıkça daha azının ortaya çıkacağını düşünürsünüz. Boxing Day tsunamisinden sonraki hayalet aktivitesi yaklaşık üç yıl sonra zirveye ulaştı ve bombaların atılmasından on yıl sonra Hiroşima ve Nagazaki'de zirveye ulaşmış gibi görünüyor. Bir de Sendai vardı... Hala düzenli olarak ortaya çıkıyorlar. Görünür hayaletlerden bahsediyorum elbette. Bugün bile bir toplama kampı alanına girdiğinizde kendinizi hayaletli hissetmeden çıkamazsınız." Pescatelli, August'un bakışları altında bir ton kızardı. "Okuduklarıma göre," diye ekledi.

August, Pescatelli ile masaya oturdu ve ton balıklı sandviçini açtı. Neden sadece insan hayaletler, diye düşündü. Neden bunca yıldır tükettiğim ton balığı sürüleri bana musallat olmuyor?

Masanın karşısından gözlüklerini çıkarmış ve elinin topuğuyla gözünü ovuşturan iş arkadaşına baktı. Tek bir Balık peşimi bırakmıyor, diye düşündü Bittner, sandviçinden bir lokma yutarken.

"Peki ya olaylardan önceki hayalet faaliyetleri?" diye sordu. "Ne demek istiyorsunuz?" Pescatelli sordu.

"Şey," dedi, "bir keresinde bana hayaletlerin genellikle felaketle sonuçlanan bir olaydan önce ortaya çıktığını söylemiştin. "Kriz görüntüleri" demiştiniz sanırım. Bana 'hayalet dalgası' gibi bir şeyden bahsetmemiş miydin?

binlerce insan gerçek Boks Günü tsunamisinden haftalar önce gördü?"

Pescatelli, doğal olmayan sarı renkte bir kutu gazoz içmiş olmasına rağmen boğazı kurumuş gibi yutkundu. "Evet, ama-"

"Şey," diye devam etti August, sandviçini çiğneyerek ve kereviz parçalarının çıtırtısının tadını çıkararak, "belki de bu hayaletleri daha çok görmemizin nedeni ufukta başka bir Olay olması."

Hem bu düşüncenin şiirselliğine hem de sonunda Motormouth Pescatelli'yi suskun bıraktığı için gülümsedi. *Olay ufku*; bunu sevmişti.

Pescatelli kaşlarını çatarak, "İşte şimdi neşeli bir düşünce," dedi. "Evet," diye yanıtladı August, "öyle değil mi?"

Veronica sakın bir öğle yemeği yemeyi umuyordu ama James konuşkandı ve üzülerək fark etti ki tüm konuşması onu etkilemek içindi. Çabalarının tam tersi bir etki yarattığından haberi yok gibiydi.

"Sanırım her zamankinden daha fazla hayalet var," dedi James. O ve Holly Blackstone, bu konuya anında sinirlenen Veronica ve Kirk'ün karşısında oturuyorlardı.

"Hayaletler, hayaletler," dedi. "Sıradaki konu."

"Elbette Kirk," dedi James, alaycı bir tonla, "neden konuşmak istediğın konu hakkında konuşmuyoruz?"

Onun dışarı çıkma davetini hiç kabul etmemiş olmayı dileyen Veronica ile göz göze geldi. Yakışıklıydı, koltuğunda dik ve uzun oturuyordu, temiz bir teni ve delici kahverengi gözleri vardı ama son zamanlarda sürekli sırtıyordu. Kendini sırtan dudakları öperken hayal etmekte gittikçe zorlanıyordu.

"Bıktım artık," dedi Kirk, tabağındaki yarım köfteyi iterek, cimri kafeterya görevlilerinin verdiği domates sosunu emmeye çalışıyordu. "Hadi gerçek bir şey hakkında konuşalım."

"O hayalet bana oldukça gerçekçi göründü, dostum," dedi James ve Holly Blackstone onun yanında kıkırdadı.

"Ne demek istediğimi anlıyorsun," dedi Kirk. "Pek sayılmaz."

"Hayaletler sadece... *oradalar*, tamam mı?" dedi. "İnsanları tedirgin etmekten başka bir şey yapmıyorlar."

"Zavallı Janine," dedi Holly ve Veronica onunla James arasında geçen alaycı bir bakış yakaladı. Bu onun Janine'e hiç sempati duymadığını gösteriyordu.

"Gerçekten çok üzgündü," dedi Veronica, elinin içine yeterince buz koyarak Holly'yi konudan uzak tutması için uyardı. Ama James ve Holly'nin gizli görüşmeleri onu kızdırmıştı. İyi, diye düşündü. Birbirlerine sahip olabilirler.

"Ama neden?" Kirk söyledi. "Hayaletler hiçbir şey ifade etmiyor. Onlar sadece duvarda oynatılan kısa film halkaları gibi."

"Biz neyi ifade ediyoruz?" James söyledi. Alaycı olmaya çalışıyordu ama Kirk soruyu ciddiye aldı.

"Sadece var olarak, muhtemelen hiçbir şey," dedi. "Ama potansiyelimiz var. Bir hayaletin potansiyeli yoktur. O sadece oradadır."

James, "Hayaletler hakkında konuşmak istemeyen biri için çok fazla konuşuyorsun," dedi.

"Siz hiç hayalet tanıyor musunuz?" Holly söyledi. "Yani, gördüğünüz hayaletler arasında hayattayken tanıdığınız insanlar var mı? Eskiden bana ve kardeşime bakıcılık yapan komşumuz Bayan Olsen posta kutusunda kalıyor.

Her gün saat 3:47'de bir mektup okuyor. Gerçekten üzgün görünüyor. Sanırım Irak Savaşı'nda bir oğlunu kaybetti."

"Eskiden babamla birlikte çalışan bir adam garajında beliriyor," dedi James. Kirk başını sallıyordu.

"Babam," dedi Veronica fısıltıyı zor geçen bir sesle. Bu itirafı kendisini de şaşırtmıştı; ölen babası Olay'dan beri neredeyse her gün kahvaltı masalarına konuk oluyordu ama bunu kimseyle paylaşmıyordu. Bugünden önce, Janine babasını tanıyan tek arkadaşıydı.

Veronica'nın babasının hayaletini biliyordu; Janine'le bir araya geldiklerinde bunun her zaman Janine'in evinde olmasının nedeni oydu.

Öğretmenin hayaleti

-Ya da Janine'in buna tepkisi Veronica'yı tahmin ettiğinden daha fazla rahatsız etmiş olmalıydı.

"Baban mı?" dedi James. "Kutsal karga."

James sevimliydi ama bir taş yığını kadar empatikti. Güneş. Sadece Kirk, Veronica'nın ne hissettiğine dair en ufak bir fikri varmış gibi görünüyordu. Bakışları Veronica'ya eğer istemiyorsa daha fazla konuşmasına gerek olmadığını söylüyordu. Ama o bu konuda konuşmak istiyordu.

"Birkaç yıl önce ortaya çıktı. Annem bunun evi satmayı planladığı için olduğunu düşündü."

"Artık onu asla satmaz," dedi James.

"Muhtemelen hayır," dedi Veronica, yine şaşırmış ve onun bariz empati yoksunluğu karşısında kafası karışmıştı. Babasının hayaleti kaldığı için annesinin evi satamayacağını mı söylüyordu, yoksa hiçbir potansiyel alıcı eski sahibinin kaçınılmaz hayaletini istemeyeceği için annesinin evi satamayacağını mı? "Ama bunun sağlıklı olduğundan pek emin değilim."

"O... o korkunç bir hayalet mi?" Holly sordu. "Hayır," diye yanıtladı. "Hiç de korkutucu değil."

Ama bu ifadenin tam olarak doğru olmadığını biliyordu. Bazen düşününce onun gülümsemesi bile onu dehşete düşürüyordu. O gün adamın gülümsemesinde esrarengiz bir şey olmadığından emindi. Onun gülümsemesindeki Elindeki gazetenin "Akıl Hastaları Evinde Çıkan Yangında Üç Kişi Öldü" başlıklı haberin hemen üzerindeki bölümünden bir tarih okumuştı ama o güne dair özel bir anısı yoktu. Neden gülümsemişti? Bu soruya verilebilecek en bariz cevap, o anda -gerçek anda, dirseğinin dibindeki kahve yeni doldurulmuşken ve elindeki gazete hâlâ gazete kokarken- karısının ya da kızının söylediği bir şeye başını kaldırıp bakmış olmasıydı. Ama Veronica bunun olduğunu *hatırlayamıyordu* ve onu dehşete düşüren de buydu. Ne söylemişti de babası ev ısıtma yağlarıyla ilgili büyüleyici makaleden başını kaldırıp ona gülümsemişti?

Daha da önemlisi, bu unutulmuş anın tekrar tekrar çalınmasına neden olan neydi? Bir fincan kahve, bir gazete ve bir babanın kızına gülümsemesini bu kadar özel kılan neydi?

Sadece birkaç hafta sonra, babasınıninki de dahil olmak üzere en az iki milyon hayatı alıp götürecek ve binlerce hayaleti beraberinde getirecek olan Olay gerçekleşecekti. Bu sessiz mutfak lavabosu anı neden saklanmıştı?

"Ronnie?" Kirk yumuşak bir sesle, "İyi misin?" diye sordu.

Öyle olduğunu söyledi ve peçetesiyle gözlerini sildi. Arkadaşları ve

annesini ona sadece ara sıra Ronnie derdi; babası ona

her zaman.

"Ne zaman öldü?" Holly sordu. Sanki bu onun için bir trajedi değil de başka bir dedikoduymuş gibi. "Nasıl?"

"Olay'da öldü," dedi Veronica, berrak gözlerle Holly'ye bakarak ve kararlı bir sesle ona cevap vererek. Her nasılsa, ölümü -sadece babasının değil, herhangi birinin ölümünü- Olay'a bağlamak konuya biraz mesafe koyuyordu. Amerikalılar Olay'dan bahsederken -o da bahsediyorlarsa- tuhaf bir klinik tonla konuşurlardı. "Şehirde işleri vardı. İki ayda bir falan trene binerdi." Kendi sesindeki mesafeyi duyabiliyordu, sanki gerçek bilincinden kopmuş ve çok uzaklarda bir tren yolculuğuna çıkmış gibiydi. "Yanlış gündü sanırım."

"Dostum," dedi James ve ses tonundaki bir şey Veronica'nın randevularını bozmayı düşünmesine neden oldu. "Bu çok zor. Sence neden-"

Kirk, "Belki Ronnie başka bir şey hakkında konuşmak istiyordur," dedi.

"Hey, bu konuyu açan sensin," diye karşılık verdi James. Arkadaştlar ama Veronica aralarında bir rekabetin yoğunlaştığını hissedebiliyordu. Kirk'e, onun yüzündeki gerginliğe baktı.

"Sorun yok," dedi ve elini Kirk'ün koluna koydu. "Sanırım herhangi birinin neden geri döndüğünü bilmiyoruz, değil mi?" dedi James'e bakarak. "Belki bunu Bay Pescatelli ile konuşabilirsiniz."

"Bu konuda küstahlaşmana gerek yok," dedi James.

"Değilim," diye cevap verdi. Eli hâlâ Kirk'ün kolundaydı. "Babamın neden her sabah orada olduğunu öğrenmek isterdim. Ve yeni bir hayalet geldi - banyomda genç bir çocuk var!"

Holly ve James güldüler ama Kirk onu dikkatle izliyordu. Kaşlarını çatıldığını fark etti.

"Belki de Bay Pescatelli ile konuşmalıyım," dedi.

Onunla Kirk arasında bir şey -ne olduğundan emin değildi- geçti. Onu daha önce hiç fark etmemişti; en azından erkek arkadaş olarak. Normalde her zaman belli belirsiz memnuniyetsiz görünen erkeklerden etkilenmezdi. Ama Kirk'ün yüz ifadesine ilgisini çeken amaçlı bir bakış yerleşmişti ve elini Kirk'ün elinin üzerine koyduğunda eli sıcacıktı.

August erken çıktı, çünkü Simon Schama'nın *Landscape and Memory* kitabı evdeki okuma koltuğunun yanındaki masanın üzerinde dururken işte kalmanın bir anlamı yoktu. Ayrıca August'un söylediği her şeyi kafasında evirip çevirdiğine, ince bir teorik macun haline gelene kadar karıştırıp doğradığına ve bir araya getirdiğine şüphe olmayan Bay Pescatelli'den kaçınmak için de erken çıktı. August'un buna ayıracak zamanı yoktu. Hayaletlerin ne olduklarına ve ne anlama geldiklerine yıllar önce karar vermişti ve Pescatelli'nin söyleyeceği hiçbir şey onu zerre kadar ilgilendirmiyordu.

Kıvrımlı kaldırım boyunca arabasına doğru yürürken günün son Otobüsler gürültüyle ve mazotla ıslanmış bir hava içinde homurdanarak geçip giderken August ileride Veronica'yı fark etti, sabırla yaya geçidi görevlisinin geçmesine izin vermesini bekliyordu. Tek başınaydı.

Ne güzel bir kızdı. Sınıf arkadaşlarının çoğu kimin daha fazla ten göstereceğini görmek için yarışıyor gibi görünürken, çekici ve mütevazı kıyafetlere değer veren bir kız. Göbeği açıkta bırakan dekolterler, kalçaya kadar uzanan şortlar ve etekler; bugünlerde moda dedikleri buydu. August, babaları olan tüm genç kadınlar bu kadar ucuz giyinirken, babasız kızların bu kadar mütevazı giyinmesini ironik buluyordu. Hepsi de yarı erkek olan bu babaların, kızlarının okula, alışveriş merkezine ve arabalara binip gitmesine neden seyirci kaldıklarını anlayamıyordu.

eli çabuk çocuklar, halkın gözü önünde olmaktan çok bir striptiz kulübüne uygun kıyafetler giyiyorlardı. Bunu kabul etmezdi. Yine de, kendi kendine itiraf etti, asla böyle bir iddiada bulunmayacağını bilerek böyle bir iddiada bulunmak daha kolay olabilirdi. tekrar şansın olur.

Bir kızı olmasını dünyadaki her şeyden çok istemişti ve Eva'nın hayatta olduğu on altı yıl hayatının en mutlu dönemiydi.

Zayıf bir ocuktı; hem kendisi hem de annesi doğumundan sonra zar zor hayatta kalabilmişti. Komplikasyonlarla doğmuştu - az gelişmiş akciğerler ve astım. Madeline bir hafta boyunca hastanede yatmıştı ve daha fazla ocuk doğuramayacaktı. Ama karısının ve kızının zayıflığında August güçlenmişti. Ailesine kriz dönemlerinde rehberlik etmek için ihtiyaç duyduğu kaya parçası haline gelmişti ve bunu Eva'nın hayatını kaybettiği astım krizine kadar on altı yıl boyunca başarıyla yapmıştı. Orada değildi, Madeline de yle. Eva erkek arkadaşıyla birlikteydi ve astım spreyi yoktu; cep telefonundan gelen panik dolu ağrı Zamanında ambulans. Eva, bulutsuz ve güneşli bir günde, karla kaplı bir çimenlikte, şubat ayının temiz ve tatlı havasını yeterince içine çekemediği için hayatını kaybetti.

Etrafım hayaletlerle çevrili, diye düşündü August ve kızımı bir daha hiç görmedim. Direksiyonu kolondan koparacak kadar sıkı tutuyordu.

Madeline, Eva'nın ölümünden sonra hiçbir zaman gerçekten iyileşemedi. Takip eden uzun haftalarda, ne terapinin ne de ilaç tedavisinin kıramadığı bir depresyonun pençesine düştü. Eva'nın ölüm tarihi olan 29 şubat'ı takıntı haline getirdi. Ayın 29'unun her dört yılda bir gerçekleşmesi Madeline'in kozmik bir hata yapıldığı sonucuna varmasına neden oldu.

Yıllar önce minik kızını kucağına aldığı sandalyede sallanırken "Böyle bir şey yoktu," diye mırıldanırdı. "Olmamalıydı." August'un onunla konuşmak, depresyonunun ilerleyen duvarını açmak için yaptığı çeşitli girişimler, bu mırıldandığı cümlelerle karşılaştı ve August'un dönüştüğünü düşündüğü kayayı yavaş yavaş aşındırmaya başladı.

August motorun ısınmasını beklemeden arabasını vitese taktı. Veronica henüz evin yolunu yarılamamıştı ve onunla arasındaki sağlıklı mesafeyi korudu. Gençliğinde okula yürüyerek gitmekten hoşlanırdı ama artık sulu kar ve buzla kaplı kaldırımlarda kendine güvenmiyordu.

Onun tepeden aşağıya, evine doğru dikkatli adımlarla ilerleyişini izledi. Eva'ya çok benzediğini düşündü.

Evinin önünden geçerken, sokağın karşı tarafında yoluna devam ederken eve şöyle bir göz ucuyla bile bakmadı. Bu onu gülümsetti. Böyle olması gerekiyordu. Mary'nin hayaleti asla öğleden sonraları ortaya çıkmazdı, sadece sabahları.

Keşke o gün kapısına gelmeseydi, diye düşündü. Kendini eve kilitlemiş, Madeline'in kafasının içindeki ısrarcı sesini duymazdan gelmeye çalışmıştı. O sırada dört yıl önce yaptığının yanlış olduğunu biliyordu - işe yarasaydı bile yanlış olacaktı - ve 29'u bir dört yıl daha geçene kadar saklanmaya çalışıyordu. Ama Mary'nin kapıyı çaldığını duydu ve nefesini tutarken Madeline karanlıkta "Eva geldi," diye fısıldadı ve sonra sanki transa geçmiş gibi kendini kapıyı açarken buldu.

Ona, kendisine böylesine rahatlık veren bu kıza uzanmıştı ve kendi kendine onu kucaklamak için uzandığına yemin etti, ama bunun yerine elleri boğazına dolandı ve sıktı, parmakları toz mavisi eşarbına bastırdı. Sıktı. Nefesi bedeninden kaçana kadar sıktı ve o anda gözlerinin derinliklerine baktı, görebilmeyi umuyordu Eva'sının ruhunu titreyen, solan ışıklarında.

Işık söndükten sonra, Mary'nin paltosunun cebinde düzgünce katlanmış bir kompozisyon bulmuştu; Bayan Ellison'ın saçma sapan eliyle en üste yazılmış olan A eksisi, onun üzerindeki vesayetinin ne kadar başarılı olduğunu kanıtıydı. Zorlukla kazandığı not karşısında gurur ve mutlulukla dolup taşmış, öğretmenine emeklerinin meyvelerini göstermeye can atmıştı. Ama övgü yerine...

Madeline'in dırdırcı sesi, bir başka başarısızlık olmasına rağmen, bu girişimden sonra daha şefkatli ve destekleyici hale geldi. O zamanlar daha sessiz konuşuyordu ama Eva'nın ruhunun, ruhu kaçtığı anda kızın bedenine girebileceğine olan inancı hiç sarsılmadı. Eva 29 Şubat'ta ölmüştü; aynı gün geri dönebilir, ruhu kısa süre önce gitmiş olan bir kızın bedenine girebilirdi. Her dört yılda bir August tekrar denedi ve her dört yılda bir ölüirken yeni kızın gözlerinin içine baktı ve Eva'nın sonunda yeniden doğmasını umdu. İlki, genç bir kaçaktı.

Şehri ziyaret ederken bindiği arabanın gözlerinde, ciğerleri durduktan sonra birkaç dakika dans eden bir ışık vardı.

"Yakındık," demişti Madeline. "Çok yaklaşmıştık."

Veronica neredeyse kendi evine varmak üzereydi, Mary Greer'in August'un evine uğramaması gerektiği gün yürüyerek gittiği eve.

Garaj yoluna girdiğinde Madeline'in sesini sanki yanında oturuyormuş gibi net bir şekilde duydu. "Aradığım kişi o," dedi.

Bu sefer farklı olacaktı. Bu kez onu tutacak ve son nefesini verirken onu hissedecek, gözlerini izleyecek, dua edecek ve kızının kendi yarattığı kapıdan içeri girdiğini görecekti; bedenin yeni bir nefes aldığını duyacaktı - uzun, temiz, kesintisiz bir nefes - ve sonra Eva tekrar kollarında olacaktı. Eva, kızı, ona geri dönecekti. Veronica gitmiş, ruhu onu bedenine bağlayan bağlardan kopmuş olacak ve Eva onun yerini alacaktı.

Bundan emindi.

Mary'nin defalarca yaptığı gibi kapıyı çalma dürtüsüne direnerek verandanın basamaklarından ağır ön kapıya doğru yürüdü.

Veronica eve geldiğinde annesini Jewell City Belediye Binası'ndaki işi yerine kanepede, televizyonun karşısında uyurken buldu. Görünüşe göre sesi kısık bir şekilde Food Network'ü izliyordu.

Evinizi hayaletlerden arındırmayı garanti eden bir aerosol sprey olan Ghost-B-Gone için bir reklam yayınlanmıştı. İki hoş kokusu vardı, limon ve potpuri. Veronica üst kattaki çamaşır dolabına çıktı.

Büyükannesinin yıllar önce yaptığı mor-mavi bir yorganı seçti, çünkü annesinin sakladığı sedir bloklarının hafif kokusunu taşıyordu ve annesinin en sevdiği yorgan olduğunu biliyordu. Keşke sedir kokulu Ghost-B-Gone yapsalardı, belki annesini denemeye ikna edebilirdi.

Veronica onun kedi gibi gizlice hareket ettiğini düşünüyordu ama annesi battaniyeyi üzerine çekmeye başladığında uyandı.

"Merhaba tatlım," dedi annesi kırılgan bir gülümsemeyle. "Günün nasıl geçti?" diye sordu, cümlenin ortasında esneyerek.

"İyiydi," dedi Veronica. "Seninki nasıldı? "Seninki nasıldı? Çalışıyor musun?" Annesi memur olarak çalışıyor, insanlara vergi kayıtlarının dosyalanmasında yardımcı oluyordu.

"Hayır, oradaydım," dedi, oturmak yerine yorganı omuzlarına daha sıkı çekerek. "Öğle yemeğinden sonra ayrıldım."

"Hasta mısın?" Veronica bu soruyu sorarken sesini nötr tutmaya özen gösteriyordu; annesi sık sık hasta olduğunu söyleyerek işe gelir ve daha da sık erken ayrılırdı. Connecticut, belki de sıfır noktasına çok yakın olması nedeniyle, Olay Sonrası Stres Bozukluğunu ciddi bir tıbbi durum olarak kabul eden ilk eyaletlerden biriydi. Bir devlet çalışanı olarak Veronica'nın annesine gereken tüm özen gösteriliyordu, ancak Veronica sık sık annesinin işini kaybedebileceğinden endişe ediyordu. Annesi ona söylemedi ama Veronica o günün gelme ihtimaline karşı sinemadan aldığı maaşın neredeyse tamamını bankaya yatırdı.

"Hayır," dedi. "Eve geldim çünkü Bayan Hergstrom adında tatlı, küçük, yaşlı bir kadın tezgâha geldi. Üzerinde mavi bir palto ve sevimli bir yağmur şapkası vardı. 'Merhaba, Bayan Hergstrom!' dedim ama bana sadece gülümsedi. Sonra onun iki yıl önce öldüğünü hatırladım."

"Vay canına! Hayaleti ilk kez mi ortaya çıktı?"

Annesi yine esnedi. "Sanırım öyle. Ofisteki diğer kadınlardan hiçbiri onu gördüğünü hatırlamıyor, en azından ölmeden önce."

Gözlerini kapattı ve Veronica annesinin alnındaki kırışıklıkları düzeltme isteğine karşı koymak zorunda kaldı. "Neden bilmiyorum, bugün aklıma geldi. Her sabah babanı bekliyorum ve bazen baban kaybolduğunda güne hazır oluyorum, en azından onu tekrar görebildiğim ve mutlu görüldüğü için şükrediyorum. Diğer zamanlarda ise oradan ayrıldığımda içimin boşaldığını hissediyorum. "Öldüğümüzde geriye kalan tek şey bu mu olacak?" diyorum. Eski bir programın tekrarı gibi yanıp sönen ve tekrar eden bir görüntü mü?"

Veronica annesinin saçlarını okşadı, annesi de Veronica'nın elini tutup yanağına dayadı, sanki ondan sıcaklık almaya çalışıyordu.

"Onun için çok kötü hissettim. Bayan Hergstrom. Ondan bir parçanın belediye binasının içinde sıkışıp kaldığını, hizmet için ön bankoda beklediğini düşünmek. Tüylerim diken diken oldu."

"Bunun gerçekten onun bir parçası olup olmadığını bilmiyoruz," dedi Veronica annesine doğru eğilerek, ona sarılarak ve onu bir başka yorgan gibi kısmen örterek. "Flip ile çektiğimiz videolar bizim parçalarımız mı?"

"Görüntüler o zaman," dedi annesi. "Öyle ya da böyle, düşüncesi bile beni üzüyor."

Veronica ona sarıldı ve annesinin sedirle karışmış kokusunu alabildi.

"Bu akşam yemeği benim yapmama ne dersin?" dedi. "Tavuk göğsümüz var mı?"

"Yemek yapmak zorunda değilsin tatlım," diye cevap verdi annesi, "çünkü ben çok zayıfım."

"İstiyorum," dedi Veronica kanepeden kalkarak. "Çok ödevim olduğu gecelerden birinde akşam yemeği hazırlayabilirsin. Çay için suyu koymama ne dersin?"

"Bu hoşuma gider," dedi annesi ama Veronica onun sesinde coşkuya benzer bir şey duyamadı.

Veronica suyu açtı. Yukarı çıktı ve bol bir kıyafet giydi. eşofman altı ve üzerinde TaB logosu olan eski, büyük boy pembe bir tişört. Mutfaka döndüğünde çaydanlık yeni yeni ötmeye başlamıştı ve bu sesteki bir şey onun masaya bakmasına neden oldu. Sabahları babasının görüntüsünün oturduğu koltuğa baktı. Annesi ve o sandalyeyi öyle bir şekilde yerleştirmişlerdi ki, babası görüldüğünde Dirseklerini masaya doğru açıyla dayamıştı. Babasını okuldaki hayalet öğretmen gibi mobilyalarla ikiye bölünmüş, Bay Pescatelli'nin masası tarafından ikiye bölünmüş görmek rahatsız edici olabilirdi. Tabii ki babası orada değildi.

Masanın üzerinde bir şekerlik, birkaç ince çiçekli peçeteyle bir peçetelik ve gülümseyen inek şeklinde tuzluk ve biberlik vardı ama gazete ya da kahve fincanı yoktu. Veronica düdük sesi tiz ve çığlık atacak kadar yükselene kadar baktı.

Belki de taşınmalıydık, diye düşündü.

Annesinin asla kıpırdamayacağını bildiği için suyu ocaktan indirdi. Belki de her sabah kocanızın hayaletini mutfakta bulmaktan daha kötü olan tek şey, onun hayaletinin nerede olduğunu bilmemektir. Hanımefendi. Hergstrom'un muhtemelen bir yerlerde çocukları, belki de güzel torunlarından oluşan küçük bir kabilesi vardı. Hangisi daha kötü olurdu - sevgili tatlı ninenizin belediye binasına musallat olduğunu bilmek mi, yoksa herhangi bir yere, herhangi bir şeye musallat olup olmadığından emin olamamak mı?

Veronica annesinin en güzel, en narin fincanlarından ikisini seçti ve onları küçük bir çaydanlık ve birkaç kaşıkla birlikte bir tepsiye yerleştirdi.

şekerliğı almak için babasının sandalyesine doğru eğildi. Ne bir soğukluk, ne hafif bir gazete kâğıdı ya da sert bir kahve kokusu vardı. Onun zamanı değildi.

Veronica tepsiyle döndüğünde annesi ayaktaydı. Veronica fincanındaki çay poşetinin üzerine sıcak su dökerken, "Bana karşı çok tatlısın," dedi. Veronica onun gözyaşlarının eşiğinde olduğunu gördü.

"Tüh," dedi Veronica. "Kremayı unuttum."

Ayağa kalktı ve odayı geçerken ani bir duyguya kapıldı, bir sezgi, ona mutfağa gitmek istemediğini söylüyordu. Bu his o kadar güçlü ve hızlıydı ki, bir an için başının döndüğünü hissetti.

"Veronica?" dedi annesi. "İyi misin?"

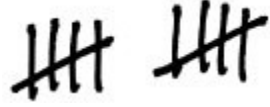
"Çok hızlı kalktım," diye cevap verdi, kendini bir adım daha atmaya zorlayarak. Durduğu yerden mutfağı görebiliyordu; ocağı ve buzdolabını net bir şekilde görebiliyordu ama küçük yuvarlak masalarını göremiyordu.

"Veronica?"

"Ben iyiyim! Gerçekten!" dedi ve tökezleyerek ilerledi. Annesi için güçlü olması gerekiyordu. Hayaletlerden korkmak için hiçbir neden yoktu.

Mutfağa girdiğinde nefesini tutuyordu ama kendini hemen masaya bakmaya zorladı.

Orada kimse yoktu. En azından görebileceğı kimse.

Bu çaba bana pahalıya patladı. Ve bunu aptalca harcadım! Onu izliyorum, kendi evinde bir an için korkuyor ve utanıyorum.

İzlemekten başka bir şey yapmayalı çok uzun zaman olmuştu. Kendimi gösterebileceğim ve yaşayanların duygu hissetmesine neden olabileceğim fikri benim için yeni bir şey. Bu, tufandan beri içimde sürekli olarak gelişen bir şey. Tufanın tam olarak ne olduğunu bilmiyorum -kızın ve annesinin bundan sadece Olay gibi belirsiz bir şekilde bahsettiklerini duydum- ama gerçekleştiğinde onu hissettim. Binlerce, binlerce ruh öbür dünyaya göç ediyordu, akan bir ruh nehri. O nehrin üzerimden akıp gitmesini ve beni de akıntısına kaptırmasını ne kadar isterdim.

Yine de beni bu yerde bırakan milyonlarca ruhun göçü değildi. Bir taneydi. Mary'ninki. Mutluyduk, Mary ve ben, öyle bir mutluluk ki hayatın gerçek yüzünü görmenizi engelleyecek kadar parlak. En azından beni kör ediyordu.

On altı yaşındaydık ve dünya size on altının aşık olmak için çok genç olduğunu söylese de biz öyle olduğumuzu biliyorduk. On altının üniversite ve kariyer açısından bir kişinin geleceğini planlamaya başlamak için çok genç olmadığı bir zamanda büyüyorduk; belki de zaten yaptığımız için benzersizdik

Bu planlar birlikte. Mary "yardımcı" bir alana, hemşireliğe yönelecekti,

Sosyal hizmet, yaşlı bakımı - insanların acılarını hafifletmesine ve teselli etmesine izin veren her şey; ideal olarak uygun olduğu bir rol.

Sık sık Bay Bittner ile yaptığı özel ders seanslarından keyif aldığını, çünkü onun bir acısını, yalnızlığını hafiflettiğini hissettiğini söylerdi. kalbinin derinliklerinde saklıyordu. Onu empatiyi ve acımayı hak eden biri olarak görüyordu; ara sıra iletişim kurmaya ve sohbet etmeye ihtiyaç duyan yalnız bir dul.

sınıf dışındaki insanlar. Onu, kendi kızını trajik bir şekilde kaybetmiş ve bir taşıyıcı annenin arkadaşlığından faydalanabilecek zavallı, yaşlı bir adam olarak görüyordu.

Meryem, kendisini öldürecek olan adama böyle bakıyordu. Merhametle.

Bunu takip eden yıllar uzun sürdü, ancak Olay'dan bu yana bir enerji oluştuğunu hissettim. Ressamın boyamaya yeni başladığı bir eskiz gibiyim. Tufandan bu yana, bu dünyayı öbür dünyadan ayıran bariyer yer yer inceldi. Şekillenmeye başlayan tek soluk suluboya ben değilim.

Ama Veronica'nın babası ve ben farklıyız. "O "nun doğru bir terim olduğundan bile emin değilim, adamın bir fotoğrafının "o" olacağından daha fazla. Ailenin kahvaltı masasındaki görüntüsü kesinlikle Olayın bir yan ürünü, ama o benimle aynı değil. En azından ben öyle olduğunu düşünmüyorum.

Sanırım aradaki fark benim öbür dünyaya hiç geçmemiş olmam. Bir anlık bir görüntüden fazlasını yaşamadım. Sadece parlak bir ışığın kısa bir parıltısı, ruhani bana dokunan ve sonra kaybolan bir ışık. Ve o zamandan beri üşüyorum.

Veronica'yı neden korkuttum? Onda yaratmaya çalışmış olabileceğim onca duygu varken, beni korkuda karar kılmaya iten neydi?

Sadece bu duyguyu diğerlerinden daha iyi bildiğim için mi?

Uzanıyorum ve hayalet parmaklarımın Blu-ray oynatıcının yüzeyinden geçmesine izin veriyorum, yine set süresini bozuyorum. Bu kesintiye hafif ironik bir şaka olarak görüyorum. Zaman uzar ve gerilir, ama dayanır. Zaman devam eder ama zamanın dünyalar arasındaki perdeyi incelttiği yerler de vardır.

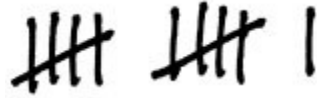
Birçok imge en çok ölüm saatinde, doğum saatinde ya da duygularının en çok alevlendiği zamanda görünür. Yakında en nadir günlerden biri olacak, sadece dört yılda bir gerçekleşen bir gün ve bu da perdenin en ince olduğu zaman, 29 Şubat.

Mary'nin öldüğü gün.

Parçalanıyormuşum gibi hissediyorum, bana bir bilinç sağlayan her ne ise yıpranmaya ve çürümeye başlıyor. Kendimi tekrar toparlamam günler alabilir. Veronica'nın babasının her sabah görüldüğü yerden geçiyorum ve üst kattaki banyoya, öldüğüm yere süzülüyorum. Ölümümün travması o odaya kalıcı bir yara izi kazımış, Olay'ın genişlettiği bir yara izi. Öldüğüm odanın artık ölümle en güçlü hale geldiğim oda olması benim lanetimin bir parçası. Sadece orada elle tutulur gibi görünen bir şeye dönüşebiliyorum. Eski kalıba girmek -banyo aynasının önündeki hayalet döngüm- en kolayı ve çok az çaba ya da enerji gerektiriyor. Ancak bir anının dışına çıkmak, hayattayken yapmadığım bir şeyi yapmak yorucu bir deneyim.

Benden geriye kalanlar en son gözlerimi kapattığım, en son nefes aldığım küvete doğru sürükleniyor.

Çok yoruldum.

Veronica'nın banyosundaki çocuk Cuma gününe kadar bir daha görünmedi. Her sabah duş başlığından sarkan su geçirmez saatli radyo ona çocuğun gelme vaktinin geldiğini söylediğinde duş perdesinin arkasından dikkatle baktığı için bu sefer ona hazırды. Bazen hayaletler güçlenen bir sinyal gibi yavaş yavaş yoğunlaşırdı; diğer zamanlarda sadece oradaydılar ve bu hayalet ikincilerden biriydi. Veronica hiç düşünmeden ona Brian adını vermeye karar verdi.

Su hâlâ sıcaktı ve banyoya buhar pufları gönderiyordu. Barın üzerine astığı yumuşak pamuklu havluya gözlerini kuruladı.

Brian'ın saçları açık sarıydı ve yakasının üzerinden geriye doğru dökülüyordu. Üzerinde sert ve yepyeni görünen koyu renk bir kot pantolon ve kalın kahverengi bir deri kemer; sağ kalçasındaki halkayı atlamıştı. Veronica adamın yüzünün sadece yan tarafını görebiliyordu ama artık dişlerini fırçaladığını anlayabiliyordu. Durakladı, leğene asla değmeyecek hayali bir diş macunu tükürdü ve aynada kendine genişçe gülümsemek için başını kaldırdı.

Veronica da gülümsedi. Bu, insanın başka insanlarla birlikteyken sahip olduğu öz-bilinçten uzak, çok doğal bir Çeydi. Çıplak genç kızlardan çok daha azı, her ne kadar Veronica parmaklarını

Duş perdesinin kenarına oturdu, böylece duşun dışında sadece yüzü ve damlayan saçları görünüyordu.

Brian saçlarına küçük bir fiske vurarak parlak, tüylü buklelerini yerine zıpladı. Tekrar yaptı ve Veronica güldü. Saçlarının artık moda olmayan bir uzunlukta ve tarzda olduğunu söyleyebilirdi, ancak okulda saçlarını benzer ya da daha uzun yapan yarım düzine çocuk olduğunu da düşünebiliyordu. Ama Brian'da onu modanın dışında gösteren bir şey vardı. onun zamanında bir yer.

Sonra garip bir şey oldu. Brian parmaklarını çok güzel saçlarında gezdirmek için elini kaldırdı ve bunu yaptığında yüzü aynada görülebilir.

Bu o kadar ani oldu ki Veronica nefes nefese kaldı ve perdeyi kapattı, metal halkalar çubuğun üzerinde şingırdadı.

Gözleri maviydi. Gözlerini kırptırdı ve ona baktı, her şey o kadar hızlı olmuştu.

Veronica'nın kalbi hızla atıyordu ve çıplaklığının artık son derece farkında olduğu bir şeydi. Hayaletlerin yansıması olmazdı. Yoksa yaptılar mı? Ve şekillerini değiştirmemeleri gerekiyordu; onlar Bağımsız düşünce ya da eylem yeteneğine sahipti ya da yaygın inanışa göre öyleydi. Kalıpların bazen uzadığını okumuştu ama hayaletlerin yaptıkları eylemlerin değişmemesi gerekiyordu. Ama sadece uzamış mıydı yoksa gerçekten değişmiş miydi? Veronica, Brian'ın bir önceki ziyaretinde banyodan dışarı fırlamış ve olayın tamamını yakalayamamıştı. "Göster."

Derin bir nefes aldı ve duş perdesinin kenarını geriye doğru sıyırdı. Brian hâlâ oradaydı, tarağı elindeydi ama yansıması gitmişti. Sonra o da gitti.

Veronica suyu kapattı ve kabarık bir havluyla vücudunu kurulamaya başladı. Kendi kendine korkmadığını, sadece ürktüğünü söyledi. Banyo buharla doluydu ama ayna buğulu değildi. Hayaletler her şeyi fizik kurallarını alt üst etti. Veronica lavaboya gitti ve Brian'ın durduğu yere yaklaştığı anda teni karıncalanmaya başladı. O bölgeyi çevreleyen serin hava konisi, normalde sıcak ve nemli olan banyoda buz gibi bir okşayış gibiydi. Titremeye başladı.

Veronica aynaya bakmak için kendini zorladı. Baş döndürücü, tuhaf bir duyguya kapıldı ve Brian'ın kendisine attığı dişlek gülümsemeyi taklit etmek için dudaklarını geri çekti. Ya da ona; öyle hissetmişti. Brian gülümsediğinde hissettiği sevinç, babasının gözleri onunkilerle buluştuğunda hissettiği hızlı parıltıdan bile daha büyüktü. Saçlarını kuruladı ve giyindi.

Cazibe, diye düşündü. Ne kadar tuhaf, ölçülmez bir şeydi. Sınıfındaki tüm oğlanları düşündü ve neden bu hayalet oğlana karşı anında bir çekim hissettiğini ve gerçek oğlana karşı farklı seviyelerde bir çekim hissettiğini merak etti.

okuldaki çocuklar. Görünüşe dönecek olursak Brian yakışıklıydı ama Yunan tanrısı falan değildi, saçları saçma sapan kesilmişti ve kemerinin bir halkası eksikti. Görünüş açısından James ve Kirk arasındaydı. Başka ne ortak noktaları vardı? Onları birbirinden ayıran başka ne vardı? Onlardan herhangi birini gördüğünde benzer bir heyecan duyduğunu fark etti ve belki de burada Brian'a hafif bir üstünlük tanımıştı çünkü sabahki görünüşlerinde tamamen büyülü ve beklenmedik bir şey vardı. James muhtemelen en iyi koruyucu olurdu ama onun gerçekten korunmaya ihtiyacı yoktu ve zaten kimse sizi bir Olay'dan koruyamazdı. Ya olur ya da olmazdı. Ama onunla konuşmak... ve onun tarafından anlaşılmak... henüz emin değildi ama bunu yapardı.

Kirk'e.

Ama Brian düşüncelerinin çeperinde geziniyordu; sanki banyo aynasının önünde hissettiği serin hava, atomlarının içinde onunla ilgili daha derin anılar barındırıyordu; kişiliğinin izlerini taşıyordu. Veronica ona her şeyi, her şeyi söyleyebileceğini ve muhtemelen mükemmel bir şekilde anlaşılacağını düşünüyordu. Tek dezavantajı, eğer öyleyse, karşılık veremeyecek olmasıydı.

"Ne istediğimi bilmiyorum," dedi yüksek sesle ve kelimeler onun varlığı gibi havada asılı kaldı. Belki de sonuçta tek istediği, gerçekten yanında olacak, gerçekten onun için orada olacak biriydi. "Keşke gerçek olsaydın."

Alt katta, annesi babasının hayaletinin karşısında oturuyordu. mutfak masasında tereyağlı İngiliz çöreği yiyor ve bir fincan çay içiyordu.

Veronica içeri girerken, "Merhaba tatlım," dedi. "Sıcak su var eğer Biraz çay istiyorum ve kekleri ekmek kızartma makinesinin yanına bıraktım."

Veronica annesinin yanaklarının gözyaşlarıyla ıslandığını fark etti. Ellerini annesinin omuzlarına koydu.

Veronica babasının bir sayfayı çevirişini izledi. İş dünyası bölümündeki dördüncü sayfayı çeviriyordu, tam olarak beşinci sayfaya geçiyordu ve kısa süre sonra ev tipi kalorifer yakıtı hakkındaki makaleye dalacaktı. Günleri böyle başlamıştı. Yine.

"Bu akşam ne yapıyorsun?" James, Pescatelli'nin sınıfına doğru giderlerken Kirk'e şöyle dedi. "Maymuna şaplak atmak dışında."

James bazen gerçekten sinir bozucu bir adam oluyordu. Aslında çoğu zaman, ama Kirk bunu belli etmeyecekti. Zehirli sarmaşığı ovmak gibi, bu sadece tahrişi daha da kötüleştirirdi.

"Maymunun iyi bir şaplak yemeye ihtiyacı var, itiraf etmeliyim," dedi, "ama bu gece çalışıyorum."

"Sen çok iyi bir baristasın Kirk," dedi James, sırtına gereğinden fazla kuvvetle vurarak. "Gelmiş geçmiş en iyi baristalardan biri. Aslında, minnettarlığımı göstermek için, filminden önce Ronnie'yi bedava kahve içmeye getirdiğimde sana yeni bir çeyreklik bahşiş vereceğim. Kafein bir randevuda alkolden daha iyidir. Onları... heyecanlandırır, ne dediğimi anlıyor musun?"

Kirk arkadaşının ukala bakışlarına baktı. Ronnie'yi dışarı çıkarıyor olması, hakaretin de ötesinde bir şeydi.

"Bence kahve içmek için uğramak harika bir fikir Jimmy," dedi. "Uyanık kalmak için buna ihtiyacı olacak. Lezzetli içeceklerimizden herhangi birini memnuniyetle hazırlarım, Sadece en iyi kahve çekirdeklerinden ve saf, filtrelenmiş sudan yapılmış, satın almak istediğiniz."

"Hadi ama," dedi James, alaycı bir tavırla. "Bir kardeşi bağla."

"Yapamam dostum. Bedava içecek yok."

"Hadi ama, o içkiler çok pahalı. Sonra film ve lanet atıştırmalıklar..."

"Neden büyük paralar kazanıyorum."

"Dostum..."

İkinci zil çaldığında sınıfa varmışlardı. Kirk, James'in tökezlemesine neden olacak kadar büyük bir coşkuyla sırtına vurulan alkışa karşılık verdi.

"Dostum," dedi Kirk, "bir de şöyle düşün. Gece geç saatlerde kahve barlarının icat edilmesinin bir nedeni de senin gibi pisliklerin bir kıza yemek ısmarlamadan kaçabilmesiydi."

Kirk, onlar otururken Veronica'nın onlara baktığını fark etti. Janine'in yanındaki koltuk boştu. James bir arkadaşı ama Kirk randevusunun mahvolmasını ummaktan kendini alamıyordu, umarım Veronica'nın Kirk'ün kendi yaptığı karamelli macchiato'yu kafasına dökmesi gibi gerçekten dramatik bir şeyle sonuçlanırdı.

Veronica uzun zamandır Kirk'ün radarındaydı. Kendine güveni, kendini taşıma biçimi... okullarındaki çoğu kızdan farklıydı - başka bir Olay yaklaşıyormuş gibi giyinen ve davranan kızlardan.

Komik, diye düşündü. Eğer köşede başka bir Olay varsa, Veronica gibi biriyle yüzleşmeyi tercih ederdi. Onun pek çok kişi tarafından sınıfın çapkını olarak görüldüğünü biliyordu ama bu onu rahatsız etmiyordu; sadece hayatta kalmayı seçtiğini düşünmesine neden oluyordu. Olay'dan beri çoğu insan nostaljik bir geçmişte ya da belirsiz bir gelecekte yaşıyordu. Veronica şimdiki zamanda yaşıyordu ve Kirk onu Moncrief'teki sıkıcı kız kalabalığından (ve burada aklına zavallı titrek Janine geldi) daha canlı kılan tek bir özellik saymak zorunda olsaydı, bu o olurdu.

"Ne zamandır tiyatrodaki çalışıyor?" James fısıldadı. Kirk,

"Bilmiyorum," dedi ama o güne kadar bildiği bir şey vardı. Cineplex çalıştığı Starbucks'ın hemen bitişiğindeydi ve sık sık Veronica kendi işine geldi. Onun kendisini fark ettiğinden bile şüpheliydi. "Birkaç ay, belki."

"Belki bize bir film de ayarlayabilir," dedi James. "Şansım yaver giderse, hiçbir şey için para ödemem gerekmeyecek."

"Bunu ödeyeceksin," dedi Kirk. "Oh, nasıl da ödeyeceksin."

James gülerek omzuna bir yumruk indirdi ve dengesini biraz bozdu. "Göreceğiz bakalım. Belki evine girip onu hayaletinden koruyabilirim."

"Evet," dedi Kirk. "Umarım bunun yerine onu senden korur."

Bunu -bir nevi- şaka olarak yapmıştı ama bu şaka ani bir içgörü parıltısını da beraberinde getirmişti.

Veronica'nın dikkatini nasıl çekebileceğine dair harika bir fikri vardı. Onu.

Kirk kibirli arkadaşının kasıla kasıla yürümesini izledi; James'in ağzı kendinden memnun küçük bir gülümseme.

Senden gerçekten hoşlanmıyor, diye düşündü Kirk. O yüzden dikkat et. "Öyle mi? Kimden hoşlanıyor? Senden mi?"

Kirk gözlerini kırıştırdı. Bunu gerçekten yüksek sesle mi söylemişti?

"Sadece uyarıyorum. Her şey adil. İkiniz sevgili falan değilsiniz; bu sadece bir randevu."

James şok olmuş ve biraz da incinmiş görünüyordu.

"Seni pislik. Gerçekten bu şekilde içeri girmeye mi çalışıyorsun?" dedi. "Sadece söylüyorum. İyi olan kazansın."

"Evet, iyi şanslar," dedi James toplayabildiği kadar küçümseyerek. Görünüşe göre bu da hatırı sayılır bir miktardı. "Bu savaşa çoktan karar verildi."

Ama Kirk, hayaletlerden bahsederken Veronica'nın gözlerindeki bakışı görmüştü. Babasından. Banyosundaki çocuk. James'in onunla bir randevusu olabilirdi ama Kirk onun kalbine giden yolu bildiğini düşünmeye başlamıştı.

"Tamam," dedi Pescatelli. "Bugün oyalanmak yok. Bir testle hemen konuya gireceğiz. Bu kitapta hikâyeleri anlatılan hayatta kalanlardan birini seçin. *Hiroşima* ve bana ana anlatı ile sonsöz bölümleri arasında onun hayatında bir günün nasıl geçtiğini hayal ettiğiniz iki sayfa verin. En iyi bildiğinizi düşündüğünüz altı kişiden herhangi birini seçebilirsiniz. Gerçekten onların kafasının içine girin. Onların düşündüğü gibi düşünmenizi istiyorum. Bu ödevde yaratıcılık suç değildir. Sorusu olan? Gidin."

Sınıfta duyulabilir bir homurtu vardı ama Kirk aslında rahatlamıştı. Bazen iş yapmak Pescatelli'nin bitmek bilmeyen saçmalıklarına katlanmaktan daha kolaydı.

Yine de bunlara da alışması gerektiğini düşündü, çünkü planladığı şey işe yarayacaksa, çok daha fazla para harcayacaktı. Pescatelli ile zaman.

Hayaletler, diye düşündü. Ronnie hayaletleri merak ediyor.

Zil çaldığında Kirk James'e, "Sana sonra yetişirim dostum," dedi. James ona tuhaf bir ifadeyle bakarak, "Her neyse," diye cevap verdi, Kirk'ün dersten sonra okuldaki çocuklarla konuşmak için kalmasını garip bulmuş gibi. Balık.

Kirk, Pescatelli'nin masasının kenarında durmuş, James'in kolunu Ronnie'nin omuzlarına dolamasını izliyordu. Kız hafifçe geri çekilmiş miydi? Sadece öyle olmasını umabilirdi.

"Bir şey mi istiyorsun Lane?" dedi Balık. Kesinlikle huysuz bir adam, diye düşündü Kirk. Pescatelli, pembe elbiseli hayalet öğretmen tekrar ortaya çıktığında, onu sınavı bitirmek için bir işaret olarak kullanarak yüksek sesle, kısık bir kahkaha atmıştı, ama hemen ardından ruh hali ve dersi, parçalanmış fikirlerden oluşan iç karartıcı bir bataklığa gömüldü. Kirk ona bu işten vazgeçmesini söylemek istedi.

Hiroşima ve *Kumsalda* ve sözde "savaş edebiyatı kıyamet" ve daha hafif bir şeye geç. Elflerle ilgili bir şey belki. Ya da antropomorfik hayvanlarla. Herhangi bir şey.

"Lane?" diye tekrarladı Balık. Pescatelli'yi doğru açıdan yakalayabilerseniz, gözlükleri gözlerinin bir pisi balığının gibi yüzünün yanlarında olduğunu gösteriyordu.

"Şey, ben... merak ediyordum da," dedi Kirk, gergin ve nedenini bilmeden kekeleyerek. "Bağımsız bir çalışma yapıp yapamayacağımı merak ediyordum. Bilirsiniz işte. Ekstra kredi için."

Pescatelli gözlerini kırptırdı ve belki de gözlüğünün kırılmasıyla gözlerinin ne kadar komik görüldüğünün farkındaydı, çünkü bir saniye sonra gözlüklerini çıkardı.

"Delirdin mi sen?" dedi Kirk'ü hafifçe kapıya doğru iterek. "Sınıftaki en iyi notlardan birine sahipsin. Dışarı çık. Biraz yaşa. Bronzlaşmaya ihtiyacın var, ekstra krediye değil."

Kirk, bu adam gerçekten deli, diye düşündü. Şubat ayında kimse bronzlaşmıyordu, Jewell City'de değil.

"Hayaletleri incelemeyi düşünüyordum," dedi.

Pescatelli dirsekleri üzerinde öne doğru eğildi, masasının hassas ekosistemini bozarak birkaç kâğıdı ve bir kalemi yere düşürdü. Kirk kalemin ön sıradaki bir sandalyenin altına yuvarlanışını izledi ama onu almak için hiçbir harekette bulunmadı. Pescatelli konuştuğunda sesi her zamankinden daha az eğlenmiş gibiydi.

"Bu bir şaka, değil mi? Bana burada ne yapmaya çalışıyorsun Lane?"

"Yok bir şey," dedi Kirk, sesi istediğinden daha savunmacı çıkmıştı. "Sadece düşündüm ki-"

"Ne düşündün? Balıklar pahasına biraz eğleneceğinizi mi?"

Kirk, nadiren bir sevgi ifadesi olarak kullanılan bu lakabın Pescatelli'nin kendi ağzından çıktığını duyunca şok olmuştu. "Gerçekten mi?" dedi Kirk, not defterini ve *Hiroşima* kalkanının kopyasını önündeki gibi kaldırarak. "Sadece ilginç olacağını düşündüm, hepsi bu."

"Saçmalık," diye sordu Pescatelli. "Sınıfta hayaletlerden bahsettim ve yüzünüzdeki tiksinti ifadesi vampirleri uzaklaştırabilir. Oyun ne?"

Kirk omuz silkti ve yüzündeki iğrenme ifadesinin geri döndüğünü fark etti. Yardım için elini uzatmaya çalışmış -ve bir şekilde yardım etmek için elini uzatmıştı- ve gözüne kum kaçmıştı. Boş ver gitsin.

"Bir şeyler öğrenmek istedim," dedi. "Tanıdığım bir kıza yardım etmek için." "Bir kıza mı?"

"Evet, bir kız. Yumuşaktırlar, gözleri daha kolay alırlar ve bizden daha iyi kokarlar."

Alaycılığın Pescatelli üzerinde garip bir etkisi oldu. Yüksek sesle güldü ve koltuğunda geriye yaslandığında biraz rahatlamış görünüyordu. "Bu kıızı etkilemeye çalışıyorsun, öyle mi?"

"Evet," diye yanıtladı Kirk. Her şey başarısız olduğunda, dürüstlük iyi bir politika olabilirdi. "Ve ona bir konuda yardım et."

"Veronica Calder?"

Kirk şaşırarak, "Evet," diye cevap verdi. Pescatelli sınıfın orada olduğunu bile bilmiyormuş gibi ders veriyordu ya da hepsinin temiz bir hayalet olduğunu düşünüyordu.

küçük sıralar. Kirk'ün Ronnie'ye aşık olması gibi küçük bir dramı nasıl fark edebildiği bir muammaydı. "Nereden biliyorsun?"

Balık kıs kıs güldü. "O bariz bir seçim. Ve bir kızın kalbinin peşinde koşmak, öğretmenlik yaptığım onca yıl boyunca duyduğum en iyi ekstra kredi isteme nedenidir."

"Tamam, alay bir yana-"

"Seninle alay etmiyorum," dedi Balık. "Karım bana eskiden şöyle derdi Onu bana çeken şeylerden biri de beni projelerimden biri üzerinde çalışırken görmesiydi. Kitaplarımı böyle adlandırıyordu: projeler."

"Evli miydin?"

"Öyleydim," dedi Balık, gözlerini yere indirerek. "Ehliyetiniz var mı?"

"Evet," diye yanıtladı Kirk.

"Tamam. Bağımsız bir çalışma yapacağız. Saha çalışmasıyla birlikte. Bu akşam saat beşte kütüphanede buluşalım."

"Gelemem. Çalışıyorum."

"Tamam. Cumartesi o zaman. Saat 10'da açılıyor. Bunu yapabilir misin?"

Yapabilirim ama yapmak istemiyorum, diye düşündü Kirk. Cumartesi akşamı saat sekizde başlayacak olan tam vardiyada çalışıyordu ve uyumayı ve belki ağırlık kaldırmayı dört gözle bekliyordu ama Ronnie'nin görüntüsü zihninde canlandı.

"Görüşürüz o zaman."

"Tamam."

Pescatelli futbol sahasına bakan batı pencerelerine doğru döndü. Okul tepede o kadar yüksekteydi ki, Olayın atmosferin kilometrelerce yukarısına fırlattığı kara bulutlar bu pencerelerden haftalarca görülebilirdi.

Veronica, James'in ikinci kez gizlice göğüslerini ellemeye kalkışmasına kadar *gerçekten* sinirlenmemişti. Onu özellikle kızdıran şey, bir sinema salonunun loşluğunda da olsa, herkesin içinde olmalarıydı. En azından onlar çıkana ve arabayı bir yere park edene kadar bekleyebilirdi. Sonuç aynı olurdu ama en azından bu girişimden utanan tek kişi o olurdu.

"Ne?" dedi, kız dirseğiyle ona sert bir yumruk attıktan sonra. "Kes şunu James." İlk seferinde lütfen demişti ama sabrı tükenmişti.

"Sinirlenme," dedi ona vurduğu yeri ovuşturarak. İyi, diye düşündü. Bırakalım da bir süre kendi göğsünü ovuştursun.

Veronica randevularını iptal etmediği için pişmanlık duyuyordu. Giysilerini ütülemek ve saçını yapmak için harcadığı onca zamanı daha iyi bir şekilde değerlendirebilirdi. *Hiroşima*'yı bitirebilir ya da tarih ödevine başlayabilirdi. Hayaletlerin olmadığı bir alışveriş merkezine gitmek isteyip istemediğini öğrenmek için Janine'i arayabilirdi. Odasını süpürebilir ya da kilerdeki ezilmiş domates kutularının sayısını sayabilirdi; bu noktada her şey tercih edilebilirdi. James onu on beş dakika erken almış ve Starbucks'a getirmişti, görünüşe göre tek niyeti Kirk'ü onun önünde küçük düşürmekti. James hafta sonları babasının inşaat şirketinde çalışıyordu.

ve tatillere gittiğini ve arkadaşının bir kahve zincirinde çalışma fikrini komik bulduğunu söyledi.

Veronica yapmadı. Kirk, her ne kadar alttan alta kötü bir hava sezinlese de, bu şakayı anlayışla karşıladı ve Veronica, Kirk ona ilgi gösterirse, onu cesaretlendireceğini düşündü. James pisliğin tekiydi. Yakışıklı, kibirli bir pislik. Okulda işaretleri görmüştü ama bunlar onun kişiliğinin yüzeyinin hemen altında, gözlerden uzakta kaynayıp duruyordu. Toplum içinde başka, özel hayatında başka biri olan insanlara karşı güvensizdi.

Kahveyi bile sevmezdi ve evde kendisi için yaptığı yeşil çayı tercih ederdi.

Onlar ayrılırken Kirk'e baktı ve o da James onu tadı, sıcaklığı, Starbucks boyutlarının çeşitli isimleri ve son olarak içeceğinin fiyatı konusunda taciz etmiş olsa da kızgın olmaktan çok hayal kırıklığına uğramıştı. Veronica çıkarken Kirk'e gülümsedi ama Kirk'ün yüz ifadesi değişmedi. Onun için üzüldü ve James'in randevularına başlamak için iyi bir yol seçmediğini düşündü. Tamamen taktiksel bir hata yapmıştı.

Film iyi değildi. Gençler göl kenarındaki bir kampta seks yapıyorlardı, ta ki slasher -büyük bir zombi benzeri yaratık Ülkede idam edilen en vahşi suçluların cesetleri ortaya çıkıyor. Veronica'ya göre filmin heyecan verici olması gerekiyordu ama o filmin biraz iğrenç olduğunu düşünüyordu.

"Buradan çıkmak istiyor musun?" James onun boynuna hafif bir öpücük kondurarak fısıldadı.

"Hayır," dedi, öyle olmasına rağmen. James'in istediği sebeplerden dolayı değil, bu berbat filmde çıkıp eve gitmek için. Ama o gitmek istiyordu, bu yüzden Veronica onu bütün film boyunca kalmaya zorlayacaktı.

Bittiğinde, adam elini tutmaya çalışmadan ya da daha kötüsü kolunu beline dolamadan önce hızla koltuğundan kaydı. Ve sonra gecenin en büyük korkusunu yaşadı: Bay Bittner iki sıra arkalarında oturuyordu. "Merhaba, Veronica," dedi, gri paltosunu giyip kendini koltuğundan dışarı iterek. "Bay Trantolo."

"Merhaba Bay Bittner," dedi. James "okulda değiliz ve sizinle konuşmak zorunda değiliz" der gibi homurdandı.

"Film hoşuna gitti mi?" diye sordu Veronica'ya, James'i dahil etmeden. İnce, kuru görünen dudakları gergindi, köşelerinden birinde en ufak bir gülümseme belirtisi vardı. Sınıfta bir öğrenciyi verilen okumayı yapmadığı için aşağılamadan hemen önce takındığı ifadenin aynısıydı. Çok utanmıştı Çünkü aptal James'in onu taciz ettiğini görmüş olmalı.

"Şey," dedi, "pek sayılmaz." Bay Bittner'ın gözleri şapkasının siperliğinin altında simsiyahtı.

"Beğendin mi?" James kolunu Veronica'nın omzuna dolayarak sordu. Konuştukları başka biri olsaydı, muhtemelen omuz silkecek ve belki de James'e tekrar vuracaktı, ama Bay Bittner'ın ifadesindeki bir şey, herkesin içinde temas onu utandırır bile, James'in kolunun orada olmasından memnun olmasını sağladı.

Bay Bittner güldü. "Korkarım bana göre değil," dedi ve geniş, düz bir elini kaldırdı. "Dürüst olmak gerekirse, neden bütün bunları izlediğimi bilmiyorum."

Elinin yüzü kadar geniş olduğunu düşündü Veronica. Adam elini indirdiğinde Veronica'nın gözleri, her birinde bir tutam beyaz kıl filizlenen kalın, yumru yumru eklemlere takıldı. Bu elde çok fazla güç var, diye düşündü. Unutulmuş tarih kitaplarının çürüyen sayfalarını çevirmek için gerekenden çok daha fazlası. Bay Bittner harika bir gitarist olabilirdi, diye düşündü, ya da

boru tesisatçısı. Uzun parmakları kıpırdadı ve bakmakta olduğunu fark etti.

"Bay Bittner?" dedi kendini toparlamaya çalışarak.

"Evet?"

"Uzun zamandır bu mahallede yaşıyorsunuz, değil mi?"

Yüz ifadesi bir ton koyulaşmış gibiydi. "Yeterince uzun. Neden?"

"Evimde bir... bir hayalet var. Genç bir çocuk. Acaba onu tanıyordunuz."

Bay Bittner neredeyse ona ters ters bakıyormuş gibi görünüyordu. "Korkarım komşularım hakkında hiçbir zaman çok bilinçli olmadım," dedi. "Büyük bir eksiklik, şüphesiz."

Ne tuhaf biri, diye düşündü Veronica ürpererek. "Oh, tamam."

Orada durdu ve annesinin bazen yalan söylediğinden şüphelendiğinde yaptığı gibi gözlerinin içine bakmaya çalıştığı izlenimine kapıldı.

"Gitmemiz gerekiyor," dedi. "Pazartesi günü görüşürüz, Mr. Bittner."

Gülümsedi, kare şeklindeki pembe yüzündeki kırılganlıklar derinleşiyordu. "Kendine iyi bak, Veronica," dedi. "Bay Trantolo."

Babasının cipine bindiklerinde James, "Adamım, ne ürkütücü bir herif," dedi. "Paltosu ve şapkasıyla Karındeşen Jack'e benziyor."

"Gerçekten çok iyi biri," diye cevap verdi Veronica, daha çok James'in söylediklerine karşıt bir pozisyon alma ihtiyacından, bir zamanlar Bay Bittner'ın iyi bir adam olduğunu düşünmüş olmasına rağmen. Ama gerçek şu ki, Bay Bittner ürkütücüydü.

James'in konuştuğunu fark etti.

"Ne?"

"O adamdan nefret ettiğimi söyledim."

"Gerçekten mi? Neden?"

"Geçersem şanslıyım."

"Bu çok kötü. Bay Bittner'ın sınıfını gerçekten seviyorum."

"Çünkü sen bir beyinsin. Muhtemelen tüm aptal öğrencilerini öldürüyordur."

Sonra göle gitmek isteyip istemediğini sordu.

Gururlanıp adamın ısrarcılığına hayran mı kalmalıydı, yoksa açık sinyaller olduğunu düşündüğü şeyleri okuyamamasına mı şaşırmalıydı bilemiyordu.

"Bu gece olmaz. Böyle ürkütücü bir film izledikten sonra göle gidemezdim," diyerek onu rahat bıraktı. Adamın kolu onun etrafında iyi hissettirmişti.

Bay Bittner'la konuşurken omuzları. Koruma. Sağlamlık. Bunlar iyi şeylerdi, ama sonra ağzını açardı.

"O zaman başka bir zaman?" dedi. En azından yavru köpek numarası yapmamıştı. Erkeklerin böyle üzgün ve kederli davranmalarından nefret ederdi.

Hayal kırıklığını zarafetle kabul eden bir çocuk için söylenecek bir şey vardı. James arabayı vitese taktı ve saçmalamadan onu evine bıraktı ve ilgilendikleri kolejler, hafta sonları ne yaptıkları ve James'in babası için çalışmaktan hoşlandığı ve hoşlanmadığı şeyler hakkında hoş bir sohbet yaptılar. Konuşmanın bir yerinde Veronica, akşamları bu şekilde başlasaydı çok daha farklı bitebilirdi diye düşündü.

Okulu geçerek tepeden aşağıya, evine doğru indiler. Neredeyse varmak üzereyken, Mary Greer'in hayaletinin her sabah kapıyı çaldığı yerde parlayan kehribar rengi bir ışık dışında karanlık olan Bay Bittner'ın evine baktı. Eski gri Volvo'su garaj yolunda değildi. Nedenini bilmeden ceketini biraz daha sıktı. Ürpertici his hâlâ oradaydı. bir dakika sonra James SUV'u kısa araba yoluna çektiğinde ve Bu duygu yüzünden, teşekkür edip arabadan inmeden önce ona hızlı ve dostça bir öpücük verdi. Verandada durdu ve adam geri geri gidip uzaklaşırken el salladı, ama öpücük tedirginliğini gidermek için hiçbir şey yapmamıştı.

August onları tiyatrodan eve kadar saygılı bir mesafeden takip etmiş, Veronica'nın kolonyaya bulanmış sevgilisinin tiyatroda denediklerinin ötesinde bir şey deneyip denemeyeceğini görmek istemişti. Ayrıca Kızın zayıflayıp aşırı sıcak sevgilisine boyun eğip eğmeyeceğini merak ediyordu. Onun yaşındaki kızların çoğunun bunu yaptığını biliyordu, özgüvenleri o kadar azdı ki, göstermelik dirençleri oğlanın sürekli ve ısrarlı baskısı altında çabucak kırılıyordu. Onların bu zayıflıklarının mikrokozmik versiyonlarını sınıflarında ve genç kızların izin verdiği koridorlarda defalarca görmüştü.

Sıkıcı, terli oğlanlar tarafından okşanmak, sıkılmak, öpülmek ve diğer her şey için.

"Hazır olman gerek," dedi karısı. "Eva'yı geri getirebilirsin, August."

August cevap vermek istemedi ama sessizliğinin onu sadece cesaretlendirdiğini biliyordu.

"O gün olmak zorunda, değil mi?" dedi. "O gün olması gerektiğini düşünmüştüm, yoksa işe yarama şansı yoktu."

"Evet, o gün olmak zorunda, seni yaşlı aptal!" dedi. "Ama hazırlanmalısın! Eva'nın hatırı için."

August'un cevabı boğazında düğümlenirken çenesi gerildi. Kendisini bu kadar çabuk kendi sokağında bulduğuna şaşırmıştı. Bu kadar kısa sürede

Trantolo oğlan Veronica'yı az önce izledikleri o berbat filmdeki genç aptallar gibi arka koltukta buluşmak üzere doğruca göle götürecekti.

August, Fare Gölü'ne ya da yüzlerce genç hayvanın yaşadığı ormanlık girintilerden birine gitmiş olsalardı ne yapacağından emin değildi. Jewell City'den gelen çiftler yıllar boyunca gitmişti. Volvo'yu yolun kenarında bir yere park edip onları ormana kadar yaya olarak takip etmek gibi belli belirsiz bir fikri vardı ama Paltosundaki dikenli çalılar saçmaydı, arabasını yoldan geçen herkes tarafından kolayca görülebilecek ve tanınabilecek şekilde yolda bırakmasından bahsetmiyorum bile.

Eve vardığında verandanın lambasını açık bıraktı ama içerideki hiçbir ışığı yakmadı. Kızı yaşasaydı hayatın ne kadar farklı olacağını düşünüyordu.

"Bu sefer emin misin?" dedi, sesi yumuşaktı. "Daha önce işe yaramadı, değil mi? Bir hata mı yapıyoruz?"

"Hata mı?" Madeline'in sesi kafasının dehlizinde bir yük treni gibi yankılanıyordu. "Hata mı? Kızımızı sevmiyor musun August? Eva'yı sevmiyor musun?"

August gözlerini kapadı ve onu görebildi. "Evet," diye fısıldadı.

"Peki onu tekrar görmek istemiyor musun? Onu bu hayaletler okyanusundan kurtarmak ve gerçekten tekrar görmek istemiyor musun?"

"Bildiğimi biliyorsun."

"Eğer bu doğru olsaydı, onu gerçekten sevseydiniz, birkaç sözde 'hata' için üzülmezsiniz. Onu gördün, değil mi? Diğerleri onu götürdüğünde Son nefeslerinde gözlerinde onu gördün, sana bakıyordu. Öyle değil mi?"

"Evet," dedi. "Sanırım öyle." Onların gözlerinde bir şey görmüştü. farklı türde bir bilinç ya da bilgelik onların anları olmamıştı Daha önce.

"'Bence öyle,' diyor. Öyle düşünüyorsun. Oradaydı. Neredeyse başarıyordu ve eğer bunu göremediysen, aptalsın August Bittner. Lanet bir aptal. Bence kızımızı hiç sevmiyorsun. Bence sen *beni* hiç sevmiyorsun."

"Madeline-"

"Çünkü eğer onu sevseydin... beni sevseydin, onu geri getirmek için elinden gelen her şeyi yapardın. Her şeyi."

Gözleri hâlâ kapalı olan August, zihninde Veronica'nın bir görüntüsünü canlandırdı. Tatlı, saf, babasız bir kız; ona yardım edecek kişi o olabilirdi.

"Her şeyi yaparım Madeline," dedi. "Yapacağımı biliyorsun."

"Aradığım kişi o, August. Bundan eminim. Sana izin verecek olan o. Eva'yı geri getir."

O anda Veronica'nın evinin karşısındaki kaldırımında yürüdüğü, ışığın koyu kumral saçlarının arasından süzüldüğü ve başını hafif bir açıyla evine doğru eğdiği çok net bir görüntüsü vardı. Gözden kaybolana kadar onun adımlarını sayardı. Gülümsedi ve

Her sabah, yağmur çamur demeden, on altı sonsuza dek, onun yanından geçip gittiğini, sessiz dövmesini soyulmuş kapısına vururken hayalet bakışlarının ruhani kız kardeşi Mary'ye odaklandığını görmeyi bekleyerek gülümsediğini hayal ederdi. Dönecekti ve Eva orada olacaktı, ama Eva katı, gerçek ve gülümsüyor olacaktı ve birlikte diğer kızların hayaletlerinin uzaklaşmasını izleyeceklerdi.

Görüntü o kadar canlıydı ki, sanki çoktan onunla birlikteydi.

Cumartesi günü Kirk, Balık'ı kütüphanenin bir köşesinde, üst üste yığılmış kitaplardan oluşan bir surun arkasında buldu. Balık ona baktı ve bir kez göz kırptı.

"Geleceğini düşünmemiştim," dedi.

"Söylemiştim," dedi Kirk, İngilizce öğretmeninin karşısında, şimdiye kadar yapılmış en gıcırtılı sandalyeye otururken. Utanarak etrafına bakındı ama kütüphane cumartesi günü erken saatlerde pek de kalabalık bir yer sayılmazdı.

"Belki de Bayan Calder'a olan tutkunuzun-"

Kirk elini kaldırdı. "Tamam, sana bunu neden yapmak istediğimi söyledim. "Ama bunu tekrar tartışmak istemiyorum, tamam mı?" dedi. Hayaletlere takılıp kalalım ve Ronnie'yi konuşmanın dışında bırakalım. Bunu yapabilir miyiz?"

Balık hafifçe başını salladı. "Her iki şekilde de. Ekilmek için bir kütüphaneden daha kötü yerler de var."

"Bunların hepsini okumak zorunda mıyım?" Kirk, Balık'ın topladığı kitap yığınına işaret ederek, "Bunların hepsini okumak zorunda mıyım?" dedi. *Hayaletler: Resimli Tarih*, *Perili Kalpler*, *Hayaletler ve Öcüler*. Kitapların çoğu onlarca yıllık görünüyordu, plastik ambalajları çatlamış ve yırtılmıştı.

"Evet, sanki bu senin için zor bir şeymiş gibi," dedi Balık. "Tahminimce sınıfınızdaki herkesten daha çok okuyorsunuz. Ben senin

Sadece İngilizce değil, mezuniyet sınıfı. Yazdığınız denemelerde bu belli oluyor, alaycı ve sümüklü oldukları kadar. Ekstra kredi istediğini söylemiştin; bunu öylece vereceğimi sanma."

Kirk kızardığını hissedebiliyor, Balık'ın kim olduğunu ve birine alaycı diyebileceğini merak ediyordu.

"Tamam," dedi kitap yığınının kendisine yaklaştırarak. "Yani bunları okumam gerekiyor. Başka ne var?"

Balık kalın, siyah, üç halkalı bir klasörü Kirk'e doğru itti.

"Notlarımı okumalısınız. Bir de saha çalışması var. Günümüz hayaletleri üzerine bir kitap yazıyorum - bu arada, eğer bunu birine söylersen, ekstra kredine veda edebilirsin - ve bazı araştırmaları derlememe yardım edeceksin."

"Telif haklarından cömert bir pay için mi?" Kirk dosyayı açarak söyledi. İçinde daktiloyle yazılmış iki yüz sayfadan fazla müsvedde vardı. Balık'a herkesin onun bir kitap üzerinde çalıştığını varsaydığını ve bunun düşündüğü gibi bir sır olmadığını söylemeli miydi diye düşündü.

Balık kaşlarını çatı. "Gerçekçi ol. Eğer iyi bir iş çıkarırsan kitapta sana da yer veririm. Ticari açıdan pek ilgi görmeyecektir. İnsanlar Olay'la ilgili hiçbir şey okumak istemezler."

"Yani bu olayla mı ilgili?"

"Öyle olmak zorunda," diye yanıtladı. "Her şey Olayla ilgilidir. Benim temel teorim, imgelerin -ya da en azından büyük bir kısmının- Olaya yakınlığı nedeniyle. Batı Yakası'nda hayalet faaliyetleri hakkında pek bir şey duymazsınız."

"Neden hayaletlere 'görüntü' diyorsunuz?"

"İnsanları bunların 'hayalet' olduğu düşüncesinden, ürkütücülük ve metafizik imalarından kurtarmak istiyorum. Fotoğraf gibiler, daha fazlası değiller. Sadece kaydedildikleri medyayı anlamıyoruz."

"Gerçekten mi? Ama ne hakkında-"

Balık elini kaldırarak Kirk'ün sözünü kesti. "Ne söyleyeceğinizi biliyorum. Bir sürü örnek vereceksin. hayaletler bilinç sergilerler, ya da 'musallat olurlar,' ya da öyle bir şey. Hiç zahmet etmeyin. Önce kitapları okuyun, sonra bana ne düşündüğünüzü söyleyin."

"Yani insanların kitabınızı gerçekten satın almak isteyeceğini mi düşünüyorsunuz?"
Kirk dedi ki.

Balık'ın teorisi kulağa pek ilginç gelmiyordu.

"Evlat," dedi, "kitaptan elde ettiğim gelirin hiçbirini sana vermeyeceğim. Belki şansın yaver gider de vasiyetimde sana bir şeyler bırakırım." Kirk boğazını temizledi. "Saha çalışmasından mı söz etmiştin?"

"Evet. Şehirde dolaşmanı ve olabildiğince çok hayaleti görsel olarak belgelemeni ve ne zaman ve nerede ortaya çıktıklarına dair iyi notlar almanı istiyorum. Ayrıca neden ortaya çıktıklarını anlamaya çalışmanı istiyorum. ortaya çıkıyor."

"Neden?" Kirk dedi ki. "Olay yüzünden ortaya çıktıklarını söylediğini sanıyordum. Orijinal bir teori değil bu arada."

Balık başını salladı. "Ben onların ortaya çıkmasına neden olan durumdan bahsetmiyorum," dedi. "Ben onların göründükleri *gibi* görünmelerini sağlayan durumdan bahsediyorum."

"Seni takip etmiyorum."

Balık, "Sadece sürece güvenin," dedi.

Kirk içini çekti. "Yani, temel olarak, etrafta dolaşıp hayaletleri videoya çekmemi mi istiyorsunuz?"

Balık başıyla onayladı ve Kirk'e küçük bir deri çanta uzattı. "Evet. İşte senin için bir video kamera."

Kirk hantal cihazı elinde evirip çevirdi. "Biraz eski usul, değil mi?"

"Tıpkı kütüphanenin kendisi gibi. Orada on tane kasetim var - görüntüler nedense dijital ortamda pek iyi görünmüyor."

Kirk çantayı açtı ve avucunun içinde rahatça tutan bir el kayışı olan kamerayı çıkardı. Kamerayı kütüphanenin etrafında gezdirdi.

"Harika."

"İşimiz bittiğinde kamera sende kalabilir," dedi Balık. "Sınıfımda zaten aldığın A artı artı ile birlikte."

Kirk kamerayı ona doğrulttu ve kayıt cihazını çalıştırdı.

"Üniversite için de bana parlak bir tavsiye mektubu yazabilirsin."

"Tamamdır," dedi Balık.

"Öyle olsa iyi olur," dedi Kirk. "Seni kayda aldım."

Balık gülümseyerek sandalyesinde arkasına yaslandı. Fırfırlı bir bluz giymiş yaşlı bir kadın, bir kolunun altında bir yığın kitapla yanlarından geçti. Onlara baktı ve sanki onları susturmak istercesine bir parmağını sert ama gülümseyen dudaklarına götürdü. Sonra ortadan kayboldu.

Balık, "*Onu* kayda almalıydın," dedi.

Fish'in, hastaneler, fabrikalar ve okullardan sonra Amerika'daki en perili yerlerin kütüphaneler olduğuna dair bir teorisi vardı. Kirk'e, eğer bakmak isterse, üst katta resimli kitapların arasında bir resim -küçük bir kız- olduğunu da söyledi.

"O gelene kadar on yedi dakikanız var," dedi saatine bakarak. "Lütfen başlangıç ve bitiş saatlerini dikkatle not edin ve notlarınıza kısa bir açıklama yazın." Sonra veda etti ve Kirk'le Pazartesi günü konuşacağını söyledi.

Kirk, binlerce spor ayakkabının sürtünmesiyle pürüzsüz hale gelmiş halı kaplı merdivenlerden aşağı indi. Çocuk kütüphanecisi ona bir Komik bir bakış attı ve hâlâ kamerayı tuttuğunu ve geri kalan eşyalarını üç yüz elli kilo ağırlığındaki bir sırt çantasında taşıdığını fark etti.

"Hayaleti videoya çekeceğim," dedi ona. Tanıdığı biri değildi, siyah saçlı genç bir kadındı ama bir zamanlar çocuk bölümündeki tüm kütüphanecileri tanırdı. Annesi onu her hafta buraya getirir, bir çırpıda üç dört Thornton Burgess kitabı almasına izin verirdi. Bir gün tesadüfen Alfred Hitchcock antolojilerine, kasvetli griler ve yeşiller içinde kaygan sert kapaklı eski kitaplara ve ardından birkaç raf ötede Ray Bradbury romanlarına rastlamıştı. Bunlar onu üst kata çıkaran geçit kitaplarıydı. Güle güle Reddy Fox ve Blacky the Crow.

"Ah," dedi kadın ve Kirk'e bunun düzensiz, son derece düzensiz olduğunu söyleseydi, hiç şaşırmazdı. "Molly. Dizi kitaplarının orada olacak."

"Molly mi? Adı bu mu?"

Kütüphaneci yuvarlak omuzlarını silkti. "Molly'ye benziyor," dedi. "Birkaç dakikanız var. Genellikle on bire çeyrek kala burada olur."

Kirk başını salladı ve ona teşekkür etti. Balık 10:47'yi gösteriyordu.

Kamerayı açtı ve tüm bölümü net bir şekilde görebilmek için alçak çocuk masalarından birine oturdu. Neyse ki -ya da ne yazık ki, düşününce- şu anda çocuk bölümüne gerçek bir çocuk uğramıyordu. Mercekten baktı ve ekran ona saatin 10:42 olduğunu söyledi. Gözlerini kırıştırdı ve Molly oradaydı, kabarık kırmızı bukleleri ve çilleri olan değerli küçük bir şeydi. Üzerinde bir buluttan çıkan gökkuşağı olan bir tişört giymişti ve gökkuşağı parıl parıl parlıyordu. En üst raftaki Thornton Burgess kitaplarından birine uzanıyordu,

Parmak uçlarında yükseliyor, gömleği yukarı kalkıyor ve bol kot pantolonu bir iki santim sarkıyordu. Raftan başını çevirip yukarı baktı, gülümsüyor ve sanki biri ona bir soru sormuş gibi başını sallıyordu: "Size yardım etmemi ister misiniz?" belki de. Kirk ona doğru koşup raftan bir kitap alma isteğiyle savaşmak zorunda kaldı. Kız hayalet kitabı almak için uzandı ve sonra gözden kayboldu.

Kirk ağlayacak gibi hissetti. Küçük kız o kadar mutlu görünüyordu ki. Bir daha hiç kimsenin o kadar mutlu olamayacağını fark etti. Olay'dan sonra böyle bir mutluluk yoktu. Molly hayaletlerle büyümemişti ve bugün herkesin yaptığı gibi Olay'ın büyük hayaleti her an tepesinde dolaşmıyordu. Kirk Olay'da ailesinden tek bir kişiyi bile kaybetmemişti, bu da şükretmeyi hiç bırakmadığı bir şeydi ama Olay ve Ardından gelen hayaletler onun ve tanıdığı herkesin bir parçasını öldürmüştü.

Ama Kirk sadece kendisi için üzülüyordu; Molly ya da gerçek adı her neyse onun için de üzülüyordu. Gerçek Molly ölmüştü. Bir şey onu koparmıştı - kabarık bukleler, çiller ve hepsi - raftan bir kitap koparır gibi kolayca.

Boştaki eliyle gözlerini ovuşturuyordu,

"Çok tatlı, değil mi?" diye seslendi kütüphaneci ona.

"Evet," dedi Kirk. Sesi kalındı ve kızın gözlerine bakmadı. Konuşan hayvan kitaplarının bulunduğu rafa bakıyor ve gençliğini düşünüyordu.

"Ben de ilk birkaç seferinde onun için aynı şeyi hissetmiştim," dedi kütüphaneci, sesi sempati doluydu. Zavallı Molly'ye değil, ona sempati duyduğunu fark etti. Giysileri soluk, teni solgundu. Onu filme alma dürtüsüne direndi, çünkü o anda onun da bir hayalet olmadığından emin değildi, varoluştan göz kırpmak üzereydi.

"Ama sonra gördüğümüz ve hissettiğimiz her şeyi fark ettim - asansördeki bir şarkı, eski bir fotoğraf albümünün sayfalarına sıkıştırılmış bir çiçek, bir bu güce sahip. Bize her şeyin çok geçici olduğunu hissettirme gücü. Bu yüzden Molly geldiğinde mutlu olacağıma karar verdim. Artık onu görmek için sabırsızlanıyorum. Her gün geliyor." Karşısındaki duvarda asılı saate baktı. "Gerçi bugün biraz erken geldi."

Kirk başıyla onayladı. "Onu filme almama izin verdiğiniz için teşekkürler," dedi, sesi pıhtılaşmış, kurbağamsı bir vıraklamaydı.

"Tabii. Ne zaman istersen."

Sıkıştırılmış bir çiçek, kaldırımdaki bir kuruş. Kirk merdivenleri çıkarken korkuluklara tutundu, elini pürüzsüz, tanıdık oluklarda gezdirirken avucunda hafif bir reçine kokusu kalacağını ve parmaklarının sanki hiçbir şeyi bırakmak istemiyormuş gibi biraz yapış yapış olacağını fark etti.

"Hey, çocuk," dedi Veronica, Janine'in onları ayıran pencereden duyabileceği kadar yüksek sesle. Janine şapkasını takıyordu; sol tarafındaki ip yıpranmış ve ıslanmıştı, sanki onu kemirmiş gibiydi. "Beni içeri alacak mısın?"

Janine'in gözlerinin altında koyu halkalar vardı; Veronica'ya sanki onun gerçekten gerçek olup olmadığından emin değilmiş gibi bakıyordu.

"Kurabiye getirdim," dedi Veronica, Janine'in görebilmesi için çantayı kaldırarak. "Macadamia çikolata parçacıklı, en sevdiğin."

Janine'in dudaklarından bir gülümseme hayaleti geçti ve kapıyı açtı. Veronica eşiği ancak geçmişti ki Janine ona sarıldı, eldivenli parmakları Veronica'nın sırtını dürtüp çimdikleyerek onun sağlamlığını doğruladı. Veronica bu dokunuşları yorum yapmadan ya da şikâyet etmeden kabul etti.

"Arremony's'e gitmişsin," dedi Janine, Veronica'dan beyaz çantayı alırken. "Arremony's'e bayılırım."

"Biliyorum, aptal," dedi Veronica. "Ben de bu yüzden oraya gittim. Yaz boyunca haftada birkaç kez giderdik, hatırladın mı?"

Janine başıyla onayladı ve bir kurabiye seçmek için çantaya uzandı. "Hatırlıyorum," dedi. "Orayı çok severim."

Veronica, pastanede en az dört hayalet olduğunu bilseydi, pastaneyi bu kadar sevip sevmeyeceğini merak ediyordu.

kurabiyeler-üç müşteri ve bir fırıncı. Bu Veronica'nın daha önce bir yerde gördüğü en fazla hayaletti ve taze ekmek kokusunun hayaletleri çağırma gücüne sahip olup olmadığını merak etti. Tüm duyular arasında koku en çok hafızayla bağlantılıdır, bu yüzden hayaletler görünür hale gelmiş anılarsa, böyle bir yere çekilmeleri mantıklı olurdu.

Janine kurabiyesinden bir ısırık aldı ve ardından sanki işaret verilmiş gibi çantadan derin bir nefes çekti.

"Bu kokuya bayılıyorum," dedi ve yüzüne biraz renk geldi. "James ile randevun nasıldı?"

"Oh," dedi Veronica, "tamam, sanırım."

Janine bir eliyle kurabiyesini tutarken diğer eliyle şapkasının ipini büküyordu. "Ondan gerçekten hoşlanmıyorsun, değil mi?"

Veronica bu soruya hazırlıklı değildi -Janine'i konuşturmayı bekliyordu- ama doğrudan cevap verdi. "Sanırım hayır."

"Neden olmasın?"

"Bilmiyorum, Janine. Pisliğin tekiydi." Janine'in ona kurabiye ikram edip etmeyeceğini merak etti. "Bize biraz süt koymama ne dersin?"

Janine başıyla onayladı, sonra Veronica gözlükleri bulurken dönüp oturma odasına doğru yürüdü.

Veronica sütü alırken Janine, "Çok fazla erkekle çıkıyorsun," dedi.

Veronica güldü. "Sanırım öyle." Buzdolabının üzerindeki, Janine'in futbol forması giymiş genç halinin fotoğrafını gördüğünde kahkahası kesildi: pırıl pırıl ve bronzlaşmış, ne örgü eldiven ne de şapka vardı.

Bardakları oturma odasına taşıdı. Janine kanepede oturuyordu, sırtı kırmızı bir örtüyle kapatılmış olan televizyona dönüktü. ve mavi afgan. Janine birkaç hafta önce televizyonların hayaletlerle dolu olduğuna karar vermişti.

Janine bir kurabiye daha çıkararak, "Bunu neden yaptığını

biliyorum," dedi. "Erkeklerden hoşlandığımı için mi?" Veronica söyledi. Beklemekten yorulmuştu.

Janine'den çantayı aldı ve bir kurabiye aldı.

"Evet," dedi Janine. "Ama sen onlardan korkuyorsun. Benim hayaletlerden korktuğum gibi sen de onlardan korkuyorsun. Bir bakıma."

"Gerçekten mi?" dedi Veronica. Bu ziyaret hiç de düşündüğü gibi gitmiyordu; Janine'i şekerle doldurmayı ve sonra da onunla birlikte birkaç tur atmayı ummuştu; dünyada en son beklediği şey, ruhsal açıdan çekingen arkadaşının bir koltuk psikanalizi yapmasıydı.

Janine başını salladı, eldivenlerinin parmaklarındaki dikiş kırıntılarını yaladı. "Çocukların seni bırakıp gitmesinden korkuyorsun," dedi. "Bu yüzden hep ilk sen gidiyorsun."

Veronica gözlerini kırıştırdı, hilal şeklindeki kurabiyesi neredeyse elinden kayıyordu. Janine'in perili kafasında neler oluyordu?

Janine çantayı geri alırken, "Yarın okula gideceğim," dedi. "Beni bekleyeceksin, değil mi?"

"Seni bekleyeceğim," dedi Veronica.

Veronica bunun çok tuhaf bir şey olduğunu düşündü.

O kadar tuhaftı ki sınıftan çıkarken durup Bay Bittner'dan tekrar etmesini istedi. Belki sesinin tonundan ve temposundan ne demek istediğini daha iyi anlayabilirdi.

"Eğer bir kızım olsaydı, onun da senin gibi olmasını isterdim," dedim.

Veronica ona gülümseyerek kitaplarına ve az önce geri verdiği rapora biraz daha sıkı sarıldı.

"Çok tatlısınız Bay Bittner," dedi ve aceleyle sınıftan çıktı.

Ürkütücü, tuhaf ve korkutucu. Aslında söylediği şey "Keşke benim kızım da senin gibi olsaydı" idi. Bundan emindi, bu yüzden bu kadar tuhaf olduğunu düşünmüştü. Bittner uzun süredir dul olan biri olarak tanınıyordu ama mahalledeki kadınların onun için börek pişirdiği ya da dikiş dikmeyi teklif ettiği türden bir dul değildi. Diğer insanların sıcaklık ya da iyi mizah yaydığı gibi o da soğukluk yayıyordu.

Belki de bu tamamen adil değildi, diye düşündü Veronica. Ders başlamadan önce James'in onun doğum günüyle dalga geçtiğini duyduğunda gerçekten ilgilenmiş gibi görünmüştü.

Keşke kızım sen olsaydın. Böyle mi demişti?

"Bu ay doğum gününüz mü var Bayan Calder?" diye sordu.

"Evet," demişti. Sonra James "Dört yaşına giriyor" diye ekleyince kıkırdamıştı.

"Dört mü?" diye sordu, şakayı anlamamıştı.

"Evet," dedi Veronica. "Artık gün bebeğim. Bu benim dördüncü doğum günüm olacak."

Bay Bittner'ın yüzündeki ifade çok tuhaftı. Şubat'ın 29'unda doğmuş olmak alışılmadık bir durumdu ama midesine yumruk yemiş gibi görünmesini gerektirecek kadar şok edici değildi. Aslında soğukkanlılığını yeniden kazanmak için zorlanıyordu.

"Peki," dedi sonunda, "doğum günün kutlu olsun o zaman."

Karısının yıllar önce öldüğünü duymuştu. Okulda Mary'yi öldürdüğüne dair söylentinin yanı sıra, kendi karısını öldürdüğüne dair bir söylenti daha vardı. Veronica bu söylentilere (bir başka klasik de Bayan Tilden'in kuyruğu olduğuydu) hiç itibar etmemiş, onları zihinsel olarak "çocuklar acımasız olabilir" kategorisine koymuştu.

Keşke benim kızım da sen olsaydın. Belki yıllar önce bir kızı olmuştu; Veronica'ya göre şimdi otuzlu yaşlarında olabilirdi. Belki de hiç Daha önce ondan bahsetmesinin nedeni aralarının bozulması ya da Olay'da yer almasıydı.

Ama Veronica sınıfın hiçbir yerinde onun bir resmini görmemişti. Bir kızının olabileceğini düşünmüyordu. Annesinin ağzından çıkan her kelime Veronica'nın küçük bir başarısıyla ilgiliydi, öyle ki artık utanç verici bir hal almıştı. "Veronica bugün okula gitti! Veronica bugün uyumlu kıyafetler seçti! Veronica aynı anda hem yürüyüp hem de sakız çiğneyebiliyor!" Eğer annesi genç yaşta eşini kaybetmiş ve bir çocukla baş başa kalmış bir ebeveyni temsil ediyorsa, Veronica Bay Bittner'ın da arada bir kendi kızıyla ilgili bir anekdot anlatmasını beklerdi.

"Bir kızım olsaydı, tıpkı senin gibi olmasını isterdim" demiş olsa bile, bu garipti. Neden bir öğretmenin yapması gerektiği gibi kompozisyonu hakkında "iyi iş" diyememişti?

Koridorda yürürken, bu alışverişi zihninde tekrar tekrar gözden geçirdi. Hafıza çok tuhaf bir şeydi. Pescatelli'ye ulaştığında Bay Bittner'ın söylediklerinden emindi, hem de kesinlikle emindi:

Keşke benim kızım da sen olsaydın.

Tuhaf.

Veronica Balıklar'ın sınıfına girdiğinde Kirk ve James, mama kabının dibine vurulduğunu duyan yavru köpekler gibi başlarını kaldırıp baktılar. Kirk daha çok gülümsese çok daha sevimli olurdu, diye düşündü, James ise daha az gülümsese öyle olurdu. Janine masasında oturmuş, defterinin yanında bir top kâğıt mendil tutuyordu. Ya kendisi ya da annesi müdürü sınıfa şapka ve eldivenle girmesine izin vermesi için ikna etmişti ve bir tür başa çıkma ritüeli olarak ellerini masasının üzerinde esnetip gevşetiyordu. Veronica merhaba dedi ve omzunu sıktı.

"İyi misin?" diye sordu. "Geçen ders boyunca hapsirdin."

Janine burnunu çekerek başını salladı. "Üşüttüm." Veronica'ya baktı ve cesur bir gülümsemeye zorladı ve Veronica bu yüzden onu sevdi. "Bugün seninle yürüyemediğim için üzgünüm. Annem araba kullanmakta ısrar etti."

"Merak etmeyin," dedi Veronica ve yerine oturdu.

Balık gerçekten de ayağa kalktı ve tahtaya doğru yürüdü. Tepside bir parça tebeşir buldu ve işe yarayacağından emin değilmiş gibi küçük, yumuşak görünümlü ellerinde çevirerek inceledi.

"Tamam," dedi. "Hafta sonu yeni bir hayalet gören var mı?" Sınıfın yaklaşık yarısı ellerini kaldırdı, çoğu isteksizdi. Kirk ve James de Veronica gibi ellerini kaldırmıştı. Janine'inki yukarı doğru süzüldü ve Veronica ona göz kırparak gülmesine neden oldu.

"Harika," dedi Balık, sayarak ve tahtaya on iki sayısını yazarak. "Pekâlâ. Kim bize gördüğü hayaletleri anlatmak ister? Sen değil Kirk. Başka biri. Janine? Holly?"

Holly Blackstone babasıyla birlikte gördükleri bir hayaletten bahsetti ön bahçelerinde yaprakları tırmıklarken. Üstsüz bir adam, bahçenin bir ucundan diğerine bir şey itiyor ve sonra tekrar geri dönüyor gibi görünüyordu. Veronica sahneyi gözünde canlandırabilirdi; Holly'nin birkaç sokak ötedeki evine birkaç kez gitmişti.

"Çimleri biçtiğini anladık," dedi. "Babam yaptı. Gerçekten tuhaf görünüyordu çünkü çimler tamamen ölmüştü ve çim biçme makinesi görünmüyordu. Yaprak yığınlarımızdan birinin içinden geçti."

"Onu daha önce hiç görmedin mi Holly?" "Hiç görmedim."

"Pekâlâ. Çim biçme makinesi adamının neden Holly'nin bahçesinde olduğuna dair bir fikri olan var mı?"

Balık tahtaya "çim biçme makinesi adamı" yazdı. El yazısı düz ve düzgündü.

"Eskiden evin sahibiydi."

"Çimleri biçmeyi severdi."

"Çimleri biçmekten nefret ediyordu ve sonsuza kadar lanetlendi." Bu Margi'den, sınıftaki tek gotik.

Fish, bu teorilerin kısaltılmış versiyonlarını "çim biçme makinesi adamı" ifadesinin yanına yazdı.

"Tamam. Başka biri. Veronica."

"Um..." Brian hakkında konuşmak istemesine rağmen, "Jewell City Cineplex'te, sekiz numaralı salonda bir hayalet var. Bir küvet patlamış mısır yiyordu ve sonra ortadan kayboldu."

Balık tahtaya "film adamı" yazdı. "Neden orada olduğunu düşünüyorsun, Ronnie?"

"Filmleri sever miydi?"

"Filmleri severim." yazmış. "Başka kimse var mı?" "Sinemada öldü."

"En sevdiği filmi orada izledi."

"Bir film için on iki doların çok fazla olduğunu düşündü." Balık gülümsedi.

"Bir tane daha. James?"

"Ronnie'nin gördüğünün aynısını ben de gördüm," dedi. Veronica onun sırttığını biliyordu. Bunu onun sesinden de duyabiliyordu.

"O zaman başka biri," dedi Balık kıs kıs gülerek. "Kirk mü? Bir mi?"

Kirk başını kaldırdı ve kalemını bıraktı. Veronica onun ne yazdığını merak etti.

Molly dedikleri kütüphane hayaletinden bahsetti. Sanki Molly, Balık'ın masasının altında uyuyormuş ve kimse onu uyandırmaya cesaret edemiyormuş gibi tüm sınıf sessizliğe gömüldü.

"Neden orada olduğunu düşünüyorsun?" diye sordu Balık.

"Bence," diye başladı Kirk, "bu onun için gerçekten çok mutlu bir andı. O kitabı ona her kim verdiyse özel biriydi ve kitabın kendisi de özel olmalı. Küçük kızın çok fazla yaşamadığını ve öldüğünde en değerli anılarından birinin bu olduğunu hissettim."

Balık bir şey söyleyecekmiş gibi göründü ama sonra kendini durdurdu.

Kirk konuşmasını bitirmemişti ve ses tonunda Veronica'nın onu daha yakından izlemesine neden olan bir şey vardı.

"Bu, bir hayalete gerçekten baktığım ilk anlardan biriydi" dedi. "Yani gerçekten baktım, sanki anlamaya çalışıyormuşum gibi. Sanırım oldukça şanslıyım çünkü Olay'da kimseyi kaybetmedim ve kişisel olarak Bu yüzden ortaya çıkan hayaletleri ya da görüntüleri hiç bilmiyordum, bu yüzden bunların ne anlama geldiğini düşünmek için hiç durmadım. Ama onu izlerken -Molly -Görmeye başladım. Bunun daha önce yaşamış.... yaşamakta olan biri olduğunu görmeye başladım." Boğazını temizleyerek sözünü kesti. "Bunu iyi ifade edemiyorum."

"İyi gidiyorsun," dedi Balık ona. Sınıf tamamen sessizliğe gömüldü.

Kirk başını salladı, tekrar boğazını temizledi ve düşüncesini tamamlamaya çalıştı.

"Sanırım izlemekten daha fazlasını yaptığımı hissettim," dedi. "Sanırım onu biraz tanıyormuşum gibi hissettim. Kim olduğunu. Onun değerli anısı benim değerli anım oldu. Ve bu gerçekleştiğinde, hayatta olmanın ne demek olduğunu daha iyi anladığımı hissettim."

Veronica gülümsedi. Kirk utanmış görünüyordu, sanki az önce aşık olduğunu ilan etmiş gibiydi. Elini nemli alnında ve gür saçlarında gezdirdi. Veronica'ya baktı ve o da gülümsemesini genişletti.

"Balık uzun bir aradan sonra, "Verdiğiniz cevapların hepsi hafızanın bir yönüyle ilgili," dedi. Molly kütüphanede çünkü orası En mutlu anısını yaşadığı yer. Holly'nin hayaleti çimleri biçtiğini hatırlıyordu ya da biz birinin belli bir yerde ya da belli bir şekilde öldüğünü hatırlıyoruz. Gördünüz mü? Tüm cevaplar hafızayla ilgiliydi. Margi'ninki hariç, o da çoğunlukla ebedi lanetle ilgiliydi."

Sınıfta hafif kahkahalar yükseldi ve Margi bu şakayı doğal karşıladı.

"Ölürsem nerede olacağımı biliyorum," dedi ve Balık bile güldü.

"Tamam," dedi, "*Hiroşima*'daki hafızaya bir göz atalım. Ne oldu Toshiko Sasaki'nin bu olaydan önceki hayatıyla ilgili en çok hatırladığı şey Bombalama mı?"

Birkaç el havaya kalktı. Ders bu şekilde ilerledi ve Balık hafızanın anlaşılması zor doğası hakkında konuştu. Anıların anlaşılması zor olduğunu söylemekle yetinmedi, anıların anılarının anlaşılması zor, akışkan şeyler olduğunu, sürekli değiştiğini, tamamen kavranmasının imkansız olduğunu söyledi. Veronica "hafıza" kavramının bir sonraki testlerinde büyük bir rol oynayacağını hissetti, bu yüzden Balık ne zaman heyecanlı görünse not aldı.

Ders bittiğinde, James'ten kaçmak ve Kirk'ün dikkatini çekmek için eşyalarını çantasına koyarken acele etmedi. İkisinde de başarısız oldu. Kirk Balık'la konuşmaya gitti ve James sırasının etrafında dolanıp onu bir sonraki derse götürmek için bekledi.

Kirk, Bay Pescatelli ile derin bir sohbete dalmıştı. İkisi de ona dönüp baktı ve sustular.

Belki de onu tartışıyorlardı.

"Hey," dedi James, "geç kalacağız."

Günün sonunda Veronica, bütün gün bir yağmur bulutu gibi etrafında dolaşan James'ten nihayet kurtulduktan sonra Janine'i buldu.

"Merhaba güzelim," dedi. "Nasılsın bakalım?" Janine ona titrek ama cesur bir gülümseme sundu.

"Tamam, sanırım."

"Benimle kütüphaneye gel."

Janine az önce paraşütle atlamaya davet edilmiş gibi gözlerini kırptırdı. "Bilmiyorum, Veronica. I-"

"Hadi," dedi Veronica onu eldivenli elinden tutarak. "Artık

Ghost-B-Gone'umu okula getirmeme izin vermiyorlar."

Janine, yönlendirilmesine izin vererek mırıldandı.

"Buna ihtiyacın olmayacak," dedi Veronica. Janine'in tereddüt ettiğini biliyordu çünkü kütüphanelerin Amerika'daki en perili yerler arasında olduğu söylenirdi. "Çabuk olacağım. Sadece bir şeye bakmam gerekiyor."

"Ne?"

"Sadece bir şey."

Kütüphane neredeyse boştu: Montcrief'in yıldız basketbol oyuncularından biri sıkılgan görünümlü bir kızdan ders alıyordu; bir çocuk tunç grisi bir AV arabasından kitapları rafa diziyordu; kütüphaneci ise masasında kitap okuyordu. Hepsi nispeten sağlam görünüyordu.

"Gördün mü? Hayalet yok," dedi Veronica. Kütüphaneciye okul yıllıklarını nerede bulabileceğini sordu ve referans bölümüne yönlendirildi. Oraya gitti ve kasabaya taşınmadan önceki yıldan başlayarak dört cilt çıkardı.

"Kimi arıyorsunuz?" Janine otururlarken sordu. "Özel birini değil."

"O hayalet çocuğu arıyorsun, değil mi?" "Belki."

"Yerinde olsam yapmazdım. Bundan iyi bir şey çıkmaz."

"Hı-hı," dedi Veronica. Yıllıklarda mezun olan son sınıfların ve birinci sınıfların tek tek resimleri ve daha küçük sınıfların sınıf fotoğrafları vardı. Neyse ki Montcrief Lisesi oldukça küçük bir okuldu, bu yüzden bakılacak çok fazla fotoğraf yoktu.

"Ciddiyim, Veronica. Bilmesen daha iyi."

Veronica kitabının üstünden Janine'e baktı; Janine gergin bir ninni gibi davranıyor olsa da sesinde ateş duymak güzeldi.

"Neden böyle söylüyorsun?" dedi, kitabına dönüp bir sayfa çevirerek.

"Öyle değilsin işte," diye cevap verdi Janine.

Veronica kitabın sonuna doğru ilerledi, orada birkaç sayfa samimi fotoğraf ve ardından notların olduğu sayfalar vardı. Sevgililer günü tarzı bir kalbin içinde *Mary Greer-Seni Seviyoruz ve Özlüyoruz* yazan tam bir sayfa vardı. Aşağıda Kalpte, biraz daha küçük bir yazı tipiyle *Montcrief Lisesi 4- Hiç* başlığı okunuyordu.

Veronica Janine'e, "Bu pek de iyi bir açıklama sayılmaz," diye karşılık verdi. Kalbe bir süre daha baktıktan sonra kitabı kapattı ve eline aldı

yığınınından bir sonraki. "Belki onun hakkında daha fazla şey bilseydim, ona yardım edebilirdim."

"Ona *yardım etmek* mi?" Janine söyledi.

Veronica kitabı açtı. Mary'nin öldüğünde kaç yaşında olduğunu hatırlayamıyordu ama ikinci sınıfta olabileceğini düşündü. Bazı sayfaları taradı.

"Hayaletlerden neden bu kadar korkuyorsun ki Janine?" dedi. "Sana zarar veremezler."

Janine'in sinirlendiğini biliyordu. Onu kasıtlı olarak kışkırtıyordu. Bir zamanlar Janine onun tanıdığı en alıngan kızdı. Veronica Jewell City'ye ilk taşındığında onları bir araya getiren de buydu.

"Bunu bilemezsin," dedi Janine, sanki alınganlığı geri dönüyormuş gibi hırçın bir sesle.

Güzel, diye düşündü Veronica. Bunu kullan. "Elbette biliyorum. Onlar sadece görünürler ve kaybolup giderler. Bir video oyunundaki karakterler gibi aynı düzende hareket ediyorlar." "Hepsi değil," dedi Janine.

"Ne demek istiyorsun?" dedi Veronica. Mary Greer'i sınıf fotoğrafının ön sırasının ortasından gülümserken buldu. Mr. Bittner'in dersliği; poz vermiş öğrenci sıralarının sonunda durmuş, gri takım elbise ceketi içinde iyi niyetle gülümsüyordu. Veronica Mary'yi bulduğu için ne kadar heyecanlansa da Janine'in bir şeyler mırıldandığını fark etti ve arkadaşıyla arasındaki ipleri koparmak istemedi.

"Ne?"

Janine'in gözleri parlıyor, yanakları kızarıyordu. "Bir keresinde bir hayaletin beni kovaladığını söylemiştim."

"Bunu bana hiç söylememiştin." Veronica her zaman Janine'in korkmasına neden olan şeyin Olay'dan sonra hayaletlerin ortaya çıkması olduğunu düşünmüştü. Belirli bir olay olduğunu hiç düşünmemişti.

"Ormanda yürüyordum," dedi. "Bir adam gördüm. Orada değildi, sonra patikanın hemen dışındaki çalılıkların arasındaydı. Ama dallar ona doğru uzanıyordu."

Veronica bekledi. Bir zamanlar Janine açık havada yaşayan bir kızdı, Ruhlar onu içeri sürüklemekten önce. İyi bir futbol oyuncusuydu.

Oyunda tamamen beceriksiz olan Veronica'nın kendisinden de çok daha iyiydi.

"Dalları fark etmedi ama beni fark etti. Bana sesleniyordu ama ağzından hiçbir ses çıkmıyordu."

"Janine..."

"Daha önce hayaletlerden hiç korkmamıştım!" Janine, öğretmenin ve öğrencisinin dikkatini çekecek kadar yüksek bir sesle konuştu. "Ama o peşimden koşmaya başladı! Bir taş duvarın içinden, ağaçların, çalılardan, her şeyin arasından geçti. Ağzı açılıp kapanıyordu, sanki sesleniyor ya da nefes nefese kalıyordu. Koştum. Eve kadar koştum. O yüzden bana hayaletlerin sana zarar veremeyeceğini söyleme Ronnie, çünkü bilmiyoruz! Bilmiyoruz işte!"

Veronica konuşmadan önce tekrar onun sakinleşmesini bekledi.

"İşte bu yüzden öğrenmeye çalışmalıyız, Janine," dedi, sesi yumuşak ve yatıştırıcıydı. Bir şey var olduğunda yokmuş gibi davranamayız. Ve bu konuda öğrenebileceğimiz her şeyi öğrenmeliyiz."

Janine bir eliyle gözlerini ovuştururken diğer eliyle şapkasının püskülünü döndürdü.

"Artık gidebilir miyiz?" dedi. "Lütfen mi?"

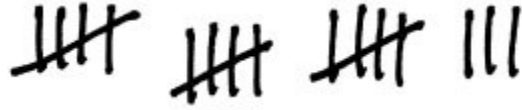
Veronica Bay Bittner'ın sınıf fotoğrafına tekrar baktı ve *onu* arka sırada sondan üçüncü olarak gördü. Altındaki açıklamada onun adını buldu.

Brian Delaney.

"Evet," dedi ve kitabı kapattı. Ayağa kalktı ve kitapları önüne yığıldı. "Ama bir şeyi unutmamalısın Janine."

"O da ne?" Janine, Veronica'yı rafın arkasına kadar takip etti.

"Seni yakalayamadı."

"Artık gün," dedi August. Günün sonunda karanlık sınıfının penceresinden dışarı bakıyor, boş gökyüzünde sürüklenen hafif bir kar kümesini izliyordu. "Artık gün dedi."

"Sana söylemiştim," dedi Madeline. "Söylememiş miydim? O kesinlikle aradığım kişi."

August, Madeline'in sesine sinmiş olan bu üstün tonu yadırgamadı. Madeline haklı olmaktan hoşlanıyordu ama August kızlarına kavuşma ihtimalinin onu heyecanlandırıldığını biliyordu.

"İkisi aynı gün birbirine bağlandı," dedi. "O ve Eva. Sadece dört yılda bir var olan bir gün."

Ağustos başını salladı. Eva'nın ölümü ve Veronica'nın doğumu; ikisi de 29 Şubat'ta gerçekleşti. Gri ışığın pencerelere vuruş şekli Karısının arkasında mı yoksa dışarıda, karların içinde mi durduğunu anlamak zordu. Bu nadir buluşmanın Eva'nın ölümünü takip eden aylarda Madeline'in derin depresyonunu körüklediğinden bahsetmemişti. Madeline o karanlık günlerde Eva'nın odasına yerleştirdiği sallanan sandalyede otururken tekrar tekrar "O hiç var olmadı," derdi.

"Oh, August," dedi. "Onu gerçekten geri alacağız, değil mi? Onu teslim etmeye hazır olacaksın, değil mi?"

Madeline'in sesini bu kadar mutlu duymayalı yıllar olmuştu.

"Hazır olacağım," dedi. Evrak çantasını eline aldı ve ve kapıyı arkasından kapattı.

Veronica, büfedeki vardiyasının yarısında, mola sırasında Kirk'ün çalışıp çalışmadığına bakmaya karar verdi. Ve çay almak için, ama daha çok Kirk'ü görmek için.

Sırada, az önce izledikleri film hakkında hararetli bir tartışma yapan iki aşırı şık giyimli ve aşırı dumanlı kadının arkasında bekledi. Veronica sabırla siparişlerini tamamlamalarını bekledi, bu bir çileydi çünkü içecekleri karmaşıktı. İşin iyi tarafı, iki baristanın tüm dikkatini üzerlerine çekmişler ve Kirk'ü yalnız bırakmışlardı. Ya da, umarım, Kirk işleri bu şekilde ayarlamıştı. Kız sıraya girdiğinde Kirk şaşkın ama mutlu bir yüz ifadesiyle başını kaldırmıştı.

"İlginç bir filme benziyor," dedi tezgâha ulaştığında. "Henüz izlemediğim birkaç filminden biri."

"İyiymi," dedi, görünüşe göre ona verdiği açıklıktan habersizdi. James bunun üzerine tavşana saldıran panter gibi atladı.

Kirk ona son geldiğinde içtiği içkiden isteyip istemediğini sordu.

"Gerçekten ne sipariş ettiğimi hatırlıyor musun?" James hatırlamazdı. "Elbette," dedi ve ona "Bir damla kremalı Chai çayı," dedi. "Etkileyici."

"Evet, bu bir yetenek. Konserinde sana kafein vermiyorlar mı?"

"Bütün gazozların tadı pembe limonata gibi. Birkaç ay önce biri çeşme çizgilerini aştı ve o zamandan beri içecekler aynı değil.

Ayrıca, çayı severim. Chai, yeşil çay, buzlu çay. Çaya

bayılırım." "Çay sevmen hoşuma gidiyor," dedi ve fincanı uzattı. "I..."

Veronica onun sözünü yarıda kesen şeyi görmek için döndü: Bay Bittner, gri trençkotuyla.

"Veronica," dedi, soğuktan korunmak için eldivenli ellerini çırparak. "Akşam kahvesi için dışarıda mısın?" Derin bir iç çekti. "Benim için can damarı gibidir."

"Çay içiyorum," dedi, sesi kısıktı.

"Size ne ikram edebilirim Bay Bittner?" Kirk onun ne kadar gergin olduğunu öyleydi. hissederek

"Kahve. Siyah. Büyük boy. Affedersiniz, *venti*." Neredeyse Sesi ders verir gibiydi ve Veronica orada ne kadar az müşteri olduğunu fark etti. Kadınlar içkilerini ve eşarplarını başka yerlere götürmüşlerdi.

"Tamamdır," dedi Kirk.

Bay Bittner Kirk'e beş dolarlık bir banknot uzattı ve üstü kalsın dedi. Kahvesinden höpürdeterek uzun bir yudum aldı ve gülümsedi.

"Bu yıl emekli oluyorum, bunu biliyor muydun?"

"Duymuştum," dedi Veronica. "Eminim okul gitmene çok üzülecektir."

"Her zaman söylediğim gibi, bir patlama ile git," dedi. "Elbette."

Bir yudum daha aldı ve fincanın kenarından ona baktı. Gözleri sanki kafeinden etkilenmiş gibi parlıyordu.

"İkinize de iyi geceler," dedi ve kapıya yönelirken paltosu bir pelerin gibi kıvrıldı. Çay sıcak ve güzeldi ama Veronica yine de ürperdi.

Kapıdan çıktıktan sonra Kirk, "Ne ucube ama," diye fısıldadı.

"Son zamanlarda farklı biri oldu," dedi kadın. "Ne olduğunu bilmiyorum. I yılın başında iyi olduğunu düşünmüştüm. Ama şimdi bence o korkutucu."

"Belki de emeklilik meselesidir."

"Belki," dedi fincanın buharını içine çekerek. "Bu çay gerçekten çok güzel. Tam sevdiğim gibi."

"Gerçekten mi? O zaman bir *venti* almalıydınız!" dedi Bay Bittner'ı taklit ederek.

Veronica, Kirk'ün Bay Bittner'ın sesinin tonunu ve tınısını taklit etmesine kıkırdadı ve Transilvanya aksanının da hoş bir dokunuş olduğunu düşündü. Tarih öğretmeninde belli belirsiz vampirvari bir şeyler vardı.

"Başka bir şey daha var," dedi ve Kirk onu daha iyi duyabilmek için tezgâhın karşısına eğildi. "Bana çok ilgi gösteriyor."

"Dikkat?" Kirk endişeyle alnını çatlattı. "Ne tür bir ilgi?"

"Bunu gerçekten tarif edemem. Dikkat. İlgi."

"*Uygunsuz* ilgi gibi mi?"

"Sapık gibi değil, sanmıyorum. Bunu tarif edemem. Sadece dikkat. Bu beni geriyor."

"Şey, *evet*. Birine söylemelisin."

"Ve ne diyeceğim? Tarih öğretmenimin bana el salladığını, bana selam vermek için yolundan çıktığını mı?"

"Onlara sana baktığını söyle. Bluzunun altına bakmaya çalıştığını söyle."

Başını iki yana salladı. "Ama o bilmiyor. Bu konuda kafam karışık olabilir. Sadece iyi ama tuhaf bir yaşlı adam olabilir."

"Bilmiyorum, Ronnie," dedi Kirk. "Bana insanlar ve niyetleri hakkında oldukça iyi içgüdüleri olan biri gibi geliyorsun."

Gözleri buluştu. Veronica onun gözlerinde endişe ve başka bir şey daha gördü. "Evet," dedi. "Ara verdin mi, Kirk? Gelip onunla oturabilir misin?"

Bir dakika bana bakar mısın?"

"Elbette," dedi. Kirk baristalara mola verdiğini haber verirken o da küçük, yuvarlak bir masanın etrafına dizilmiş birkaç geniş sandalyeye doğru yürüdü ve birini seçti. Önlüğü olmadan geldi.

Molasını onunla geçirmesini istemek flört etmekti ama aynı zamanda gergin olduğunu da fark etti. Ya sinemaya döndüğünde Bittner bir bilet daha almak için sırada bekliyorsa? Ya Bittner onun gişedeki yerine gelip bir büyük boy patlamış mısır ve bir büyük boy kahve daha sipariş ederse?

"Hey," dedi Kirk.

"Hey." Veronica koltuğunda arkasına yaslanmış, bacak bacak üstüne atmış, elindeki fincanı yüzünün önünde tutarak buharın burnuna ulaşmasını sağlıyordu.

"Peki," dedi bir süre sonra, "burada hiç hayalet var mı?"

Adam etrafına bakındı. "Ne, şimdi mi?"

Çayını masaya koydu ve bacaklarını açtı. "Şimdi değil. Sadece genel olarak."

"Hiç sanmıyorum. Hiç kimsenin böyle bir şeyden bahsettiğini duymadım."

"Çoğu insan onlar hakkında hiç konuşmuyor," dedi. "Bay Pescatelli gibi sürekli onlardan bahseden insanlar hariç."

"Doğru," dedi Kirk. Ensesini kaşıdı. "Bugün onun dersiyile oldukça ilgili görünüyordun." "Öyle miydin?"

"Evet. Genellikle hayaletlerden bahsettiğinde yüzünde bu ifadeyle oturuyorsun." Ona o bakışı gösterdi, boş bir bakışla birlikte Dudakların küçümseyici bir şekilde aşağıya dönmesi. "Bugün not almak için koca bir defteri doldurmuş olmalısın."

"Gözlemcisin," dedi ve içini çekti. "Onunla fazladan bir kredi işi yapıyorum."

"Ha! Bir şeyler olduğunu biliyordum. Ekstra kredi *olayı* nedir?" "Bilirsin, bir çalışma."

"Hayaletler üzerine." "Evet."

Veronica öne doğru eğildi, kollarını çay bardağının üzerine koydu, çenesini ellerinin arasına aldı. "Fazladan krediye ihtiyacın varmış gibi görünmüyor."

Kirk'ün omuz silkişini izledi. Gerçekten de farklı bir şekilde sevimliydi.

"Bunun geçen gün öğle yemeğinde söylediklerimle bir ilgisi yok, değil mi?" diye sordu.

"Öğle yemeğinde ne dedin?" diye cevap verdi. "Hı-hı."

Tekrar iç çekti. "Çok iyi gözlem *yapıyorsun*." Bakışlarını sabit tutarak ona baktı. "Her şey yemekte söylediklerinle ilgili."

"Ben de başkalarının niyetlerini sezmekte iyiyimdir, değil mi? Senin de niyetin var, değil mi Kirk?"

Arkasını dönmedi. "Evet. İstiyorum."

"Sen de oldukça gözlemcisin Kirk," dedi. "Çoğu şey hakkında. Bunu gerçekten bu yüzden mi yapıyorsun? Öğle yemeğinde söylediklerim yüzünden mi?" "Evet. Ve Balıklarla takılmayı çok sevdiğim için." Veronica gülümsedi. "Çok tatlısın. Gerçekten gururum okşandı."

Bunun bir erkeği başından savmadan önce söylenecek türden bir şey olduğunu fark etti; biliyordu çünkü bunu daha önce yapmıştı. *Gerçekten gururum okşandı, ama...*

Eğildi ve ona bunu kastetmediğini göstermek için eline dokundu. Elinde bir fincan sıcak çay olmasına rağmen, adamın eli ona sıcak geldi.

"Yani," dedi.

"Yani," diye tekrarladı.

"Peki Balık'la ne yapıyorsun?" dedi. "Bolca not almak dışında mı?"

"Saha alışması. şehirde dolaşıp hayaletleri çekiyorum ve verileri kaydediyorum. Yalnız, onlara hayalet demeye iznim yok. Onlara görüntü demem gerekiyor."

"Neden?"

"Balık, onların gerçekten hayalet olduğuna inanmıyor. Daha çok kayıt gibi olduklarını düşünüyor."

O zaman onun gözlerine baktı, sanki bu fıkre zleceğinden endişelenmiş gibiydi. Ama zlmemişti; babasının ortadan kayboluşunu izlediği yüzlerce sabah aynı düşünce aklından geçmişti.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu.

Tereddüt etti. Karanlık pencerelerdeki yansıması bir anlığına kayboldu, bir araba kapının yanındaki boşluğa girdi, parlak farları parıltıyı kesti.

"Emin değilim," dedi. "Bence başka bir şey var, sadece bir kaydın ötesinde bir şey. Bunu henüz Fish'le konuşmadım. Ama kütüphanede o küçük kızı izlerken hissettiklerimi sadece bir video ya da fotoğraf olsaydı hissedebilir miydim bilmiyorum. Başka bir şey vardı. Bunu açıklayamıyorum -en azından henüz- ama bu hayaletlerle birlikteyken bir şey hissediyorum, öz gibi bir şey. Bu *görüntüler*. Molly ile başladı, ama o zamandan beri kaydettiklerimle devam etti. Seni zmyorum, değil mi? zseydim bana söyler miydin?"

"Hayır. Yani, zgn değilim. Evet, zgn olsaydım sana söylerdim. Dşncelerinizin ve duygularınızın ilginç olduğunu düşünüyorum."

"Teşekkürler."

"Evinizde hiç hayalet var mı?" diye sordu.

"Hayır." Sırıttı. "Ama birkaç canavar var. Küçük erkek ve kız kardeşler. Dört tane."

"Awww, çok şirin," dedi. "Artık iki tane var. Hayaletler yani. Geçen hafta banyomda ortaya çıkan çocuk."

"Hiç hoş değil."

"Hayır, gerçekten değildi. Orası asla bir hayalet bulmak istemediğim tek yer. Ya da bir görüntü ya da her neyse. Sabahları duş almamı tamamen engelledi."

"Eminim öyledir. Sana falan bakmıyor, değil mi?"

"Hayır," dedi ama sorunun da bu olduğunu düşündü. Brian çok tatlıydı. Kirk'ün kızardığını fark etti.

"Onu kaydetmek mi istiyorsun?" dedi. "Yani, eğer annem sorun olmaz derse. O ve babam birbirlerinden birkaç dakika sonra ortaya çıkıyorlar."

"Gerçekten mi? Senin için sorun olmaz mı?"

"Bence eğlenceli olur," dedi. "Bir sabah gelebilirsin. Erken mi kalkarsın?"

"Elbette. Ama belki de onunla önceden tanışırsam annen için daha az şok edici olur?"

"Bu muhtemelen doğru. Evde yabancı bir çocuk olması yeterli."

Kirk parmaklarını saçlarında gezdirdi. "Belki bu hafta bir ara gelebilirim. Böylece onunla tanışabilirim?"

Veronica gülümsedi. "Bana çıkma mı teklif ediyorsun, Kirk?" dedi. "Yoksa sadece annemle tanışmaya mı çalışıyorsun?"

"Ben... Ben sana çıkma teklif ediyorum. Evet. Ya da içeri."

"Güzel," dedi. "Okuldan sonra gelmede bir sakınca olup olmadığına bakacağım. Annemle akşam yemeği yiyebilir ve belki bir film izleyebiliriz."

"Kulağa hoş geliyor." Anevrizma geçirmek üzereymiş gibi görünüyordu. "Hayalet avına çıkabiliriz."

"Böylece araştırmanızda size yardımcı olabilirim."

"Doğru," dedi sırtarak. "Benim araştırmam."

Vay canına, diye düşündü Kirk, onun gidişini izlerken, Ronnie Calder az önce bana sordu
bitti.

IIII IIII IIII IIII

August, Veronica'nın Kirk'e yazdığı bir kâğıt parçasını verdikten sonra dükkândan çıkışını izledi. Şüphesiz telefon numarasıydı. Bittner kahvesini yudumladı, asitli sıvıyı dilinin üzerinde yuvarladı. Kızın telefon numarası. Kadının erdemi konusunda aceleci davranıp davranmadığını merak etti. Önce o atletik hödük, şimdi de sınıfın alaycısı.

Birkaç haftası vardı. Kızın, ona ne olduğunu göstermesi için yeterli bir süre. Böylece Eva'nın ölüm ve yeniden doğuş günü geldiğinde -Artık gün geldiğinde hazır olacaktı. Eğer fırsat çıkarsa, onu erkenden alacak ve ayın 29'una kadar canlı ve gizli tutacaktı.

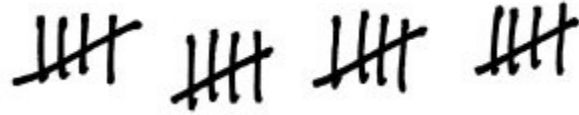
"Gece yarısı," dedi Madeline ve August onun nefesini kulağında hissettiğini sandı. "Ayın 28'inde. En iyi zaman bu olur."

August başıyla onayladıktan sonra fincanından bir yudum aldı.

Veronica'nın pencereden Kirk'e el sallamasını izledi. Veronica adımlarını biraz hızlı atarak otoparka geri döndü. Sinema salonunun kapısında durdu ve başını kaldırıp Kirk'ün gözlerinin içine baktı. Kirk ensesinde bir karıncalanma hissetti.

**PART TWO:
VALENTINE'S
DAY**

Gün yaklaşıyor, zaman ilerliyor, gelgit gibi acımasız. Banyoda görünür hale geliyorum ve o-Veronica-orada, sıcaklığından duşta, bornoza sarınmış. Islak saçlarını bir havlu örtüyor. Ben kendimi daha katı hale getirdikçe içimde buhar dönüyor ve o gülümsüyor. O yaklaşıyor ve bana doğru uzanıyor, gözleri yansıyan görüntüme odaklanmış.

Ne kadar güzel olursa olsun, onunla birlikte olmak istemiyorum. İstedğim şey zamanı değiştirmek, geçmişini bir el hareketiyle silmek, tıpkı onun yapacağı gibi Beni daha iyi görebilmek için aynadaki sisi silmek istiyorum. Meryem neredeyse ben de orada olmak istiyorum. Gün yaklaşıyor, Meryem'in ölüm günü, Veronica'nın doğum günü, perdenin en ince olduğu gün. İçinde sıkışıp kaldığım düzeni değiştirmeye çalışıyorum.

Enerjim ve seçeneklerim sınırlı. Onu uyarmalıyım ama bunu yapamam. Ayın 29'una kadar gücüm her an artacak. Perde ne kadar incelse, bu dünyadan o kadar çok şey çekebilirim. Beklemeye karar verdim.

Benden geriye kalanları korumak için.

Ortadan kayboluyorum. Ani çıkışım Veronica'yı girdiğimden daha çok şaşırtıyor ve sanki ölümleri kovma yeteneğine sahiplermiş gibi parmak uçlarına bakıyor.

Yerde sürüklenirken dua ediyorum. Duanın kendi başına bir enerji olması, perdeden geçip ötesinde bekleyen her neyse ya da her kimse ona ulaşması için dua ediyorum. Beklemenin doğru strateji olması için dua ediyorum ve Veronica'yı zamanında uyarabilmem için dua ediyorum.

Serin bir hava akımından daha somut olmayan mutfak kapısında toplanıyorum ve yolun yukarısında görüldüğünde Meryem'i bir an olsun görebilmek için dua ediyorum.

August kötü bir ruh hali içinde uyandı. Karısının dırdırından daha kötü olan tek şey, günlerce hatta haftalarca sürme eğiliminde olan uzun ve hırçın sessizlikleriydi. Çoğu zaman bu sessizlikler August'un varlığından daha belirgin bir şey tarafından tetiklenmiyordu.

Yulaf ezmesinden oluşan kahvaltısından hiç keyif almıyordu ve kahvenin tadı da tuhaftı, sanki sıcak su değmeden hemen önce zehirli bir böcek telvenin içine girmiş gibiydi. İki yudum aldıktan sonra kalanı lavaboya attı.

Ceketinin düğmelerini ilikledi, şapkasını aldı ve kapıyı açtı.

Soğuk hava antresine doldu. Mary Greer kapının dışında duruyordu ve yüzünde bir gülümseme belirmişti. Saatine baktı ve o kadar sinirliydi ki Mary'nin geleceğini unuttuğunu gördü.

"Git buradan," dedi. Sesi ona çarpık ve tuhaf geliyordu. "Sen Eva değilsin. Asla o olamayacaksın!"

Mary, sanki başından beri sorduğu bir soruya nihayet cevap vermiş gibi gülümsedi.

Eldivenli elini ona doğru salladı. "Buraya gelmeyi bırak! Seni istemiyorum! Eva'yı istiyorum!"

Başı bir santim bile eğilmiş miydi? Çok küçük görünüyordu ve August onun ruhunun bu soğuk rüzgârda üşümüş ve azalmış olması gerektiğini düşündü. Onunla sert bir şekilde konuştuğu için pişman oldu ve şefkatle ona uzandı, ama kız dokunamadan gözden kayboldu.

"Kahretsin," dedi, eli yumruk şeklinde kıvrılmıştı. Onu kucaklayacak kadar cesur olmayı diledi ama artık çok geçti. "Lanet olsun."

Verandanın merdivenlerinden inmeye devam etti ve hafta sonu işlerini tamamlamak için arabasına bindi, benzin aldı ve ardından market alışverişi yaptı. Hafta sonları erkenden markete gitmeyi severdi çünkü ürünler o zaman

en tazesiydi, teslimat kamyonlarından yeni stoklanmıştı ve ayrıca Çünkü o zamanlarda çok az müşteri vardı ve bu yüzden insan temasından kaçınma şansı çok daha yüksekti.

O gün öyle olmadı. Arabasında tek bir kavun vardı ve omzuna dokunulduğunu hissettiğinde organik domatesleri incelemeye başlamıştı.

"Bay Bittner?" diye yumuşak bir erkek sesi duydu ve döndüğünde otuzlu yaşlarının başında, zayıf çeneli yüzünde eğik bir sırtıyla karşısında duran bir adam gördü.

"Muhtemelen beni hatırlamıyorsunuz," dedi adam, ama Bittner onu en son görmesinin üzerinden on beş yıldan fazla zaman geçmiş olmasına rağmen hemen tanıdı. "Paul Shea. Hafta sonu için şehirdeyim, ailemi ziyarete geldim. I..."

Adam elini uzattı ve August elini tuttu, sanki uyanık bir rüyadaymış gibi hareket ediyor ve hissediyordu.

"Seni hatırlıyorum," dedi. Paul Shea'nın eli küçük ve yumuşaktı. Muhasebeci ya da bir tür orta düzey yönetici gibi görünüyordu.

"Öyle mi?" Shea, sesi ve ona eşlik eden kahkahası gergin bir şekilde konuştu. "Çok uzun zaman oldu, bilmiyordum-"

"Bir aydır çıkıyormuşsunuz," dedi Bittner. "Onun ilk erkek arkadaşı."

Shea'nın sırtışı orantısızlaştı. "Doğru," dedi. "Eva ve ben, biz-"

"Kızımı öldüren çocuğu nasıl unutabilirim?"

Shea'nın gözleri küçük bir kuşunkiler gibi August'un yüzünden hâlâ kendi elini saran eline kaydı. August'un tek yapması gereken sıkmaktı ve Shea'nın eklem kemiklerinin toz haline geleceğini düşündü.

"Ben... Ben... Ben ona karşı gerçek duygular beslemiyordum, Bay Bittner. Denedim-" "O tarlada sizinle ne yaptığını bilmiyorum, ya da-" "Sadece yürüyorduk, yürüyorduk ve-"

August elini hafifçe sıktı ve Shea'nın sözleri bir anda kesildi. küçük bir acı nefesi. "-Ya da ona ne yaptığını. Ama ben seni sorumlu tuttum."

Shea konuşmaya başladı ve August, Shea'nın parmak eklemlerinin elinde yuvarlanıp kasıldığını hissederek daha da gerildi.

"Onu kurtarmaya çalıştım," dedi Shea, sesi gerilmişti. Elini çekmeye çalıştı ama August elini sıktı. "Gerçekten denedim. O... nefes alamıyormuş gibi soluk soluğa kalmaya başladı."

August Shea'ya dişlerini gösterdi. Adam susmazsa dişlerini adem elmasına batıracağını düşünüyordu.

Ama August'un yüzündeki ifade Shea'yı cesaretlendirmişe benziyordu, sanki o günkü olayları anlatırken daha hızlı konuşuyordu. Mevsim normallerinin dışında sıcak geçen bir sıçrama günü August'u yatıştıracak ya da Eva'nın ölümüyle ilgili duygularını tersine çevirecekti.

"Nefes alamıyordu ve ona yardım etmeye çalıştım. Ne yapacağımı bilmiyordum. Ben sadece bir çocuktum! Astımı olduğunu bilmiyordum! Lütfen, Bay Bittner, elimi eziyorsunuz."

August insanların -bir el arabasını iten yaşlı bir kadın ve marul stoklayan genç bir adam, muhtemelen bir Monterief öğrencisi- Shea ile yaptığı alışverişi izlediğini fark etti. Elini bıraktı.

Shea bir adım geri atarak domates masasına çarptı ve bir tanesini yere düşürdü.

"Senden hep özür dilemek istemişimdir," dedi Shea. Gözleri dolmuş gibi görünüyordu. "Dürüst olmak gerekirse, onu kurtarmak için her şeyi yapardım. Eva gerçekten çok tatlı bir kızdı, Bay Bittner. Ciddiyim. Olay olduğunda çok üzgündüm."

August gözlerini kapattı. Uyanmak istiyordu; bunu istiyordu. Bu hayaletle, kabus içindeki kabusla yaşadığı diyalogun bir an önce sona ermesini istiyordu.

"Git buradan," dedi. "Başka bir şey söyleme."

Uzun bir süre sonra August gözlerini açtı. Shea mağazanın önündeki otomatik kapıya henüz ulaşmıştı. Onlar çıkarken arkasına bakmadı.

Tıslayarak açıldı ve içinden geçti.

August, tüm konsantrasyonunu marul piramidini oluşturmaya harcadığı için sivilceli yanakları kıpkırmızı olan çocuğa baktı. August ayaklarının dibindeki fayanslardan bir damlama sesi duydu. Birkaç dakika önce Shea'nın el tarak kemiklerini gıcırdatan eliyle büyük, olgun bir domatesi ezmişti. Domatesi eline aldığına dair hiçbir şey hatırlamıyordu. Domates.

Yaşlı kadına döndü, belki de yaptıklarına bir açıklama getirmek istiyordu. Kadın gözden kayboldu, formu tamamen gözden kaybolmadan önce arkasındaki salata barını seçmesine yetecek kadar yarı saydamlaştı.

"İlk hayalet batı yakasında," dedi Kirk, özür diler gibi bir sesle. Batı yakasının çöplüğe dönmüş bakımsız sokakları, bir zamanlar görkemli olan ancak çok aileli evlere dönüştürülmüş evlerle doluydu. Uyuşturucu, fahişe ya da gasp gibi daha kurban yoğun bir suça karışma fırsatı bulmak için gidilebilecek bir yerdi. Veronica daha önce hiç sadece arabayla geçmek için.

"Bir kıza nasıl iyi vakit geçirteceğini iyi biliyorsun," dedi. Bu, hayaletli eviyle ilgili konuşmalarından bu yana ikinci "randevularıydı", eğer hayalet avı doğru dürüst bir randevu olarak adlandırılabilirse ve babasını kaydetmesi için onu çağırma sözünü hâlâ yerine getirmemişti. Bu fikirden annesine bahsetmiş, o da "Neden bir süre bekleyip ondan hâlâ hoşlanıp hoşlanmadığına bakmıyorsun?" demişti.

Çok destekleyici, diye düşündü Veronica.

Kirk, her şeyden habersiz, sırtıttı. "Umarım biz araştırırken arabaya bir şey olmamıştır. Ona bir şey olursa babam beni öldürür."

Veronica kendi gülümsemesini bastırarak pencereden dışarı baktı. Hayalet avına çıkma daveti sonradan aklına gelmişti; James kadar düzgün biri değildi ama daha ilginç biriydi. Batı yakasında dışarıda olmaktan pek korkmuyordu ama neden böyle davrandığını merak ediyordu.

rahatsız edici. Scooby-Doo ya da o televizyon programındaki şapşal *Hayalet Avcıları* gibi davranma fikri saçma geliyordu.

Kirk'ün bu sabah dolabının başındaki coşkusu sevimliydi, Balıklar sınıfında yeni bir amaç duygusuyla kendini taşıma şekli çekiciydi; ama Veronica ona baktığında, bunu eleştirel bir gözle yaptığını fark etti. Akıllı karmakarışık. Dersler arasındaki sessiz anlarda Kirk'ü düşünmüyordu; düşüncelerini meşgul eden Brian'dı.

Hayalet. Bir hayalet hakkında fantezi kuruyordu.

"Bir de," dedi Kirk, "torpido gözünü açabilir misiniz? Orada ihtiyacım olan bir şey var."

Veronica düğmeye bastı ve kapı hızla açıldı. Küçük bir kâğıt yığınının üzerinde kırmızı fiyonklu bir kâğıda sarılmış küçük bir paket duruyordu.

"Sevgililer Gününüz kutlu olsun," dedi.

"Ah," dedi. "Çok tatlısın." Paketi bölmeden çıkardı.

"İstersen açabilirsin."

İstedi ve kâğıdı parçaladı. Hiçbir zaman bir hediyein paketini dikkatlice açan biri olmamıştı. Bunda bir anlam göremiyordu. Beyaz ambalajın altında tanıdık bir metalik altın vardı.

"Ooo, Godiva," dedi. "Bir tane ister misin?" "Tabii. Sadece bir tane.

Diğerleri senin için."

Yuvasından koyu renkli, kare şeklinde bir çikolata çıkardı ve Kirk'ün ağzına attı.

"Fazla bir şey değil," dedi çiğneyerek, "ama bir de kart var."

Çikolataların en yuvarlak olanını aldı ve tatlı bir ahududu kremasıyla hoş bir sürpriz yaşadı. Kartı tereddütle açtı ama başlangıçlardan bahsedene kadar sade ve abartısız bir kartla karşılaşınca yine hoş bir sürpriz yaşadı. Umutlu bir duyguydu ama çok fazla varsayımında bulunmuyordu ve bu hoşuna gitti; aşırı duygusal ya da duygusal olmayan bir kart onu utandırabilirdi. tutkulu bir kart. Özellikle de onun için bir kartı yokken.

Neden bu kadar kararsız olmak zorundayım? diye düşündü. Kirk özenli ve tatlı biri; neden duygularıyla savaşmak yerine onlarla birlikte hareket etmiyorum?

Zaman mı?

"Teşekkür ederim Kirk," dedi içtenlikle. Sonra da yanağına çikolatalı bir öpücük kondurdu. O da ona gülümsedi.

"Ve şimdi de son derece romantik bir hayalet avı," dedi.

"Mmmm. Hem de şehrin daha güzel bir yerinde," diye cevap verdi. Daha fazla çikolata istedi ve bir an için bir tane daha yemenin domuzluk olacağından endişelendi. Ama sonra yine de yedi. Bir tane kalmıştı ve ona ikram etti.

Başını iki yana salladı. "Sanırım cadde üzerinde bir yer bulmaya çalışacağım. Batı yakasında her zaman polisler vardır, değil mi?"

"Bilemem." Mevsime göre çok hafif ceketler giyen iki küçük çocuk, plastik bir soda şişesi üzerindeki çekişmelerini bırakıp arabanın geçişini izlediler.

Veronica kutudaki son çikolataya bakarken Brian'la ilgili fanteziler kurduğu için kendini suçlu hissetti.

Onun hakkında tam olarak *fantezi* kurmuyorum, diye düşündü. Daha çok onun nasıl biri olduğunu, o orada yaşarken evlerinin nasıl olduğunu hayal ediyordu. Onun odası, şu anda yaşadığı oda, birkaç siyah-beyaz eşyasıyla, yarattığı basit, neredeyse sade ortamın antitezi olacaktı. İnce siyah çerçevelerinde puslu kumsalların ve deniz fenerlerinin fotoğrafları. Brian'ın odasında bir renk cümbüşü olurdu, duvarları posterlerle kaplıydı. Klasik rock dinleyen birine benziyordu. Led Zeppelin, Black Sabbath, Jimi Hendrix. Pink Floyd, Iron Maiden, Nirvana. Kırmızı bir lav lambası ve ayaklarının altında kırmızı bir halı olurdu. Babasız olurdu, tıpkı onun gibi.

Komik, diye düşündü Veronica. Kapısında bir aşçının durduğu bir pizzacının önünden geçtiler. Kirlenmiş önlüğündeki eski kan gibi solmuş domates sosu lekeleri ve tıraşsız, grimsi yüzü ona bir zombi görünümü veriyordu. Veronica gözlerini kapadığında sanki Brian'ın odasının kokusunu alabiliyordu, her ne kadar arabanın içinde sarımsak ve hamur kokusu yayılıyor olsa da. Bir an için çıplak ayaklarıyla tüylü halıyı hissedebildi, oysa gerçekte botları ayak parmaklarını sıkıştırıyordu.

"Isıyı biraz kısıabilir misiniz?" Veronica pizza şefinin ortadan kaybolduğunu görmek için tam zamanında gözlerini açtı. Hayaletler son zamanlarda gerçekten de çok güçlüydü.

"Elbette," dedi Kirk, internetten aldığı basılı yol tarifini kontrol ederken. İkisinin de yaşadıkları yerden sadece birkaç mil ötedeki Boswell Sokağı'na nasıl gidileceğini bilmemesi onlar hakkında ne söylüyordu?

Veronica gözlerini kapattı ve tekrar odasına döndü. Onun odasına. Ve şimdi Brian oradaydı, yatağında oturuyordu, solmuş bir kot pantolon ve solmuş bir tişörtün üzerine deri bir tanga kolye takmıştı, sarı saçları lav lambasının ışığında sıcak bir pembeydi. Birkaç kâğıdı ve bir frizbiyi yorganın üzerinden itti ve bu sabah banyoda yüzünde beliren aynı ilgi ve endişe ifadesiyle ona baktı. Kadın öne doğru bir adım attığını hissetti.

Bir yalpalama ve sürtünme sesi duyuldu ve koltuğunda yana doğru kaydı.

"Üzgünüm," dedi Kirk. "Sanırım tekerleği çok yakın kestim. Kapınızı açarken dikkatli olun."

Bir an ona baktı, çünkü saçları Brian'ın lambasının ışığında hayal ettiği saç rengine benziyordu. Kirk de Brian gibi pürüzsüz bir cilde sahipti ve kızıl saçlı biri için neredeyse hiç çili yoktu.

Kapıyı açtı ve alt kısmı bir çatlağa çarpana kadar kaldırım boyunca sürüklendi. Omuz silkmiş olan Kirk'e baktı.

"Merak etmeyin," dedi. "Oraya kadar yürümemiz gerekiyor. Arabayı görünür bir yerde bırakmak istedim."

Parmağının izini takip ederek, küçük tozlu arsalar üzerinde kare binaların sıkışık bir şekilde bir arada bulunduğu eğimli bir sokağın ağzına geldi. A

Yamalı, yaşlı pitbull alçak bir çitin arkasından onlara bakmak için üç bacağıyla mücadele etti. Muhtemelen daha genç ve zayıf olduğu zamanlarda da atlayabilirdi.

"Arkadaş canlısı görünüyor," dedi Kirk. Veronica gülümsedi ama bunun komik olduğunu düşünmüyordu. Arabanın bunaltıcı sınırlarından çıktıkları için artık donmak üzereydi.

Avlunun önünden geçtiler ve Veronica göz temasının köpeği havlatacağını düşünerek gözlerini ileriye dikti. Yaklaşıtlarında iki adam arasındaki konuşma kesildi. Adamlardan biri Veronica'nın çıkaramadığı tek bir kelime bağırdı; bu bir selamlama, uyarı ya da tehdit olabilirdi.

"Harika," diye fısıldadı Kirk. Veronica onun elini ceketinin içine soktuğunu ve kamerasını avuçladığını gördü. Neredeyse bir silah taşıyormuş gibi görünüyordu ve acaba bu etkiyi mi yaratmak istiyordu diye merak etti. Eğer öyleyse, bunun akla gelebilecek en aptalca şey olduğunu düşündü.

"Hey!" diye tekrar seslendi adam onlara doğru yürürken. Veronica adamın ilk düşündüğü kadar genç olmadığını gördü, koyu teni kırıxıklıklarla kaplıydı ve kafası kasketinin altında keldi. modaya uygun ama başka seçeneğı olmadığı için. Mavi bir elbise giyyordu. Toplu taşıma ceketinin cebinin üzerinde SEAT logolu bir yama dikiliydi ve adı Larry altın harflerle işlenmişti. Ceket yaşanmış bir görünüme sahipti, malzemesi yıpranmış, dirsekleri pürüzsüz ve parlaktı.

Kirk adama cevap vermeden önce Veronica'ya "Koşmaya hazır ol," diye fısıldadı. "Öyle mi?"

"Louis'i görmeye mi geldiniz?"

"Doğru," diye yanıtladı Kirk. Louis Green, izini sürmeleri gereken hayaletin adıydı.

Adam saatini kontrol etti. "Acele etsen iyi olur. Birazdan gelir. Sokağın sonuna kadar git, sola dön, üçüncü ev. Hepsi izliyor olacak."

"Gerçekten mi?"

"Evet," dedi adam. "Lanet olası aptalların kendilerini eğlendirmek için yapacak daha iyi bir şeyleri yok. Size tavsiyem, izleyin ve sonra da beklemeden, kimseyi sorularla rahatsız etmeden defolup gidin."

"İnsanlar onu izliyor mu?" Kirk söyledi. "Yani, düzenli olarak?"

Adam sanki Kirk hayatında gördüğü en aptal insanlardan biriymiş gibi arkasını döndü. "Evet, onu izliyorlar. Sokaktaki bir grup aptal her gün onu izliyor ve senin gibi insanlar da sık sık buraya geliyor. Sanırım birinin öldürüldüğünü görmekten başka yapacak daha iyi bir şeyiniz yok. öldürüldü."

Kirk, "Bu bir okul ödevi için," dedi.

Larry başını sallayarak, "Okul ödevi," dedi. "Evet."

Yüzünde aynı derecede kuşku bir ifadeyle arkadaşının oturduğu yere döndü. Arkadaşının bir termosu vardı ve onlar devam ederken termosu onlara doğru kaldırdı.

"Kimsenin bunu bildiğini sanmıyordum," dedi Kirk.

"Hadi gidelim," dedi Veronica. "Hadi şu işi bitirelim."

Evin önündeki sokakta yaklaşık on beş kişilik küçük bir kalabalık vardı, çoğu altı ile on altı yaş arasında değişen çocuklardı. Birkaç yetişkin de vardı, biri saten bir ev ceketini giymiş yaşlı bir kadındı. Bisikletiyle bir çocuk yanlarından geçti. Başka bir çocuğun yanında durdu, omzunun üzerinden Veronica'ya baktı ve arkadaşının kulağına bir şeyler fısıldadı. Veronica onların bakışlarına sırtını dönmek için kendini zorladı. Kirk fotoğraf makinesini çıkardı ve odağıyla oynadı.

"Güzel kamera," dedi çocuk. Kabarık ceketli ve uzun uçlu yün şapkalı tıknaz bir çocuk olan arkadaşısı güldü. Kirk fotoğraf makinesini eve doğrulttu.

"Louis orada mı görünüyor?" diye sordu.

"Oh, onu göreceksin," dedi çocuk, arkadaşından daha fazla kahkaha aldı. "O kamerayı buraya getirdin mi?"

"Öğretmenim bana ödünç verdi."

"Bir bok yok mu?" dedi çocuk. "Hangi okula gidiyorsun?" "Monterief."

"Beyzbol sahasının oradaki mi?"

"Hayır. Crown Caddesi'nin dışında. Nerede görünecek?"

Çocuk Veronica'ya dönerek, "Öğretmeninin kamerasını eve doğrultup duruyorsun," dedi. "Sen de mi Monterief'e gidiyorsun?"

"Evet."

"Oradaki bütün kızlar senin kadar iyi mi?" dedi. Çocuk Kirk'ün kendisini izlediğini umursamıyormuş gibi yaptı. On iki yaşlarında gibi görünüyordu.

"Hepsi," dedi Veronica tatlı tatlı gülümseyerek. "Biz çoğunlukla mankeniz."

Sırtındaki sinsilik kayboldu. "Senin adın ne?"

"Veronica. Senin ne?"

"Veronica," diye tekrarladı çocuk yavaşça, her heceden en iyi şekilde yararlanarak. "Ver...on...i...ca. Ben David."

"Selam, David."

"Hey, David," dedi çocuğun arkadaşı. "Şimdi gelecek."

"Telefon numaranı alabilir miyim, Veronica?" David söyledi. "Belki bir ara dışarı çıkabiliriz?"

"Bisikletinde yer olduğunu sanmıyorum." Kirk odaklandığı yerden başını sallayarak baktı. "Oh, yer açarım," dedi David.

"Hiç kâğıdım yok."

David kot pantolonunun derin cebinden kart büyüklüğünde bir cep telefonu çıkardı. "Seni hemen ekleyeceğim."

Veronica ona sahte bir numara verdi ve sonra kalabalık nefes nefese kaldı.

Ona değil. Evin köşesindeki geniş pencere, kanlar içindeki genç bir adamın pencereden atlayıp kirli karın üzerine düz bir şekilde inmesiyle patlayarak açıldı.

Adam -Louis- ayağa fırladı. Veronica'nın aklına bu görüntüleri bir filme benzetme klişesi geldi.

Louis'in yüzündeki ifade gerçek bir insandan çok korku filmindeki bir oyuncununkine benziyordu. Dehşet, çaresizlik temelli. Louis iki kez koştu. adımlar attı ve sonra sırtı kavislendi ve göğsünde iki kırmızı delik açıldı, her birinden önce havada buharlaşan bir kan püskürdü. Yere düştü, bir kez seğirdi ve gözden kayboldu.

Kalabalıktaki çocukların çoğu alkışladı. David alkışlamadı ama arkadaşı yumruğunu havaya kaldırdı ve gürültülü bir savaş çılgılığı attı. Kirk yüzünde tam bir şok ifadesiyle vizörden başını kaldırdı.

"Kutsal karga," dedi ve Veronica'nın koluna girdi. "Hadi buradan gidelim."

Veronica yedi ya da sekiz yaşlarında iki çocuğun beşlik çakmasını izledi. Üçüncüsü Louis'in cinayetini kirli karda yuvarlanarak canlandırıyor, ablasının durması yönündeki komutlarını duymazdan geliyordu.

Kirk'ün onu arabaya kadar götürmesine izin verdi. Eve sessiz bir yolculuk oldu.

Birkaç gün sonra üçüncü kez dışarı çıktılar ve hemen okuldan ayrıldılar. Kirk Veronica ile dolabında karşılaştığında, Veronica Janine'i de kendileriyle gelmesi için ikna etmeye çalışıyordu; Kirk'ün anlayabildiği kadarıyla Janine bu fikri utanç verici buluyordu.

"Hayır, hayır, hayır, hayır," dedi, şapkasının püskülleri başını her sallayışında sallanıyordu. "Uh-uh. Asla olmaz."

"Janine," dedi Veronica, sesinde sabırsızlık ve hayal kırıklığının izleri vardı.

"Hayır, yapamadım. Yapamadım işte," dedi.

Kirk konuşmaya geç katılmıştı ama ana fikri anlamıştı. "Emin misin Janine?" dedi. "Pasta olacak."

Gözlerini kırptırdı ve sonra kıkırdadı. "Pasta için bile değil."

Onu hangisinin daha mutlu ettiğinden emin değildi; onun gülümsemesinin mi yoksa Veronica'nın Janine'i güldürdüğü için ona verdiği gülümsemenin mi.

"Ama cidden, Janine," dedi, "her şey yoluna girecek. Sadece çok korkutucu olmayan hayaletleri görmeye gideceğiz. Kütüphanede küçük bir kız var-"

Janine eldivenli ellerini kulaklarının üzerine kapattı. "Hayalet çocuklar en korkuncu!"

"Tamam, tamam," dedi. "Hayalet çocuklar yok."

Veronica ona, "Bu sana yardımcı olur," dedi. "Gerçekten yardımı olur."

"Yapamam," dedi Janine, sesi fısıltıya dönüşmüştü. "Özür dilerim."

Yenilgiye uğrayan Veronica Kirk'e döndü.

"Tamam," dedi. "Sadece sen ve ben, sanırım."

Kirk, Janine'i eve bırakmayı kabul etti. Arabayla geçerken Veronica Kirk'e kendi evini işaret etti.

"Perili," dedi Janine arka koltuktan. Veronica kahkahasını bastırmak zorunda kaldı ve Kirk'ün de aynı şeyi yaptığını gördü.

Kirk arabayı Janine'in garaj yoluna çekti ve Janine arabadan atlarken ona teşekkür etti, sonra da bahçeye doğru koşmaya başladı.

"Zavallı çocuk," dedi Kirk, sokağa doğru geri geri giderken. "Eskiden tam bir erkek fatmaydı."

"Sanırım cesaretini toplamaya çalışıyor," dedi Veronica. "Ondan vazgeçmeyeceğim."

"Ben de öyle. Cesaretten bahsetmişken, ilk ziyaretimizde buna ihtiyacın olabilir." "Gerçekten mi? Korkunç hayaletler olmayacağına söz verdiğini sanıyordum."

"O sırada Janine geliyordu. Sen," dedi, bir kavşakta durmak için yuvarlanırken ona sırtarak. "Bunu alabilirsin."

"Güzel," dedi Veronica, kolunun etli kısmına sahte bir yumruk atarak. "Annem bu akşam gelebileceğini söyledi. Akşam yemeği için." Veronica annesiyle konuşmaya o sabah, babası onları terk ettikten hemen sonra başlamıştı.

"Ondan hâlâ hoşlanıyorum anne,"

dedi. Annesi esnedi. "Kimi?"

"Kirk. Ondan hâlâ hoşlanıyorum. Bu gece gelebilir mi, böylece onunla tanışabilirsin?"

"Kirk mü?" demişti annesi. "Babanı filme almak isteyen o mu? Sanırım öyle."

Annesinin umursamaz ses tonunu değil de sadece önceki konuşmanın sonuçlarını duymak Kirk'ün zaten neşeli olan ruh halini daha da yükseltmişti.

"Hm. Peki nereye gidiyoruz?" Veronica sordu.

"İlk durak, Baccus Hastanesi."

Yarım saat sonra Acil Servis'in bitişiğindeki bekleme odasında oturuyorlardı. Orada ya tedavi edilmeyi ya da bir arkadaşının veya akrabasının tedavi edilmesini bekleyen bir düzine kadar insan vardı. Çoğu Şubat gribinden muzdaripti ama alnına kocaman bir buz torbası dayamış bir kadın ve kolunu garip bir açıyla tutan bir başka kadın da vardı. Kirk ceketini ustalıkla yanlarındaki koltuğun üzerine örtmüştü, böylece video kamera gizlenmiş, sadece lensi görünmüştü. Hastane personelinin onun çekimlerini takdir edeceğinden kuşkuluydu.

"Balık'ın kitabında kasabadaki hayaletlerin bir listesi var," dedi. "Gerçi bu göreğimiz hayaleti daha önce görmüştüm. Geçen yaz basketbol oynarken kafa attıktan sonra kafa derime dikiş atılmıştı."

"Bu bazı şeyleri açıklıyor," dedi Veronica. "Balık'ın bir kitabı mı var?"

"Evet, ona bu konuda yardım etmem gerekiyordu. Kitabı alıyor Chicago'ya göndermeye hazır. Söylediklerinin çoğuna katılmıyorum, Yine de."

"Ne gibi?"

Kirk tam cevap verecekti ki, Veronica ve buz torbalı kadının çığlık atmasına neden olacak kadar ani bir görüntü belirdi. Görüntünün içinden otomatik kapıları tetiklemeden, görünmez bir sedyede itiliyormuş gibi yatay olarak hareket ediyordu. Görüntüde bir adam vardı.

Motosiklet botları ve yırtık kotu kanla ıslanmıştı. Yüzünü görememeleri için başını lobiye doğru çevirmişti. Görünmeyen sedye check-in masasına ulaşmadan hemen önce gözden kayboldu. Kareyi yakaladığından emin olan Kirk, etrafta yaşayan insanlara baktı. En tuhaf tepkiyi resepsiyon görevlisinin verdiğini düşündü, çünkü o hiçbir tepki vermemişti. Sadece dosyalamaya, zımbalamaya ya da her ne yapıyorsa ona devam ediyordu. yapıyordum.

"Sanırım bu 'ölüm noktası' idi," diye fısıldadı Veronica. Kirk eşyalarını paltosunun içine yerleştirdi ve hastaneden ayrıldılar.

Tüm hayaletler -ya da görüntüler- Veronica'da bir tepki uyandırmıyordu ama Baccus Hastanesi'nden biri yaptı. Daha korkunç olanlar ona kendi kırılğan ölümlülüğünü daha etkili bir şekilde hatırlatıyordu. Hayaleti, sadece küçük bir hata yapmış ve bunun sonucunda hayatına mal olmuş bir motosikletçi olarak hayal etti.

"Veronica?"

"Hmm?"

"İyi misin?" Kirk söyledi. "Ben de sana bir sonraki görüntümüzden bahsediyordum."

"Ah. Özür dilerim. Başka bir kriz görüntüsü mü?"

Kirk başını salladı. "Eğer Balık'a inanıyorsanız, hayır. O bir 'alışkanlık imgesi' göreceğimizi söylerdi. Alışkanlık görüntüleri, muhtemelen hayatta defalarca yaptıkları bir şeyi, genellikle rutin ve mekanik bir şeyi yaparken görünen görüntülerdir."

"Sınıfımıza gelen öğretmen gibi mi? Bayan Janus gibi mi?"

"Olabilir. Ama o bir 'bağlılık imgesi' olabilir. Bunlar güçlü bir duygusal bağa sahip oldukları yerlerde görünen insanların görüntüleri bağlantı, iyi ya da kötü."

Veronica bir an düşündü. "Yani kriz, ölüm noktası, bağlanma ve alışkanlık imgeleri mi var?" dedi.

"Eğer Balık'la aynı fikirdeyseniz."

"Yani Case Caddesi'nde bir arabanın çarptığı kadının hayaleti bir kriz hayaleti mi olacak?" dedi, mavi elbiseli korkunç kanamalı kadını düşünerek.

"*Görüntü*," dedi Kirk. "Kriz imajı. Ama evet, kesinlikle öyle biri."

"Peki ya bahsettiğiniz kütüphanedeki küçük kız? O bir bağlılık hayaleti olabilir mi?"

"Çabuk anlıyorsun."

"Yani babam bir alışkanlık imgesi mi olacak?" dedi.

Bu soru Kirk'ü rahatsız etti. "Eğer sadece Balık," dedi. "Hey, neredeyse geldik. Benim için video kasetlerini değiştirebilir misin?"

Veronica uzanıp deri çantayı aldı ve sonra kaseti nasıl çıkaracağını bulmadan önce kamerayı elinde birkaç kez çevirdi.

"Bunlardan birini daha önce hiç kullanmamıştım," dedi.

"Eski usul," dedi. "Ben olsam teoriler hakkında fazla endişelenmezdim, Ronnie. Balık'ın bir sürü çılgın fikri var."

"Endişelenmiyorum," dedi. Kaset tatmin edici bir klik sesiyle yerine kilitlendi.

Kirk, "Bence bu fenomenler onun fark ettiğinden çok daha önemli olabilir," dedi. "Bence bu sözde görüntülerin bazıları aslında hayaletlerdir, ya da hayaletimsi, çünkü-"

Çılgın kahkahalar arabayı doldurdu ve Kirk neredeyse direksiyonu diğerine kırıyordu.

Lane.

"Bu da ne?" dedi gürültünün üzerine. Veronica onu susturdu.

Video kameranın küçük ekranında gülen genç bir kız pijamalarıyla cicili bicili, ıııklı ve süslerle dolu bir Noel ağacının alçakta asılı ampulünü dürtüyordu. Kendisi de gülen, pijamalı genç ve güzel bir kadın da onun yanında bağdaş kurmuş oturuyor, bir şeylere zarar vermeden önce onu dizginlemeye çalışıyordu. Video çekimi bir kez sarsıldı ve ardından ağacın daha fazlasını kadraja almak için durdu, ancak yine de anne ve çocuğa odaklandı.

"Buradayım Stephen," dedi kamera dışından bir ses ve bir an sonra eşofman ve tişört giyen bir adam kadraja girip kadının -şüphesiz karısının- yanına oturdu.

Kirk de izleyebilmek için bir benzin istasyonuna girmişti ama Veronica, videodaki gülümseyen adamın karısına doğru eğildiği gibi, onun omzuna doğru eğilene kadar bunu yaptığının farkında bile değildi. Adam, Kirk değil, Veronica'nın boynunu öpmek için eğildi.

Kirk fısıldayarak, "İşte Balık," dedi.

Ama Balık Veronica'nın onu daha önce hiç görmediği gibiydi; gülümsüyordu, bir kere gerçekten gülümsüyordu, sınıfta yaptığı gibi alaycı bir şekilde sırtıtmıyordu. Saçları gürdü ve şu anki göbekli hali yoktu. Hafif grenli videoda bile adamın teninin o kadar solgun, gözlerinin o kadar şişkin olmadığını söyleyebiliyordu.

Veronica annesini düşündü ve belki de hayalet olmak için ölmek gerekmediğini düşündü. Bu teorinin Balık'ın kitabının herhangi bir yerinde yer aldığından şüpheliydi.

"Annenin bunu yapmamıza izin vermesine şaşırdım," dedi

Kirk. "Ne?" Veronica dedi. "Ekstra kredi için çalışmak mı?"

"Ne demek istediğimi anlıyorsun," dedi. Gökyüzünden düşmeye başlayan kabarık gri kar tanelerine baktı, yere ve Veronica'nın saçlarına yerleşmelerini izledi. Asfalta değen kar, temas ettiği anda sıvılaşıyordu ama donuk yeşil çimenlerin üzerinde biriken taneler, var olmak için tutunmaya devam ediyordu. "Annemle babam evde yokken eve kız almaya iznim yok."

"Anneme senden hiç etkilenmediğimi söyledim," dedi. "Bunun yardımı oldu."

"Öyle mi?" dedi.

Onun elini tuttu. "Hiç de değil," dedi ve ona doğru eğildi. Saçları ve kokusu burnunu gıdıkladı.

Kapının kilidini açtı ve onu içeri aldı.

"Annem birkaç saat daha eve gelmeyecek," diyerek anahtarını masaya fırlattı ve çantasını yere bıraktı.

"Öyle mi?" dedi, olabildiğince yumuşak bir sesle. "O eve gelene kadar ne yapmak istersin?"

Veronica ceketini omuzlarından silkti ve kapının hemen içindeki bir kancaya astı. Kirk'e dönüp baktı.

Bir karar vermekte zorlandığını anlayabildiği tehlikeli bir an. Kollarını onun boynuna dolayana kadar morali bozulmuştu.

"Bunu yapabileceğimizi düşünmüştüm," dedi, eğilip onu öperken sesi fısıltının biraz üzerindeydi. Dudakları onunkilere karşı sıcak ve yumuşaktı.

Adam ona ağzını açtığı anda nefesi tarçın tadındaydı. Onu kendine çekti, kollarını beline doladı ve sıkıca sarıldı ve birkaç dakika orada durup kapı aralığında öpüştiler.

Durduklarında nefesi kesilmişti. Adam onu bırakmadı, sadece uçup gitmesine izin verdi.

Benden hoşlanıyor, diye düşündü.

"İçecek bir şey ister misin?" diye sordu ve o daha cevap vermeden eğilip alt dudağını ısırdı. "Süt, buzlu çay, diyet Pepsi? Paltonu alayım."

"Anladım. Soda harika, herhangi bir soda." Ceketini onunkinin yanındaki kancaya astı, soda almak için buzdolabına giderken eteğinin seğirmesini ve ardından bardakları almak için dolaba uzanırken kazağının havalanmasını izledi.

Bardakların her birine biraz buz attı ve doldurdu. İçkiyi uzatırken onu tekrar öptü, uzun ve kalıcı bir öpücük daha.

"Daha fazla buza ihtiyacım olabilir," dedi ayrıldıktan sonra.

Uzun bir yudum aldıktan sonra bardağını mutfak masasının üzerine bıraktı. Veronica kendi içkisinden küçük bir yudum aldı ve Kirk onu kendine çekerek dudaklarından, yanaklarından ve boynundan öptü.

"Mmmm," dedi, elleri adamın omuzlarında, hafifçe bastırarak. "Sakin ol. Ev ödevlerimizi yapmalıyız."

Neyse ki cevabı boynu tarafından boğuldu. "Ne?"

"Haklı olduğumu söyledim," dedi Kirk. Sırt çantasını açtı ve ağır bir kimya kitabı çıkarıp masanın üzerine bıraktı. "Tamamen, tamamen haklısın."

"Kızdın mı?" diye sordu.

"Hm?"

"Delirdin mi sen?"

"Neden kızayım ki?" Aslında çok heyecanlanmıştı. Ronnie'yi öpmek hayal ettiğinden bile daha güzeldi.

"Bilmiyorum," dedi. "Gidip üstümü değiştireceğim. Birazdan dönerim, tamam mı?"

"Tamam," dedi. Merdivenlerden yukarı yürüdü. Hava sıcak ve durgundu. Calder'ların mutfağında. Kirk gözlerini kapadı ve Ronnie'nin ilk önce hangisini çıkaracağını hayal etmeye çalıştı, uzun eteği mi yoksa yumuşak kaşmir kazağı mı? Hayallerine boğuk bir tıkırtı cevap verdi. Çizmeler. Çizmeleri unutmuştu. Çizmeleri nasıl unutabilirdi?

Meşhur diğer ayakkabının düşmesi onu mutfağa geri getirdi. Gazozunu içti ve kadının kendisini merdivenlerden yukarı kadar takip etmesini istediğini düşünmek için kendine izin verdi. Halı kaplı merdivenler onu çağırıyordu ve her seferinde iki adım atarak yukarı çıkmayı düşünürken bardağı kimya kitabının levhasının üzerine koyarak neredeyse içkisini döküyordu.

Yine de oraya çıkarsa ve niyeti bu *değilse* kendini öldürmekten başka çaresi kalmazdı. Tabii orada utançtan ölmezse.

Ondan gerçekten çok hoşlanıyorum, diye düşündü.

Tabii ki James böyle şeyleri düşünmezdi bile. Sadece merdivenlerden yukarı çıkar ve Ronnie çılgılık atarsa özür dileyip geri inerdi.

Belki de James o merdivenleri çoktan çıkmıştır, diye düşündü.

Kirk sodasından biraz daha içti. Buzdolabına mıknaatıslarla tutturulmuş bir düzine not vardı, bunların çoğu ya inekti ya da çok daha genç bir Ronnie'nin çerçeveli fotoğraflarıydı. Sivri uçlu parti şapkası takmış Ronnie Bir numara şeklinde mum. Ronnie cıfcaflı bir dans kostümü içinde kameramana surat asıyor. Plajda babasının elini tutan çizgili mayosuyla yürümeye başlayan Ronnie.

Kirk masaya geri döndü. Kapıya bakan sandalye hafifçe dışarı çekilmişti. Kendini hem utangaç hem de üşümüş hissediyordu.

Senin önünde kızınla öpüştüğüm için özür dilerim, Ronnie'nin babasının hayaleti, diye düşündü. Ama aslında üzgün değildi. Hiç üzgün değildi. Ronnie'yi babasının hayaletinin -onun *görüntüsünün*- önünde öpme ve okşama fikri tüyler ürperticiydi ama Kirk bununla yaşayabilirdi.

Sırt çantasından Fish'in fotoğraf makinesini çıkardı ve Ronnie'yle zaman geçirme planının ne kadar çabuk işe yaradığını düşündü. Ronnie ilgilendiği bir düzine kadar kızın çoğundan daha zekiydi ve belki de fark buydu. İçinde yanan bir merak, sorgulama ve keşfetme eğilimi vardı ve onu hızla ona götüren de buydu.

Görev tamamlandı, diye düşündü. İsterse şimdi bütün ekstra kredi olayını paketleyebilirdi. Bırakalım Balık şehirde dolaşıp görüntü çeksin.

Kamerayı merdivene doğrulttu. Benim de yakıcı bir merakım var, diye düşündü Ronnie. Ve büyük bir hayal gücüm.

Masaya geri döndü, kamerayı açtı ve Ronnie'nin babasının görüldüğünü hayal ettiği koltuğu işaret etti.

"Uzun bir gece olacak, Ronnie'nin babası," dedi, Ronnie'yi ve az önce paylaştıkları öpücüğü düşünerek uykusuz bir akşam geçireceğini tahmin ediyordu.

"Gerçekten mi?" Ronnie arkasından öyle bir seslendi ki, eli kayışta olmasaydı fotoğraf makinesini düşürecekti. "Keşke daha fazla zamanımız olsaydı diye düşünüyordum."

"Babanın hayaletinin ortaya çıktığı sandalye bu mu?" diye sordu, utancını gizlemek için kelimeleri kekeleyerek söyledi.

"İşte orada ortaya çıkıyor," dedi. "Her sabah tam 7:13'te. Elinde bir gazete ve bir fincan kahve var. Kahve fincanını anlayamıyorum, Çünkü zamanının bir kısmında ona dokunmuyor. Kıyafetlerini, gözlüklerini ve gazetesini anlayabilirim, çünkü hepsine dokunuyor. o şeyler. Ama fincan? O dokunmadığı halde fincan neden ortaya çıkıyor?"

"Bu biraz tuhaf," dedi Kirk, Ronnie utancını uzatmadığı için şükrederek. Üzerine boya gibi yapışan solmuş mavi bir kot pantolon giymişti. Kazağını değiştirmemişti.

"Çim biçme makinesi adamının tersi. Görünmez bir çim biçme makinesini itiyor."

"Aynen öyle. Sence bu neden oluyor?"

"Bilmiyorum. Ama babamın kupası duruyor."

"Kırıldı mı? Belki de babanın kahve fincanının hayaletidir."

Veronica'nın kahkahası müzik gibiydi. "Hayır, şapşal," dedi dolaptan bir kupa çıkararak. Ucuz bir kupaydı ve üzerinde gülümseyen bir bebeğin soluk bir resmi vardı. "İşte bu."

"Bu sen misin? Bebek
mi?" "Sevimli değil
miydin?"
"Hâlâ yle."

"Bazen kahvaltıda ortaya çıktığında ne olacağını görmek için gerçeğinden içerim. Sanırım onu değiştirebileceğimi umuyorum. desen."

"Farklı bir şey var mı?"

"Hayır," dedi bardağı dolaba geri koyarken. "Aynı şey oluyor. Bir süre okuyor, hayalet fincanı eline alıyor, bir yudum alıyor, yerine koyuyor ve sonra sayfayı çeviriyor. Birkaç dakika sonra kafasını kaldırıp bakıyor ve sonra gülümsüyor."

Hm, diye düşündü Kirk. Fincanın üzerinde bir görüntü, fincanın kendisi de bir görüntü. Balık'ın tüm bunlar hakkında ne düşüneceğini merak ediyordu. Kavramlar Kirk'n kafasını bulandırıyor, Ronnie'yi öperken yaşadığı hissin aksine.

"Sizin resimlerinize bakıyordum," dedi ve fırfırlı elbisesi ve parti şapkasıyla Ronnie'yi işaret etti. "Burada bir yaşından biraz daha büyük görünüyorsun," dedi. "Daha çok kız kardeşim Jenny'nin yaşına benziyorsun."

"Jenny kaç yaşında?"

"Dört yaşında."

"Sen tam bir dedektifsin. Babamın küçük şakası. Ben artık gün bebeğiyim. Bu fotoğraf benim dördüncü yaş günümde çekilmişti."

"Artık gün" m? şaka yapmıyorum. Bu doğum gününe sahip biriyle hiç tanışmamıştım. Hey, şimdi fark ettim, bu yıl artık yıl. Bu yıl gerçekten bir doğum günün var."

"Evet, sadece birkaç hafta
içinde." Kirk güldü.

"Her neyse," dedi, "ev ödevimizi mutfakta yapmayalım. Kanepede daha çok yer var."

"Tamam."

"Ve annem eve gelene kadar hâlâ vaktimiz var," dedi yeşil gözleri buğulanarak.

Onu elinden tutup oturma odasına götürdü.

Anahtarların şingirtısı ve ardından kilidin dönme sesi duyuldu. Kapı açıldı ve Veronica ile Kirk aceleyle yere ve tezgâha bırakılan çantaların hışırtısını ve gümbürtüsünü duydular.

"Çocuklar eğlendiniz mi?" Bayan Calder mutfaktan seslendi. Veronica cevap vermeden önce Kirk'e baktı; Kirk bir kaşını kaldırdı ve kendinden memnun bir gülümseme takındı.

"Evet, anne," dedi. Ders kitaplarını, defterleri ve boş sayfaları kanepenin önündeki sehpanın etrafına özenle yaymışlardı. Kitapları yaklaşık bir saat önce çıkarmışlardı ama Kirk kimya kitabının aynı sayfasına bakıyordu.

son kırk beş dakikadır ödev yapıyordu ve hâlâ ne hakkında olduğunu tahmin edemiyordu. Diğer on beş dakikayı ise Ronnie'ye ya da onun kesinlikle durmaları gerektiğine karar verdikten hemen sonra açtığı televizyona bakarak geçirmişti.

Kirk durmak istememişti. Her şey giyinikken olabileceği kadar buharlıydı. Yine de durdu. Kısa bir süre sonra Ronnie cep telefonundan bir çağrı aldı ve "Merhaba James" dediğini duydu. Konuşmanın her iki tarafını da duyamıyordu ama onun çokça "hayır" dediğini duydu. Hoşça kal demeden önce, "Yapamam. O gece Kirk'le çıkıyorum." Gülümsedi, çünkü ona henüz gelecek geceler hakkında bir şey sormamıştı.

Ronnie, Bay Bittner'ın verdiği üç sayfalık kompozisyonu yazmayı başardı. Kirk onun odaklanma yeteneğinden çok etkilenmişti.

Sonra tekrar düşündü, belki de benden hoşlanmıyordur.

Bayan Calder içeri girdi. Kızıyla aralarındaki benzerlik dikkat çekiciydi ama Ronnie gençliğinin baharında, pırıl pırıl parlarken, Bayan Calder solgun görünüyordu.

Yine de gülümsemesinde gerçek bir sıcaklık vardı. "Sen Kirk olmalısın," dedi kadın. "Merhaba, Bayan Calder," dedi Kirk, kanepeden kalkıp elini sıkmak için eli sıcaktı ama onun elinde kırılğan bir his veriyordu. Bir alyans takıyordu ve mütevazı taşlı bir nişan yüzüğü ve başka takı yok.

"İş nasıldı anne?" Ronnie sordu, sesi parlaktı, sanki annesi onunla tanışacağı için heyecanlıydı ya da tam tersi. "Bayan Hergstrom

Geri dönmek mi?"

"Oradaydı," dedi Bayan Calder. Kirk onun sesinin yorgun geldiğini düşündü. "Zavallı şey."

"Annemin işyerinde yeni bir hayalet var," dedi

Ronnie. "Ah."

"Ronnie bana ekstra kredi projenden bahsetti," dedi. "Ve kocamı nasıl filme almak istediğini."

"Um, evet. Eğer sorun olmazsa, yani."

Bayan Calder kollarını göğsünde kavuşturdu, bu hareket onu daha da küçülmüş ve içine kapanmış gösterdi ve başını salladı.

"Akşam yemeğini düşünmemiştim," dedi. "Akşam yemeğine kalıyorsun, değil mi?"

Kirk kaşlarını kaldıran Ronnie'ye baktı. "Elbette," dedi.

"Bu harika olur."

"Çin yemeği alabilirim. Çin yemeği sever misin?"

"Severim," dedi. "Her türlü iyidir."

Bayan Calder anahtarlarını tezgâhtan aldı. "Hemen döneceğim. Restoran sadece birkaç dakika uzaklıkta." Dışarı çıktığında cep telefonuyla konuşuyor ve sipariş veriyordu bile.

Kirk Veronica'ya baktı.

"Senden hoşlanıyor," dedi, sanki onun aklını okuyormuş gibi. "Evet, bunu söyleyebilirim."

"Hayır, cidden," dedi, mutfağa geçip ona çok hızlı bir şekilde sarıldı. "Yoksa seni yemeğe davet etmezdi. Sadece bazen gerçek insanlara karşı biraz zorluk çekiyor."

"Janine gibi mi?"

"Hayır, Janine gibi değil. Tam tersi. Bazen gerçek insanlar yerine babamın hayaletiyle birlikte olmayı tercih ediyor."

"Vay canına."

"Sadece konuşmaya devam et. Isınacaktır."

Sırtı. "Isınmaktan bahsetmişken..."

Veronica yüzünü buruşturdu. "Yirmi dakika içinde dönecek. Hadi biraz ödev yapalım."

Bayan Calder kırk dakikaya yakın bir süre sonra döndü ve bu sırada Kirk oldukça acıkmıştı. Bayan Calder'ın midesinin çıkardığı sesleri duymamasını umuyordu.

Veronica yemek masasına tabakları ve çatal bıçak takımlarını yerleştirdikten sonra annesinin yemekleri kaselere koymasına yardım etti. Kirk mutfağa girip yardım teklif etti ama kadınlar onu kovaladı. Kızarmış pilav, tavuk ve brokoli, yumurta foo yong, moo goo gai pan, yumurta ruloları ve Kemiksiz pirzola.

Veronica, Kirk'ün önüne koyduğu küçük mavi kâseye wonton çorbası koyarken, "Burada çıldırmış gibisin anne," dedi.

"Ziyaretçilerimiz ne zaman gelecek?" diye sordu annesi. bazı yemekler. Kirk bunun James'in hiç davet edilmediği anlamına geldiğini umuyordu. Bunu öğrendiğinde çok kızacak diye düşündü. "Buna erken bir doğum günü hediyesi diyebilirsiniz. İsterseniz ikiniz de kalan yemekleri yarın okula getirebilirsiniz. Kahretsin, içecekleri unuttum. Buzlu çay senin için uygun mu Kirk?"

"Bu harika olur," diye cevap verdi. Belki de ziyaretçi gelmemesi, Ronnie'nin eve bir dizi oğlan getirmediği anlamına geliyordu. Bir süre sonra Bayan Calder içkileriyle birlikte döndü.

"Vay canına, annem senden *gerçekten* hoşlanıyor olmalı," dedi Veronica onun yanına oturarak. Hemen ardından ayağıyla onun baldırını ovmaya başladı. "Buzlu çayım için asla limon dilimlemez."

"Sus bakalım," dedi Bayan Calder, sonunda yerine otururken. "Yemeklerin ne kadar güzel olduğuna baksana," dedi. "Ve çok güzel kokuyor."

"Biz pek fazla yemek pişirmeyiz," dedi Veronica. Veronica adama çok yakın oturuyordu ve adam onun parfümünün kokusunu kokuların karışımından bile alabiliyordu. "Bol bol salata ve konserve çorba."

Kirk, Ronnie'nin annesinin onun ne kadar yakınında oturduğunu fark edip etmediğini ya da kızının ayak parmağının kot pantolonunun paçasında gezindiğini görüp görmediğini merak etti. "Çorba iyidir," dedi. "Çorbanın kötü bir tarafı yok." Kaşığının kenarıyla bir wonton kesti.

"Annen iyi bir aşçı mı?" Bayan Calder sordu. "Yoksa yemekleri baban mı yapar?"

"Annem," diye yanıtladı Kirk. "Oldukça iyi bir aşçıdır."

Aslında, Kirk durup düşündüğünde, annesinin olağanüstü bir aşçıydı; işleri, sporları ve diğer müfredat dışı aktiviteleri olan, farklı programları olan yedi kişilik bir ev için her zaman görünüşte anında yemek hazırlardı. Yine de yorum yapmaktan kaçındı, Çünkü Bayan Calder'ın nasıl tepki vereceğinden emin değildi. Onda öyle bir kırılganlık, öyle bir yaralanmışlık vardı ki, kendi annesinin yeterliliği hakkında yapacağı herhangi bir yorumun onu başarısızlığa uğratacağını düşünüyordu.

Ayrıca, wonton çorbasına zaten aşıktı. Ailesinin dışarıda yemek yediği nadir zamanlar neredeyse her zaman pizza ya da Chez Mac'e giderdi.

"Kardeşlerin var mı Kirk?"

"Üç kız kardeş ve bir erkek kardeş," dedi. "Dolu bir ev."

"Beş çocuk," dedi Bayan Calder, gözlerinde mesafeli bir ifade vardı. "Sık sık Eric ve benim Ronnie'ye bir kardeş, belki de küçük bir kız kardeş vereceğimizi umardım, ama olmadı. Büyük bir aileye sahip olmak harika bir şey olmalı."

"Bazen," dedi. "Çin yemeği için çok fazla dışarı çıkmıyoruz ama."

Bayan Calder güldü. "Bana projenden bahset," dedi, Kirk'e bakmadan ve elindeki kaşıkla kaseinin etrafındaki tek bir wonton'u iterek. Veronica'nın ayak parmağı Kirk'ün bacağından ayrıldı ve Kirk bunun bir tür işaret olup olmadığını merak etti; ama bir an sonra Veronica onun kalçasını sıktı.

"Şey," dedi boğazını temizleyerek, "şehirde dolaşıp görüntüleri kaydetmem gerekiyor. Fish'in hayalet dediği şey bu."

"Balık mı?" Bayan Calder çorbasından başını kaldırıp gülümseyerek sordu. Adam öksürdü. "Biz Bay Pescatelli'ye öyle deriz."

"Ah-ha," dedi. Işık gözlerine vurduğunda Kirk, Ronnie'nin gülümsemesini nereden aldığını görebiliyordu.

"Her neyse," diye devam etti, "Bay Pescatelli benden mümkün olduğunca çok sayıda farklı türde görüntüyü videoya çekmemi istiyor. Bir kitap için araştırma yapıyor."

"Neden hayaletlerin olduğunu düşünüyorsun?" Bayan Calder sonunda wontonunu keserek sordu.

"Etkinlik," dedi.

Bayan Calder bekledi. Ronnie elini onun kalçasından çekti ve sanki yeniden düşünebiliyordu.

"Tabii ki Olay'dı," diye başladı, sanki yemeğinin içinde garip bir baharat gizleniyormuş gibi boğazı aniden kurudu. "Demek istediğim şu ki.... teoriye göre hepimizin içinde bir tür enerji var."

"Bir enerji mi?"

"Bazıları buna ruh diyor, bazıları-"

"Bu sizin teoriniz mi yoksa Bay Pescatelli'nin mi?"

Kirk, Veronica'dan yardım istedi ama o tabağıyla uğraşıyordu. Buzun üzerinde çok uzaklarda olduğunu ve keskin bir çatlama sesi duyduğunu hissetti.

"Benim teorim," dedi. "Bay Pescatelli'nin tüm yazdıklarını ve diğer bazı kitap ve makaleleri okudum. Kendim için gerçekten düşünmeye yeni başlıyorum."

"Ruha inanıyor musun Kirk?" diye sordu.

Derin bir nefes aldı. "İnanıyorum. Ve inanıyorum ki ruh, hayattayken Gittiği her yerde enerjisinin izlerini taşır." Molly'yi düşündü, kütüphanedeki küçük kızı, bir kitaba uzanırken yüzündeki basit, saf sevinç ifadesini. "Ve sanırım bazı şeyler -duygular, özel olaylar- bu enerjinin daha fazla açığa çıkmasına neden oluyor."

"Peki hayaletleri nasıl yakalayacağız?" Bayan Calder, sanki Kirk'ün söylediği bir şey içinde yankılanmış gibi yumuşak bir sesle konuştu.

"Şöyle düşünüyorum. Olayda herkes... öldüğünde... bir anda büyük miktarda ruh enerjisi açığa çıktı. Bu salınımdan kaynaklanan radyasyon havadan ve maddeden geçti ve görüntüleri harekete geçirdi."

Çorbası bitmişti, bu yüzden Veronica diğer tabakları uzatırken o da kendine yardım etmeye başladı. Bayan Calder Kirk'e doğru bakıyordu ama Kirk onun omzunun üzerinden mutfığa doğru baktığını hissediyordu.

"Balık muhtemelen teorilerim yüzünden beni sınıfta bırakacak," dedi havayı yumuşatmayı umarak.

Hafifçe kıkırdadı. "Nedenmiş o?"

"Metafiziksel bir açıklamaya hiç inanmıyor gibi görünüyor. Çoğu insan hayaletlere inanır ve tüm bu insanların ölümlerinin

Şehir bu dünya ile öteki dünya arasında bir köprü kurarak ölümlerin ruhlarını geri getirdi. Ancak görüntülerin, tüm bu 'yaşam enerjisinin' serbest bırakılmasından kaynaklanan kimyasal bir sürecin sonucu olduğunu düşünüyor. Harcanan yaşam enerjisi, bir şekilde dünyaya basılmış olan depolanmış görüntüleri serbest bıraktı. Yani ona göre açılan bu dünya ile öbür dünya arasında bir köprü değil, dünyamız ile geçmiş arasında bir köprüdür."

Koyu kahverengi soslu yumurta foo yong'un tadına bakacak kadar uzun süre durdu.

"Eğer Balık doğruysa, bu olayda doğüstü hiçbir şey yok. Görüntüler," dedi, konuşmayı bırakıp daha hızlı yemek yemeyi dileyerek. Akşam yemeğinin diğer altı aç insanla bir yarış olduğu ve saniyelerin garanti edilmediği evde asla böyle saçmalamayacağını düşündü. "Bunlar sadece nadir ama kimyasal olarak doğal bir sürecin sonucu."

"Peki ya sen? Sen neye inanıyorsun? Seni neden yüzüstü bıraksın ki?"

"Ben ruha inanıyorum," dedi. "O sadece bir anıya inanıyor."

"İlginç," dedi Bayan Calder, çorbasının kalanını bir kenara bırakıp ona gülümseyerek. "Sanırım senin teorini daha çok sevdim." Tabağına az miktarda kızarmış pirinç ve moo goo gai tavası koydu. Annesinin aksine Ronnie'nin iştahı neyse ki Kirk'ünki kadar doymak bilmezdi. "Farklı görüntü türlerinden mi bahsettiniz?"

Kirk başını salladı ve hepsini sıralamadan önce bir çatal dolusu daha aldı. Onu.

"Bir alışkanlık imgesi," diye tekrarladı Bayan Calder, betimlemeye odaklanarak Kocasına en yakın eşleşme buydu. "Bay Pescatelli'nin teorisi pek güven verici görünmüyor," dedi.

"Bilmiyorum anne," diye araya girdi Veronica, Kirk'e yemek yemesi için biraz zaman kazandırdı. Yemek çok lezzetliydi ve Kirk'ün bundan hoşlandığı belliydi. "Birçok insan hayaletleri korkutucu buluyor. Mantıklı, bilimsel bir açıklaması olsaydı daha az korkabilirlerdi."

"Sen de böyle mi hissederdin, Ronnie?" dedi annesi. "Birisi ölümden sonraki yaşamın varlığını kanıtlayabilseydi daha mı mutlu olurdu?"

Bir hayaleti çağırmış da olabilir, diye düşündü Kirk, sözleri odadaki tüm sıcaklığı çekmiş gibiydi. Ronnie cevap vermeden önce bir an durdu.

"Tabii ki hayır anne," dedi. "Ama bir kadın bulmanın Görüntülerin bilimsel nedeni, ölümden sonraki yaşamı çürütmekle aynı şeydir."

Kirk kabul etmek zorunda kaldı. Ne de olsa kim sonsuza kadar aynı gazete makalesini okumak isterdi ki? Boğazını temizledi.

"Her neyse," dedi, "proje için yapmam gereken şey bu. Şimdiye kadar yaklaşık yirmi görüntü kaydettim."

"Evinde hiç hayalet var mı Kirk?"

"Hayır. Annem evimizin çok gürültülü olduğunu ve gelmeye korktuklarını söyledi."

Şaka fark edilmedi. "Şu anda hayalet olan birini tanıyor musun? Ölen ve hayalet olarak geri gelen biri mi?"

"Hayır, bilmiyorum."

Bayan Calder elindeki peçeteyi ağzına götürdü ve sanki söyledikleri bazı şeyleri açıklıyormuş gibi başını salladı. Veronica ona bakıyordu, ama onu tanımıyordu.

"Şu anda Bay Pescatelli'nin dersinde *Hiroşima*'yı okuyoruz," dedi. "Görüntülerin orada, Nagazaki'de ve büyük can kayıplarının yaşandığı diğer olaylarda da ortaya çıktığını düşünüyor. Örneğin Boks Günü tsunamisi örnek."

"Gerçekten mi?" dedi Bayan Calder. "O yerlerin perili olduğunu hiç duymamıştım."

"Ölü sayısı bizim etkinliğimizdekinden çok daha azdı," dedi. "Yani musallatlar çok daha yereldi. Olay ne kadar büyükse, hayalet sayısı da o kadar fazla oluyor."

Veronica, "Daha fazla kanıt olması gerektiğini düşünürsünüz," dedi. "Japonya örneğinde, kanıtlar büyük ölçüde bastırılmıştır."

Yapabilirsin
internette bir şeyler bulabilirsin."

"Yine de," dedi Bayan Calder, "bu diğer hayalet olaylarını daha sık duyacağımızı düşünürdüm."

"Şey," dedi Kirk ona, söyleyeceklerinin gürültülü eviyle ilgili şakasından daha iyi geçmeyeceğini bilerek, "Bay Pescatelli görüntülerin zamanla kaybolduğunu söylüyor. Hiroşima'nın hayaletlerinin 1953 civarında düzenli olarak görünmeyi bıraktığını söyledi."

"Bunun burada olacağını mı düşünüyor? Bence şu anda, geçen yıl bu zamanlar olduğundan daha fazla hayalet var. İçerideki çocuk

Ronnie'nin banyosu ve zavallı Bayan Hergstrom."

"Bu doğru," dedi. "Bu durum bizim durumumuzu biraz benzersiz kılıyor."

Ama ruhlar ve hayaletlerle ilgili uzun süredir devam eden başka bir inancı dikkate almazsanız, diye düşündü, Balık'ın kitabının son bölümünde gündeme getirilen bir konuyu düşünerek, teorilerinde Event büyüklüğünde bir delik açacak olan başka bir imge türünü tartışır. Kirk'ün diğer beşinin toplamından daha korkutucu olduğunu düşündüğü altıncı bir imge türü öne sürer.

Balık, altıncı imgenin, tıpkı evin efendisinin ölümünü haber veren antik dönemdeki ölüm perileri gibi, gelecekteki bir trajediyi önceden haber verdiğini belirtir. Altıncı imge görünmekten daha fazlasını yapabilir.

Altıncı resim harekete geçebilir.

Veronica'nın DVR'larına kaydettiği bir filmi izlediler, Bayan Calder koltuğunda oturup dergi okurken o ve Kirk kanepede yan yana oturuyor, birbirlerine dokunmuyorlardı. Kirk filmi dikkatini Ronnie'den tamamen ayıracak kadar ilginç bulmamıştı ama o zaman da bir sürü açgözlü kriz hayaleti

ve onları Ronnie kadar ilginç bulmazdı. "İyi geceler," dedi Bayan Calder

film bittikten sonra. "Ben gidiyorum.

Yatağa. Sabah görüşürüz, Kirk?"

"Sabahın köründe," dedi ve dönüp Veronica'yı öpmeden önce onun merdivenlerden yukarı kaybolmasını bekledi.

"Sabah erkenden," dedi onu taklit ederek.

Kanepeden ayağa kalktı. "Bu gece burada kalabilseydim daha kolay olurdu," dedi.

"Tamam," dedi ve ona kitaplarını uzattı. "Kirk?"

"Mm-hm?"

"Yemekte söylediklerinde ciddi miydin? Ruh hakkında?"

Güldü. "Sesin oldukça şüpheli geliyordu. Annene söylemememi tercih edeceğin bir şey söyleyip söylemediğimi merak ediyordum."

Başını iki yana salladı. "Hayır, sorun değil. Yaptığın şeyi söylediğine sevindim. Bence bu ona yardımcı olmuş olabilir."

"Molly sağ olsun," dedi. "Molly'ye kadar böyle hissetmemiştim. Elimde deneysel bir kanıt falan yok ama onu izlerken gerçekten izliyordum, anlıyor musun? Ve gördüğüm şey, sanki sadece bir anı değil, gerçek bir şey görüyormuşum gibiydi." Güldü. "İyi açıklayamıyorum."

Veronica başını salladı ve Kirk, Veronica'nın üzerinde dururken, onun hareketlerinden yayılan belli belirsiz şampuan ve parfüm kokusunu alabildiğini düşündü.

"Gayet iyi açıklıyorsun Kirk," diyerek ayağa kalktı ve elini göğsüne, tam kalbinin üzerine koydu. Ona sarılıp tekrar öpmek istedi ama kolları kitaplarla doluydu. "Sanırım ben de anneme katılıyorum."

"Anlaştık mı?" dedi, sesi yüksekti, onun yakınlığı ve teması gözlerini kamaştırmıştı.

"Senin teorin daha iyi."

Dudaklarıyla onun dudaklarını hafif ama derin bir dokunuşla okşadı ve sonra ona kapıyı gösterdi.

August, karısının kulağında yankılanan sesiyle derin uykusundan uyandı ve yeterince hızlı yanıt vermeyince uzun tırnaklarını parmaklarını kaburgalarına geçirdi. Her iki his de hoş olmasa da, gördüğü rüya daha kötüydü ve bu yüzden bilinci geri geldiğinde kızgın bile değildi.

"August," dedi Madeline. "August!" Adının *tıslamaları* kulak kanalının girintilerine doğru süzüldü. Titredi ve doğrulup oturdu.

"August, kızımızı kontrol etmeni istiyorum," dedi. "Ne?"

"Kontrol etmeni istiyorum-"

"Veronica Calder," dedi August yataktan kalkarken. Pijamasının düğmelerini açmaya başladı.

"Kızımız August," dedi karısı. "O..."

Kadının sözleri doğrudan beynine akıyordu; her ses kulak zarına kalıcı bir çizik gibi geliyordu. Sesleri zihninden uzaklaştırmayı umarak, "Eva olacak," dedi, "öldüğü noktada."

"Kulağa güzel yerine çirkin geliyor," dedi Madeline.

"Onu hep düşünüyorum Madeline," dedi. "Nefes nefese kaldım. O çocuksu çocukla tanışmak -şimdi bir adam, ya da bugün bir adam için geçen şey- bir

Gereksiz bir hatırlatma, çünkü onu düşünmediğim bir gün bile yok... *nefes borusunun* kapanmasını ya da *ciğerlerini* ve onu-

"Onu geri getir August," dedi. "Onu geri getirdiğinde, tüm acıların geçecek."

Kulak memesini kaşıdı ve sonra bir pantolonun içine girdi.

"Daha çok erken," dedi. "Eğer güne kadar bekleyeceksek."

"O zamana kadar beklemek zorundasınız," dedi. "Bu çok önemli."

Tekrar yatağa baktı ama Madeline karanlıkta yastıklardan ve yatak takımlarından ayırt edilemiyordu.

"Ama onu kontrol edebilirsin," dedi. "Ve eğer fırsatınız olursa, onu alın."

August iç çekti. Paltosunu, şapkasını ve eldivenlerini almak için aşağı inmeden önce yatağa bir kez daha baktı.

Arkadaşı gittikten sonra Veronica da benim gibi evimizin içinde dolanıyor, tam olarak amaçsızca değil ama amaçsızmış gibi görünecek kadar belirsiz bir amaçla. Mutfığa giriyor ve dolaptan babasının kahve fincanını alıyor; fincanı yerine koyuyor ve oturma odasına geçerek koridorda asılı duran, babasının dizinde oturan genç halini gösteren eski bir aile portresine bakıyor. Kirk'ün sözleri onu etkilemiştir.

Yukarı çıkıp banyoya giriyor ve aynaya bakıyor. Sanırım aradığı bendim. Veronica Calder son derece dikkat çekici bir kız, ama pek çok güzel kızın aksine, aynada uzun süre kendine bakmaya eğilimli değil. Kirk şanslı bir çocuktu ve ben hala kıskançlık yaşayabildiğimi keşfettim.

"Neden buradasın?" diyor aynaya derin derin bakarak. "*Sen* neden buradasın?" Sorunun bana mı yoksa kendi yansımasına mı yöneltildiğinden emin değilim. Kendimi göstermeye çalışmamaya karar veriyorum ve onun yerine sorusunun havada asılı kalmasına izin veriyorum.

İç geçiriyor ve yüzünü yıkamak için ılık su akıtıyor.

Yatmaya hazırlandığını hissederek uzaklaşıyorum ve onu kendi haline bırakıyorum.

Neden biri buradaydı? Sanırım merdivenlerden aşağı süzülüyorum.

Belki bir cevabım olur. Tehdit havada asılı duruyor. Bunu, Veronica'nın yatağına giderken ayaklarının yumuşak vuruşlarını duyduğum kadar net hissediyorum.

O geliyor.

Veronica, mutfaktan boğuk bir tıkırtıya benzeyen bir ses duyduğunda, olaylı rüyalarla dolu bir uykunun ortasındaydı.

Her evin bir gürültüsü vardı elbette - ahşap kemikleri yaşlanan ve insanlar gibi doğa koşullarına dayanan bir binanın oturuşları ve iç çekişleri. Küçük bir kızken sık sık yatak başının arkasından duyduğu bir tıkırtıdan şikayet ederdi. Babasının bu sesi duyması bir hafta sürmüştü. seslerin fırın çalıştıktan yarım saat sonra geldiğini ve başlığının arkasında bir boru olduğunu anladı. Bu "hayalet" yatağını odanın diğer tarafına taşıyarak kolayca ortadan kaldırılmıştı. Şimdi sesi tekrar duydu ve neye benzediğini anladı.

Mutfaktaki masanın üzerine bir kahve fincanı konuyor.

İmkansız, diye düşündü. Görüntüler ses çıkarmaz. Çalar saati 3:33'ü gösteriyordu; babasının gelmesi için çok erken bir saatti. Takırdama sesini çıkaran her neyse, diye düşündü, babasının hayaleti değildi.

Bir gazete sayfasının çevrilmesi gibi bir kâğıt hışırtısı duyduğunu düşündü ve onu zihninde net bir şekilde canlandırabildi - koridorda asılı fotoğraftaki ince, siyah saçlı, hareketli adam. Bir ter damlası alnından gözüne doğru yuvarlandı ve gözlerini kırpıştırarak uzaklaştırmaya çalıştı Acı.

Ayağa kalkarken bacağını komodine vurdu ama lanetini bastırdı. Kirk'ten kamerasını geride bırakmasını istemiş olmayı diledi.

Odasından çıkıp merdivenlere doğru ilerlerken, kolayca tanımlanamayan bir ses daha duydu. Aklından bir düşünce geçti: Ya görüntünün ses çıkarmanın yanı sıra başka yetenekleri de varsa, örneğin kalıbını bozup gazetesinden yükselme yeteneği, uzanıp yaşayanlarla fiziksel temas kurmak? Ya o yaklaşırken bile elini uzatıyorsa ve ya o aslında babası değil de Başka Bir Şey ise?

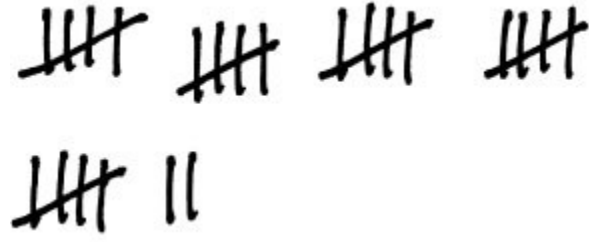
Kahve kokusu aldığını düşündü.

Gözlerini kapadı ve dişlerini sıktı. Janine gibi olmayı reddetti. Yaşamdan ya da ölümden kaçmak yoktu.

Korkmuyorum, diye düşündü ve aşağı doğru attığı her adımda kafasının içinde bu sözleri bir mantra gibi tekrarladı. *Korkmuyorum, korkmuyorum, korkmuyorum.*
korkuyor....

Merdivenlerin dibindeydi. Mutfak boştu.

Kapıya doğru ilerledi ve parmaklarıyla tül perdeyi geriye doğru fırçaladı. Dışarıda rüzgâr ağaçların dallarını dans ettiriyordu. Gölgeler, gövdelerinde biriken ve araba yollarına akan dökülmüş yaprakları tırmıklıyordu. Veronica yaprakların evin temeli boyunca savrulurken çıkardıkları seslerin bir sayfanın çevrilmesi gibi olduğunu hayal etmeye çalıştı.

August, Veronica'nın evinden kendi evine kadar olan mesafenin neredeyse tamamını koştı ve sadece karşıdan karşıya geçerken buzda neredeyse trajik bir şekilde kayması hızını yavaşlatmasına neden oldu. Eğer bu saatte düşüp bilincini kaybederse, Veronica sabah okula gitmek için evden çıktığında onun donmuş cesedini karlar içinde bulacaktı.

Soğuk şimdi içinden akıyor gibiydi; evinden çıktığında soğuğa karşı başışıklığı olduğunu hissetmişti. Saat o kadar geç olmuştu ki duyduğu tek ses ayak sesleri ve kendi nefes alış verişiydi. Calder kızının evine cesurca yaklaşırken buharlı bir tren ya da şeytani bir canavar gibi büyük buhar bulutları yayıyordu.

Hâlâ ne olduğundan tam olarak emin değildi.

Calder'in mutfağına açıldığını düşündüğü yan kapıya gitmiş, paravan kapıyı dikkatlice açmış ve eldivenli elini topuz. Yolculuğa çıktığını kimse görmemişti. Hâlâ ne yapacağından emin değildi; kapı kolu dönerse içeri girecek miydi? Uyuyan kızı bulana kadar oda oda mı arayacaktı?

Kolu çevirdi. Jewell City'deki pek çok insan, kasabanın uzun geçmişindeki çözülmemiş suçlara rağmen kapılarını kilitlemezdi. Topuz, klik sesini duyana kadar döndü.

O anda neden başını kaldırdığını bilmiyordu; tanımlanamayan bir şey ensesindeki gıdıklanma ona yalnız olmadığını söyledi. Ve yalnız değildi.

Pencere camının arkasından kendisine bakan çocuğu tanıyamadı; sadece yüz ifadesini tanıyabildi. O sabah Paul Shea ile karşılaşmasını hatırlarken kendi aynasında da görmüştü bu ifadeyi; öyle bir nefret ifadesi ki nefesi boğazında düğümlendi ve geri adım attı.

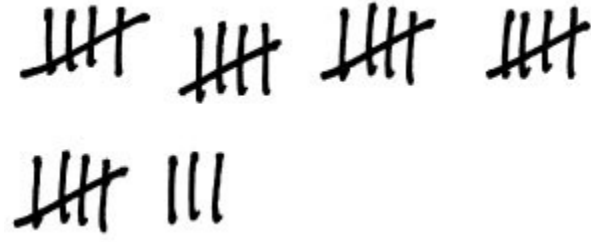
Ama tam o sırada kapıdan bir el girdi ve korkunç bir güçle bileğini kavradı. Bileğini saran el büyük değildi, ama onu kırılmaz bir kavrayışla tutuyordu. August camdaki yüze baktı ve gözlerin olması gereken yerde iki karanlık şeridi vardı.

Sonra onu tutan el bedeninden geçerek maddesizleşti. Bir gama ışını gibi. August'un eli sanki katı bir buzla kaplanmış gibi hissetti ve sendeleyerek geri kaçtı.

Kapısı arkasından sıkıca kilitlenmiş, kendi karanlık evine girene kadar hareket etmeyi bırakmadı.

"Madeline," diye seslendi.

"Madeline!" Madeline cevap vermedi.

"Nasıl uyudun?" Veronica, Kirk'e kapıyı açarak, "Nasıl uyudun?" diye sordu.

Perdelerin arasından süzülen ince güneş ışığında adeta parlıyordu ve onu içeri almak için kapıyı açtığı anda üzerinden sabun kokulu serin bir sis bulutu yayılıyordu. Satenimsi gri bir bluz ve koyu renk bir etek giymişti ve gümüş halka küpeleri sıcak kumral saçlarında parlak bir şekilde dans ediyordu.

"Bir bebek gibi," dedi. "Sen mi?"

"Bir bebek gibi," dedi. "Kötü palyaçolardan oluşan bir aile tarafından büyütülen bir bebek gibi."

"Ouch. O kadar kötü mü?"

"Hayır, ama iyi değil. Bu kadar gevezelik yeter; acele edip hazırlansanız iyi olur. Brian genellikle yediden biraz önce burada olur."

"Yoldayım," dedi. "Neden ona Brian diyorsun?"

Kadın omuz silkti ve adam yine kadının temiz, sabunlu kokusunu aldı. "Komik bir şey. Brian'a benzediği için ona öyle demeye başladım. Ama yıllıktaki fotoğrafını buldum ve gerçekten de Brian'mış. Brian Delaney."

"Tuhaf. Muhtemelen ona ne olduğunu bulmaya çalışmalıyız, sence de öyle değil mi?"

"Sanırım öyle," dedi. "Sanırım onun tamamen bana ait olması hoşuma gidiyordu."

"Güzel."

"Annem çoktan kalktı ve hazır," dedi. "Seni rahatsız edecek bir kadın konusunda endişelenmene gerek yok."

"Harika," dedi.

Banyo çok küçüktü. Kirk buharsız aynada yüzünü buruşturdu. Odanın biraz soğuk olduğunu düşündü.

Bayan Calder yanından geçerken merhaba dedi ve onu şaşırttı.

"Size kahvaltı hazırlayayım mı? Sanırım biraz yumurtamız var." "Böyle iyiyim, teşekkürler."

"Biraz tosta ne dersin?"

"Tostu çok severim," dedi.

Merdivenlerden inerken, "Burada olmana sevindim," dedi. "Arkadaşımın olması güzel."

Bunu söyleme şekli Kirk'ün bir şeyi fark etmesini sağladı: Bayan Calder çok ama çok yalnızdı. Hâlâ çekici bir kadındı ve nispeten gençti ama Veronica'yla bu konuyu konuşmamış olsalar da Kirk, Bayan Calder'in çok yalnız olduğunu biliyordu.

Calder kimseyle çıkmadı. Onun için üzülüyordu.

"Tostu seviyorsun, ha?" Veronica da ona katıldı. Elinde bir fincan sıcak çay vardı.

"Bayıldım," dedi. "Annen kimseyle görüşmüyor, değil mi?"

"Neden?" Veronica ona kot pantolonunun paçasına şakacı bir tokat attı. "İlgileniyor musun?"

"Şey, o oldukça ateşli," dedi. "Ama hayır, benim ilgilendiğim sensin. Çok ilgimi çekti."

"Biriyle çıkmıyor."

"Neden olmasın?" dedi küvetin kenarına oturarak. "Eminim çıkma teklifi alıyordur. Şaka bir yana, çekici bir kadın."

"Ben de eminim," dedi Ronnie, onun yanına sıkışarak. "Bu konu hakkında hiç konuşmuyor."

"Öyle olmalı," dedi.

"Biliyorum. Bu konuda kavga ediyoruz."

Merceğin içinden baktı. "Kocasının hayaletinin her sabah ortaya çıkmasının zor olduğunu tahmin ediyorum. Suçluluk duygusundan bahsediyoruz."

"Şşşt," dedi, yüzünü kulaklarına yaslayarak ve vücuduna hızla ürperti göndererek. "Neredeyse geldi."

Kameranın vizörünün köşesindeki LED saat 7:05'i gösterene kadar uzun dakikalar boyunca sessizlik içinde beklediler.

"Saat beşten sonra," diye fısıldadı.

"Huh," dedi. "Bu çok garip. Neredeyse her gün buradaydı." "Belki de haftanın belli günlerinde gelmiyordur?"

Kadın başını salladı, saçları adamın yanağını okşuyordu. "Hayır, bir Cuma günü buraya geldiğinden eminim."

"Hm."

Bir süre daha kaldılar. "Gidelim mi?" Kirk söyledi. "Babanı özlemek istemiyorum."

Veronica başıyla onayladı ve Kirk onun elini tutarak kalkmasına yardım etti.

Bayan Calder mutfakta bekliyordu, elinde iki tabak vardı. Üçgen şeklinde kesilmiş tereyağlı beyaz ekmek dilimleri. Kirk tostı gülümseyerek kabul etti ama Bayan Calder'ın yüzündeki iyi mizah ifadesi silinmiş gibiydi. Üçgenlerden birini ısırdı.

"Hazırlan Kirk," dedi Veronica.

Kirk, Ronnie'nin yanında durdu ve çekmeye başladı. Saat 7:13'te Bay Calder göründü ama Kirk'ün vizörden görebildiği tek şey, kare şeklinde gri kanatlar gibi uzanan gazeteydi. Daha iyi görebilmek için Veronica'nın önüne geçti. Bay Calder oradaydı. Koyu renk saçları dümdüz taranmıştı ve sabah duşundan sonra kurutmamış gibi parlıyordu.

Kâğıdın gri kanatları, bir eliyle kahve fincanını kaldırmak için bıraktığında sarktı ve Kirk, genç Ronnie'nin solmuş görüntüsünü net bir şekilde görebildi. Hayalet fincan aslında "gerçek" fincandan daha az soluktu, zaman içinde seyreلمiş olan yüzlerce yıkamadan geçmemişti. görüntü. Veronica'nın babası kahveyi dudaklarına götürmeden önce yağlı siyah sıvıdan buharlar yükseldi. Kahveyi bıraktı ve gazeteyi kaldırdı, sayfayı çevirmeden önce bir başlığa gözlerini kısarak baktı. Sol üst köşedeki makaleyi bir süre okuduktan sonra döndü ve Kirk'ün kafatasının arkasını karıncalandıran bir açıklıkla kameraya baktı.

Bay Calder gülümsedi. Sonra da ortadan kayboldu.

"Vay canına," diye fısıldadı Kirk ve Ronnie'nin kolunu sıktığını hissetti. Yanında hayaletin karısı burnunu çekti ve gözlerini sildi.

"Pekala, imajını aldın," dedi ve hızla odadan çıktı.

Veronica'nın hayal kırıklığı yanık yaprak kokusu gibi havada asılı duruyor ama yapabileceğim hiçbir şey yok. Bir gece önce yaptığım şeyden sonra geri dönecek gücüm yok.

Ona acı çektirmiştım. Ona sarıldım ve dokunuşum ona acı verdi. Dün gece onun için geldiğini ve onunla arasında duran tek şeyin ben olduğumu asla bilemeyecek. Bir süre bunu düşündüm, atomlarım hayatımın sona erdiği küvetin üzerinde sürüklendi.

Tarihimizin büyük bir kısmı -kolektif, bireysel, kişisel- bilinmiyor. Eylemime dair herhangi bir anısı olabilecek tek kişi düşmanımdı, ancak bu anı onun zihninden bile silinecek ve ruhunun çarpık, karanlık kökleriyle büyümüş olacak.

Ama hatırlayacağım. Dokunuşumun onu nasıl incittiğini hatırlayacağım.

İlk başta onu incitmekle kendime güç kazandığımı düşündüm, o kaçtıktan sonra yeni bir güçle aşılandığımı hissettim, ama hissettiğimi düşündüğüm enerji her neyse, geçici bedenim onu tutamadı ve dev bir el tarafından dövülen bir kumdan kale gibi parçalanır gibi oldum. Güçten sonra zayıflık gelir ve Veronica eve getirdiği çocuğun beni görmesini umutsuzca istemesine rağmen, zamanında yeniden bir araya gelemedim.

Bittner'in uzun süre korkmayacağını biliyorum; tek umudum, tekrar ortaya çıktığında -ki çıkacak- hazır olmam.

Veronica garaj yolunun sonunda bekledi ve Janine'in evden çıktığını görünce el salladı. Janine, Veronica'nın Kirk'le geçirdiği anı bölmek istemiyormuş gibi tereddütle el sallamaya karşılık verdi.

"Brian'ı korkutup kaçırman çok kabaydı," diye fısıldadı Veronica, Janine'in ona yetişmesini beklerken. Başını öne eğmiş, hızlı adımlarla yürüyordu.

"Kıskanç bir tip olmalı," dedi.

"Brian hakkında kötü şeyler söyleme. Janine'e karşı da çok nazik ol yoksa senden nefret ederim."

"Asıl kıskanması gereken benim," dedi. "O seni her sabah duş alırken görebiliyor ve ben yatıya bile kalamadım. Ve Janine'e karşı her zaman çok iyiyim."

"Selam güzelim," dedi Veronica Janine'e yetişirken. "Nasıl gidiyor?"

"Her şey yolunda, Veronica. Merhaba, Kirk." "Selam."

"Dün gece Veronica'da mı kaldın?"

"Keşke," dedi. "Annem beni bıraktı. I..." Janine'i rahatsız etmeyecek bir şey bulmaya çalışırken sesi kesildi. "I

Ronnie'nin babasıyla tanıştım. Ailesiyle."

"Ronnie'nin babası bir hayalet," dedi Janine. Gözleri bir metre önündeki yere sabitlenmişti, bu yüzden Veronica'nın Kirk'ün koluna vurduğunu görmedi.

"Ow," dedi. "Evet, öyle."

"İyi bir hayalet mi?" diye sordu.

"Evet, sanırım öyle. Yeterince iyi birine benziyordu." Veronica'ya baktı ve morarmış omzunu silkti.

"Belki ben de onunla tanışmalıyım," dedi Janine. "Mary Greer'e yaklaşıyoruz."

"Kim?"

"Kameranı al Kirk," dedi Veronica ona. "Neden?"

Bir görüntü mü görüyorsun?"

"Her sabah o evin verandasında beliren bir tane var." Saatine baktı. "Birkaç dakika içinde burada olur. Bugün biraz erken geldik."

"Ben Mary Greer," dedi Janine eldivenli parmaklarını Veronica'nın kollarına geçirerek.

"Mary Greer, ha?" Kirk kamerayı doğrultarak şöyle dedi.

Veronica, Kirk'ün kamerayı sokağın karşısındaki eve doğrulturken kendini biraz utangaç hissettiğini anlayabiliyordu. Onun çekim yapmadan önce insanlardan izin isteyen bir tip olduğunu biliyordu. Bay Bittner'ın evi olduğunu bilseydi muhtemelen daha da kötü hissedeceğini düşündü.

Ve sonra Mary Greer ortaya çıktı. Çıplak kollarının görüntüsü Veronica'nın ceketini boynundan içeri çekmesine neden oldu. Kirk'ün keskin nefes alışını duydu.

Mary merdivenleri çıkarken nefesi kesildi. Veronica, Mary'nin ilk adımı atarken biraz sıçradığını gördü, bu daha önce hiç fark etmediği bir ayrıntıydı. Bay Bittner'ın kapısını çaldı. Durakladı ve sonra üç kez hızlıca tekrar çaldı, sessiz rapler. Yukarı baktı ve sonra kayboldu.

"Harika," dedi Kirk Veronica'ya sırıtarak. "Bonus. Balık çok heyecanlanacak."

"Bay Bittner'ın onun filmini çektiğiniz için mutlu olacağını sanmıyorum. ev," dedi Janine ve Veronica'nın elini bıraktı. Bu onun için bir ilerlemeydi.

Kirk fotoğraf makinesini sırt çantasına yerleştirdi. "Bay Bittner? Bu Bay Bittner. Bittner'in evi mi?"

Veronica başını salladı. Belki de bundan sonra Janine'in okula tek başına gitmesine izin verecekti.

"Kahretsin," dedi Kirk, ihanete uğramış bir ifadeyle. "Umarım beni görmemiştir."

"Gördü," dedi Janine. "O her zaman görür. Kapının hemen içindeki pencerenin yanında bekler ve izler."

Veronica, "Bunu bilmiyorsun," dedi ve eklemeyen önce kendini tuttu, "Kaldırımdan başını kaldırıp bakmıyorsun bile." Bittner'in da perdelerin arkasında gizlendiğini gördüğünü düşündü.

Janine başıyla onayladı. "O her zaman oradadır."

"Harika," dedi Kirk çantasını kaldırıp okula doğru adımlarını hızlandırarak. "Bu harika."

"Neden endişeleniyorsun?" Veronica dedi ki. "Görse bile ona Bay Pescatelli ile yaptığınız projeden bahsedebilirsiniz."

Kirk başını salladı. "Onları hiç birlikte gördün mü? O ikisi iyi arkadaş değiller. Benim yüzümden kavga etmelerini hiç istemem."

"Ben olsam endişelenmezdim," dedi ama yine de endişeleneceğini anladı. "Kim o?" diye sordu. "Onun kızı mı?"

"Sana söylemiştim," dedi Janine. "Bu Mary Greer."

"Şaka yapıyorsun," dedi Veronica. "Mary Greer'in kim olduğunu bilmiyorsun. nedir?"

"*Gus ve Mary, bir ağaçta oturuyorlar ...*" Janine şarkı söyledi, sesi şaşırtıcı derecede net ve tatlı. "Onu o öldürdü."

"Bu bir söylenti, Janine," dedi Veronica.

"Bay Bittner ne zamandır o evde yaşıyor?" Kirk söyledi.

"Annem evlenmeden önce orada yaşadığını söyledi." Kirk başını salladı ve omzunun üzerinden geriye baktı.

"Mary onu unutmasına izin vermeyecek," dedi Janine. Janine dönmüş ve Kirk'le birlikte Bittner'in evine bakıyordu, Veronica bunun garip olduğunu düşündü, ta ki Janine "kayarak" Kirk'e çarpana kadar.

"Dikkatli ol Janine," dedi Kirk, onu sabitlemek için kolunu uzatarak, bu da Janine'in gülümsemesine neden oldu. "Kaygandır."

"Ben de unutulmak istemezdim," dedi Janine onun kolunu tutarak.

Veronica, okula doğru tepeyi tırmanırken Kirk'e Mary'nin hikayesini anlattı. Görüntünün öldürülmüş bir kıza ait olması, kaydettiklerini gözden geçirme isteği uyandırdı. Ayrıca, korkutucu konusuna rağmen Janine'in hikâyeyi umursamıyor gibi görüldüğünü de fark etti. Eldivenli parmaklarıyla her zaman yaptığı o bükülme hareketini yapıyordu ama sinmiş ya da bayılmak üzereymiş gibi görünmüyordu.

Okula vardıklarında, "Sizinle yürümeme izin verdiğiniz için teşekkürler," dedi. Kirk ona istediği zaman onlara katılabileceğini söyledi.

"Sanırım Ronnie sana küçük bir... görüntü kaydı yaptığımızı söylemiştir," dedi. "İstersen sen de gelebilirsin. Belki, bilirsin, yardımı dokunur."

Yüzü kızarıyor muydu, yoksa bu sadece soğğun beyaz teni üzerindeki etkisi miydi? "Belki." Bir veda mırıldandı ve ayaklarını sürüyerek uzaklaştı. Kirk Ronnie'ye döndüğünde kız ona gülümsüyordu.

"Çok ama çok nazıksın Kirk," dedi. "Öyle miydi?"

"Onu davet etmek. Çoğu erkek benimle yalnız kalmak için elinden geleni yapardı ama sen Janine'e yardım etmek için bunu bir kenara bıraktın."

"Evet," dedi, biraz şaşkıındı ama onun onayının tadını çıkarıyordu. Janine'e yaptığı teklif Veronica'nın çıkarları için yapılmış bir teklif değildi ama bu jest ona yan faydalar sağladıysa aksini söyleyecek değildi.

Veronica kameraya doğru başını sallayarak, "Bence bu kayda yakından bakmalıyız," dedi.

"Kesinlikle," dedi. "Az önce anlattığın hikayeden sonra, daha iyi olur."

"Tamam," dedi kız. "Sonra sınıfta görüşürüz."

Gülümsemesi tüm gri koridoru aydınlattı.

"Sonra," dedi ve onun uzaklaşmasını izledi.

Kadın gözden kaybolduğunda, kaseti geri sardı ve Bay Calder'ın görüntüsünün son saniyeleri, gülümsemesinden hemen önce. Görüntü kaybolduktan sonra, video Bay Bittner'ın görüntüsüne dönmeden önce boş bir mavi ekran vardı.

Sabahın solgun gökyüzüne karşı ev. Ses kaydı fark ettiğinden daha yüksek bir sesle geri geldi, Ronnie biraz erken geldiğini söyledi ve ardından Mary Greer göründü.

Ama Kirk onu izlemiyordu. Sağ tarafındaki cumbalı pencerenin yanında bir hareket arıyordu ve gördü -perdede küçük bir dalgalanma ve ardından eldivenli parmaklar.

Evin başka bir yerinde bir hareket gördü; üst kattaki pencerenin perdeleri arasında bir titreşim....

El, sert ve düşmanca bir tutuşla omzunu sıkıca kavradı. Eldivenli bir el.

"Bay Lane," dedi Bay Bittner, uzun parmakları kaslarına gömülerek, "evimin fotoğrafını bu kadar güzel çekmeniz bir nedeni var mı? Sabah mı?"

Kirk boynunu adamın elinin izin verdiği kadar çevirdi. Yaşlı bir adama göre Bittner'ın eli demir gibiydi. Ve Kirk'ün tahmin ettiğinden çok daha uzundu, en az altı dört boyundaydı. Kirk beş on yaşın biraz altındaydı ve Bittner'ın siyah fötr şapkasının siperliği altındaki gri yüzünü görebilmek için başını kaldırması gerekmişti. Solgun Mavi gözleri eğlence ve saf kötülükle parlıyordu.

"Senin evin olduğunu bilmiyordum," dedi Kirk ve uzun parmakları daha da sıkıldı, pürüzsüz siyah deri kılıflar içinde sosis gibi şişti.

"Hayır mı?" Bittner söyledi. "Bayan Calder size buranın benim evim olduğunu söylemedi mi?" "A...sonra," dedi Kirk. Çocukları ve onların Sınıf arkadaşları koridorda yanlarından geçiyordu, ama omzundaki donuk ağrı konsantre olmak zor. "Bana sonra söyledi."

Kız arkadaşından vazgeçmek için iyi bir yol, diye düşündü. Kahraman.

"Büyüleyici," dedi Bittner. "Ama bu bilgi benim soruma cevap vermiyor. Neden evimi filme alıyordunuz?"

"Görüntüleri filme alıyorum," dedi ve kurtulmaya çalıştı, ancak Bittner sıkıştırmaya devam etti. "Bay P... Pescatelli ile bir çalışma yapıyorum."

Bittner onu serbest bıraktı. "Görüntüler?" dedi.

"Hayaletler," dedi Kirk, uyuşmuş olan kolunu kaldırmaya çalışarak, sanki Bittner bir sinirini yakalamış da geçici olarak uzvunu köreltmış gibi. "Seni gözetlemeye falan çalışmıyordum. Sadece hayaleti kaydetmek istedim."

Bittner ona baktı. "Hayaletler," diye tekrarladı. "Peki bu 'hayaleti' kaydeden kamera bu mu?"

Kirk ağzını bozmak, küstahça bir cevap vermek istiyordu, çünkü kolu ve boynu ağrıyordu ve odanın içinde itilip kakılmaktan utanıyordu.

herkesin görmesi için koridorda. Gururundaki yara, omzundaki yaradan daha büyüktü ve omzu çok acıyordu.

Ama yapmadı. Bittner'ın bakışlarındaki buz gibi ciddiyet onun sert sözlerini boğazında dondurdu. Sadece başını salladı.

"Ah," dedi Bittner ve kamerayı onun elinden aldı. "Bunu okuldan sonra geri alacaksın. Tabii alabilirsen."

Bittner dönüp koridorda yürüdü ve tartışmayı izlemek için oyalanan çocuklar o geçerken yolundan kaçıştılar, uzun gri trençkotu her öfkeli adımında bir süpürge gibi bir o yana bir bu yana savruluyordu.

Pescatelli ikinci zil çaldıktan sonra August'un sınıfına girdi, kapıyı arkasından kapattı, gözleri çılgına dönmüştü.

"Ne yaptığını sanıyorsun sen?" dedi. O kadar öfkeliydi ki titriyordu ve sesinde bir titreme vardı. "Öğrencilerimden birini bir... bir... bir haydutmuş gibi sarsmak mı? Bir öğrenciye bu şekilde el kaldırdığınız için maaşsız uzaklaştırma cezası alabilirsiniz! Dava açılabilir!"

August, Pescatelli'nin kekelemesini taklit etme dürtüsüne direndi. "Pekâlâ, Stephen," dedi. "Sana 'ellerimi sürmek' için gelmediğim için şanslısın."

Pescatelli'nin şişkin gözleri masaya inerken bir gülümsemeyi bastırdı, August'un elleri kocaman yumruklar haline gelmişti. "Ne düşünüyorsun Ne yapıyorsun, öğrencilerinden birine evimi videoya mı çektiyorsun?" August sesini soğuk ve sert tuttu ve bunun, titremesini ve kabadayılığını kontrol etmekte zorlanan Pescatelli üzerindeki etkisini gördü.

"Mahremiyetimi ihlal ettiniz," dedi August, sandalyesinden yavaşça kalkarak, masasının üzerine eğildiğinde bile küçük adamın üzerinde yükselene kadar. "Seni tutuklatmalıyım."

"Beni... beni tutuklatmak mı?" Pescatelli'nin sesi tizleşmişti, neredeyse inliyordu. "Kirk'ün senin evine gideceğinden haberim yoktu!"

"Saçmalık!" August sesini alçak bir gürültüyle yükseltti. "Çocuk bana senin küçük projenden bahsetti. Kışımın iş etüdü!"

"Gus, Kirk'ün senin evine gideceğini bilmiyordum." Küçük, tombul ellerini uzatıyordu ve elleri hâlâ titriyordu. "Gerçekten bilmiyordum."

August Pescatelli'ye baktı. Yalan söyleyemeyecek kadar korkmuş görünüyordu, içindeki tüm öfke uçup gitmişti. Ama Pescatelli, kapısına gelmeye başladığından beri kendisi ve Mary Greer hakkında o kadar çok atıp tutmuştu ki August onu kolayca bırakamazdı. Kendini tekrar koltuğuna bıraktı.

"Bana doğruyu söyle, Stephen," dedi. "Onu bana senin gönderdiğini itiraf et."

"Ben yapmadım," dedi. "Ona kitabımdaki gözlemlerin bir listesini verdim. Neden olduğu hakkında hiçbir fikrim yok-"

"Kitabın mı?" August onun sözünü kesti.

Pescatelli'nin gülümsemesi gergin ve mahcuptu. Küt parmaklarını yağlı, seyrelmiş saçlarında gezdirdi.

"Evet," dedi. "Hayaletler hakkında bir kitap yazıyorum." Titrek bir kahkaha attı. "Okumak ister misin?"

"Evet, biliyorum," dedi August, Stephen'ın beklediği şekilde cevap vermediği belliydi. Pescatelli sanki az önce canlı bir kurbağa yutmuş gibi görünüyordu. "Okumak istiyorum ve verandamda görünen zavallı küçük kız hakkında herhangi bir spekülasyonunuz varsa, onu ve benden ya da evimden bahseden her şeyi kaldırmanızı öneririm."

"Gerçekten mi, Gus," dedi Pescatelli. "Orada bir şey yok. Hakkında yazıyorum Kasabanın etrafındaki bazı görüntülerin -ki bence bunlar görüntüdür- özel mülkiyete ait olanlardan uzak duruyorum."

August, "Bir kopyasını almak için bu gece uğrayacağım," dedi. Ayın 29'u beklemezdi; August önünde hiçbir engel olmadığından emin olmak istiyordu.

"Bu gece mi? Gerçekten, e-posta gönderebilirim-" "Saat yedi çok mu erken?"

Pescatelli gözlerini kırpıştırarak ona baktı. "Hayır, hayır, sanırım sorun yok. Belki Chicago'ya göndermeden önce bana bazı önerilerde bulunabilirsiniz."

"Bunu yapacağım," dedi August. Kamerayı masasının kenarına koydu. "Onu çocuğa geri verebilirsin. Filmi sildim."

"Bunu ne için yaptın?" dedi Balık, masasından alarak. "Bu onun ekstra kredi çalışmasıydı!"

"Sanırım onu yüzüstü bırakmak zorunda kalacaksın."

"Neden bu konuda bu kadar aptalca davranıyorsun? Bu kadar büyütülecek ne var? Her neyse? Evinizi birkaç dakikalığına filme alsa ne olur ki?" "Sormadı ki."

"Buna karşı bir yasa olduğunu sanmıyorum,

August." August gülümsedi.

"Yasalar vardır," dedi. "Bir de kanunlar vardır."

Veronica, bugün Bay Bittner'da kesinlikle bir gariplik olduğunu düşündü.

Bu sadece dersinin belli noktalarında durup ona bakmasından kaynaklanmıyordu. Öğretmenler bunu her zaman yaparlardı, en azından iyi olanlar; ders anlatırken sınıflarını tararlar, kimin dikkatini verdiğini ve kimin uzaya daldığını ölçerlerdi. Ama Bittner her durakladığında *-her* seferinde- gözleri onun üzerinde duruyordu.

Bazen onun duraklamasına *neden* olduğunu düşünüyordu. Normalde çok düzgün bir konuşmacı olan Bay Bittner, onu görünce sanki kafası karışmış gibi bir an donup kalmıştı. Bu geyik kılıklı adama oldukça aşinaydı.

Farlar görünüyor.

Bu, insanların hayalet gördüklerinde yüzlerinde oluşan ifadenin aynısıydı. "Bugün savaş hakkında söylemek istediklerim bu kadar," dedi bir süre konuştuktan sonra. özellikle uzun bir duraklama. "Okuyucularınızı açabilir ve bir sonraki bölüm."

Yerine oturdu ve gözlerini kapattı. James kaşlarını çatarak Veronica'ya baktı. Kirk göz teması kurmadı; Bittner'ı izliyordu.

Veronica okuyucusunu açıp bir sonraki bölüme geçerken sessiz bir ping sesi duyuldu.

Gözlerini kaldırdı. Bay Bittner ona doğru bakıyordu.

Adam gülümsedi.

Sınıfın geri kalanı boyunca kendini bir oda dolusu hayaletin içindeymiş gibi hissetti. Sırasının etrafında halka şeklinde duran hayaletler, her bir hayaletin gözü onun üzerindeydi. Kafasını kaldırmadı, çünkü bunu yapmak, onlardan sadece biriyle göz teması kurmak, kendisinin de bir hayalet dönüşmesine neden olacaktı. Zil çaldığında yerinden kalktı ve kısık gözlerle kapıya doğru ilerledi.

"Bayan Calder."

Bittner'ın sesi onu adımlarının ortasında dondurdu. Ona baktı, devasa metal masasının arkasında büyük gri bir çirkinlik vardı.

"Buraya gel, lütfen."

Öyle yaptı. Kendine engel olamadı. Öğrenciler onun etrafında hareket ediyordu - sanki o hiç orada değilmiş gibi, onun içinden geçiyorlardı.

Bay Bittner ona bakıyor, nefes alamayacakmış gibi hissedene kadar bekliyordu.

"Bay Lane," dedi sesini yükselterek ve Veronica'yı korkutarak. "Kapıda pusuya yatmayı bırakın ve bir sonraki dersinize gidin. Bayan Calder ile özel olarak konuşmak istiyorum."

Veronica risk alarak omzunun üzerinden baktı. Kirk kapının girişinde duruyordu, duruşu ve yüz ifadesinden endişe ve öfke okunuyordu. Onu bu yüzden seviyordu.

"Bay Lane," dedi Bay Bittner, sesi soğuk ve hırıltılıydı. "İkinci kez sormayacağım."

Veronica başıyla işaret edene kadar Kirk gitmek için hareket etmedi. Veronica arkasını döndüğünde Bay Bittner'ın gözleri ona dikilmişti.

"Her gün okula giderken evimin önünden geçiyorsun," dedi. "Genellikle küçük arkadaşınla, şapkalı olanla."

"Janine," diye fısıldadı ve sonra adını söylediğine pişman oldu.

"Janine, evet," dedi. "Ve hemen hemen her gün, seni verandamda beliren hayalet. O hayaletin kim olduğunu biliyor musun? Veronica?"

"Mary Greer."

"Mary Greer. Bu doğru. Peki Mary Greer'e ne olduğunu biliyor musunuz?"

"O...öldürüldü."

Bay Bittner başını salladı, gözleri onun yüzünden hiç ayrılmıyordu. "Evet. Öldürüldü ve katili asla adalete teslim edilmedi. Önce o öldü. Ama bilmediğiniz bir şey var ki, Mary Greer benim öğrencimdi. Aslında en sevdiğim öğrencilerimden biriydi. En sevdiğim öğrencilerim yokmuş gibi davranamayacak kadar uzun süredir bu nankör meslekteyim."

Dolgun, çatlak dudakları ani bir gülümsemeyle gerildi. Dişlerinin ince bir kısmı görüldüğünde Veronica kalbinin sıkıştığını hissetti.

"Şu anki mahsulüm içinde sen bunu anlamalısın. Anlıyorsun, değil mi?"

Başını salladı. "Mahsul" deyişi, onun öğrencilerini yetiştirilecek değil, hasat edilecek bir şey olarak gördüğünü düşündürdü.

"Güzel. O zaman o zavallı küçük kızı düşünmediğim tek bir gün bile olmadığını bilmelisin. Tek bir gün bile. Olay gelip hepimizin hayatını mahvetmeden önce bile her gün onu düşünüyordum. Bazen onu mezardan geri çağırmanın benim düşüncelerim ve kederim olduğunu hayal ederdim, güneydeki güzel şehrimizi yok eden o çürümüş iş değil."

Durakladı, bakışlarının gücü Veronica'yı olduğu yerde tutuyordu. Veronica'nın gözleri onun tırmanmaya çalıştığı pencerelerdi.

"Onu her gün düşünüyorum, Veronica," dedi. "Ama bu onu daha fazla hatırlamak istediğim anlamına gelmiyor. Lütfen Bay Lane'e bir daha bana ya da evime kamera ya da başka bir şey doğrultmamasını söyleyin. tekrar."

Başını salladı.

Sonunda onunla göz temasını kesti. Veronica yeniden nefes alabildiğini hissetti.

"Gidebilirsiniz," dedi ve kadın koşmaya başlamadan olabildiğince hızlı adımlarla uzaklaştı.

Bir yanı masasına geri dönüp o asık suratına bakmak ve Kirk'e kendisinin söylemesi gerektiğini söylemek istiyordu ama onu durdurmasının tek nedeninin bu olmadığını biliyordu. Mesajındaki bir şey sadece ve sadece onun içindi ama ne olduğunu anlayamayacak kadar korkmuştu.

Ancak bu an çok uzun sürmedi. Veronica korkmayı düşündükçe daha da sinirleniyordu. Günün ilerleyen saatlerinde etüt saatinde Janine ile birlikte kütüphaneye gitmesine izin verilmesini talep etti.

"Neden beni yine buraya sürükledin?" Janine söyledi.

"Sinirlenme," dedi Veronica. Dört yıllığı aralarındaki masanın üzerine bıraktı. "Bana yardım etmeni istiyorum." Mary ve Brian'ı bulduğu kitabı açtı, sonra da sayfayı şöyle bir düzeltti Bay Bittner'ın sınıfının fotoğrafı. "Bunlara bakın ve Brian Delaney adındaki bu çocukla ilgili bir resim ya da herhangi bir şey bulabilecek misiniz?"

Janine gözlerini kısarak sayfaya baktı. "Banyonuzdaki çocuk bu mu?"

"Evet, banyomdaki çocuk bu," dedi Veronica, Janine'in uyarıcı hayalet kurallarından birine daha başlamasını bekliyordu.

Janine onun yerine, "Çok tatlı," dedi. "Ve bakın, Mary Greer orada." "Onu fark ettim," dedi Veronica, hem şaşırmış hem de bir değil iki gencin hayaletlere dönüşmüş fotoğrafı rahatsız etmemiş gibi görünüyordu. Janine, bir başka yıllığı karıştırmaya başlamıştı bile.

Veronica, "Candid" bölümünde Brian'ın büyük bir fotoğrafını bulduğunda uzun süre bakmamıştı. Açık bir günde okulun önünde durmuş bir kızla konuşuyordu. Veronica yıllar önceki fotoğraftan aralarındaki elektriğin çatırdadığını görebiliyordu.

Kız Mary'ydi.

"Vay canına," dedi kitabı Janine'e uzatarak. "Şuna bir bak."

Birkaç dakika sonra Janine defterinde ikilinin bir okul toplantısında birlikte otururken çekilmiş bir fotoğrafını buldu.

"Oh, ve şunu dinleyin!" Veronica söyledi. "Bu öğrenci ilanlarında var. 'Brian-Muhteşem bir yıl için teşekkür ederim. Yaz için sabırsızlanıyorum! Senin kızın, Mary.'"

"Benim de bir tane var," dedi Janine. "'M.G.-Haydi Geniş Olasılıkları Açalım-B.D.'"

"Anlamıyorum," dedi Veronica.

"Kelimeleri büyük harfle yazmış. İlk harfler *aşkı* heceliyor." "Awww. O bir şair olmalı."

Janine kıkırdadı. Gerçekten eğleniyordu ve aralarında genç çiftten üç tane daha duygusal öğrenci ilanı buldular, iki tane daha

Birlikte çekilmiş fotoğrafları ve birkaç samimi fotoğraf. Ayrıca Mary'nin yıllık komitesinde çalıştığını, birinci sınıfta okul piyesinde oynadığını ve amigo kız olduğunu öğrendiler. Brian koştu ve basketbol oynadı. Janine, hayalet bir çocuk okuldan geçerken neredeyse hiç irkilmemişti bile. Kütüphane arabasında ve Biyografi bölümünde kelimenin tam anlamıyla kayboldu.

"Uzun süredir birlikteydiler," dedi Veronica, birinci sınıf yıllığında başka bir fotoğraflarını bularak.

Janine, "Öldürüldüğünde yıkılmış olmalı," dedi. Veronica, Janine'in inceledikleri dört kitaptan en sonuncusunda Mary için büyük bir anma kalbi bulduğunu gördü.

"Ah, hayal edebiliyor musun?" Veronica sayfanın ortasından kendisine gülümseyen iki çocuğa bakarak, "Hayal edebiliyor musun?" dedi. Brian'ın bu fotoğrafta banyoda görüldüğünden daha genç olduğu belliydi, saçları o kadar uzun değildi ve yanakları biraz daha az köşeliydi.

"Garip olan ne biliyor musun?" Janine söyledi. "Bu yılda ondan hiç bahsedildiğini göremiyorum."

"Gerçekten mi? Hiçbir şey mi? Belki de taşınmıştır."

"Yine de bir mesaj ya da başka bir şey olduğunu düşünebilirsiniz, Bir yerlerde," dedi Janine. "Ne zaman öldüğünü bilmiyorsun, değil mi?" "Hayır," diye yanıtladı Veronica.

Janine kaşlarını çatıyordu.

"Sorun nedir?"

"Reklamlarda rahatsız edici bir mesaj var. 'Brian D. - Umarım hiç uyumazsın. İmzalı değil ve tüm okulda başka Brian D. yok.'"

Veronica bir ürperti hissetti ve tam hayalet çocuk yeniden ortaya çıkıp kütüphane arabasının içinden diğer yöne doğru yürürken başını kaldırıp baktı.

"Bu çok tuhaf," dedi. Zil çaldığında neredeyse yerinden sıçrayacak olan Janine değil, kendisiydi.

Beden eğitimi dersinde Kirk takım kaptanlarından biri olarak seçilmişti, bu da Koç Gleason'ın kararlarını atletik yeteneklere göre vermediği anlamına geliyordu. Sınıfta on altı çocuk vardı ve Koç Gleason onları dörder kişilik dört takıma ayırdı. İlk seçim Kirk'e verildi ve o da James'i seçti.

Kalan on bir kişilik havuzda ondan daha iyi olan en az iki çocuk vardı.

Koç Gleason, "Kazanan sahayı korur," dedi. "Yediye kadar. Bir ve iki numaralı takımlar, içeri girin. Top sende, Red."

En nefret ettiği lakabı duyan Kirk, Koç Gleason topu ona uzatırken dişlerini sıktı. Umutsuzca cevap vermek istedi, "Teşekkürler, Kel," dedi ama öğleden sonrayı cezalı olarak geçirmek istemiyordu. Bay Bittner'in tarih dersinde Veronica'ya yaptığı tuhafılıktan sonra gergindi, üstelik o sabah koridorda yaptığı tuhaflığın hemen ardından. Bu adamda doğru olmayan bir şeyler vardı.

James'e pas verdi, o da savunmacısının etrafından dolanarak potaya doğru gitti ve sayı yaptı. Belki de James'ten daha iyi tek bir çocuk vardır, diye düşündü Kirk.

Kısa sürede dörde bir öne geçtiler ve Kirk şut atacak kadar cesur hissetti. Top çembere çarptı ama James ribaundu kaptı ve tekrar ona doğru fırlattı. James ayaklarını dikti ve bir savunmacıyı ekarte etti,

ve Kirk'e başıyla işaret etti, o da bunu kazmanın etrafından dolaşmaya çalışması gerektiğine dair bir işaret olarak algıladı. Kirk başladı ve James döndüğünde yolu yarılamıştı, dirseği Kirk'ün sırtına çarptı ve uzanmış bacağıyla onu çelmeledi. Kirk sert bir şekilde yere düştü, top fırladı ve saha dışına çıktı. Koç'un düdüğünün sesi dalgalı bir okyanustaki uzak bir sinyal gibiydi.

"Ah, üzgünüm dostum," dedi James, çok yüksek sesle, kötü bir oyuncuydu. Eğildi ve Kirk'ün topallayan kolunu tuttu, bunu yaparken yakınına eğildi.

"Okuldan sonra kışını tekmeleyeceğim," diye fısıldadı. "Futbol sahasında. Sakın kaçırma."

Kirk ayağa sürüklenmesine izin verdi. Dizi ve dirseği sıyrılmıştı. Gözlerinin arkasında bir baskı vardı, ama bu her şeyden çok öfkeydi ve James'in sırtışını ve birkaç komplocu arkadaşının yüzündeki benzer ifadeleri gördükçe daha da kötüleşti. James'le okuldan sonra futbol sahasında buluşmaya karar verdi ve evet, dayak yiyecekti ama James'in kendini beğenmiş suratına morartıcı bir yumruk indirebilirse buna değecekti.

"Orada olsan iyi olur," dedi James, Kirk'e boyun eğdirebileceğini düşünerek.

Büyük şans, diye düşündü Kirk.

"Bunu kaçırmazdım," diye fısıldadı.

Koç tekrar düdüğünü çaldı ve Kirk ile James arasında bir ileri bir geri baktı.

"Faul yok," dedi. "Aynı takım. Birinci takım hükmen mağlup. Her yerin kan içinde, Red. Yara bandı için hemşireye git. Üçüncü takım, sahaya."

James, Kirk çıkışa doğru yürürken ona dik dik bakmaya çalıştı ve bu işe yaramayınca onu tersledi. Kirk, James'in arkadaşlarının artık etkilenmediğini görünce biraz yüreklendi; hatta onun adına utanmış görünüyorlardı.

Hayaletlerden korkmuyorum, diye düşündü Kirk kapıyı çarparak açarken. Senden neden korkayım ki?

Spor salonundan sonra Kirk, kendisine kötü haberlerden başka bir şey vermeyen Fish'i görmek için koridora çıktı.

"Kaseti sildi mi?" Kirk sordu.

Fish, "Kaseti silmiş," dedi. Aksi halde kameranın durumu daha da kötüleşmemişti.

"Bu gerçekten berbat. O kasette sadece birkaç görüntü vardı ama gerçekten iyilerdi."

"Orada Bittner'ın verandasındaki kızıdan başka ne vardı?" Kirk soruya cevap vermedi. "Sizce kızı o mu öldürdü?" Pescatelli'nin de onun sorusuna cevap vermediğini fark etti.

"Polis Bittner'ı sorguladı ama hiçbir zaman şüpheli olarak görülmedi."

Kirk, "Verandada mutlu görünüyordu," dedi. "Neden orada ortaya çıksın ki? Öldürüldüğü yerde ortaya çıkması daha olası değil miydi?"

Balık başını salladı. "Tam olarak değil. Kitabımı yeterince dikkatli okumamışsınız."

Taslağın, diye düşündü Kirk. *Kitap* aslında yayınlanmış olduğunu ima ediyor. "Kitabı" oldukça yakından okuduğunu, ancak içerdiği teorilerin sadece teoriler olduğunu söylemeden geçiştirdi. Kanun değil, kanıtlanmış gerçekler değil.

"Ne kaçırdım?"

"O bir kriz imgesi ya da ölüm noktası imgesi değil. Cinayete kurban giden birinin otomatik olarak ölümsüz olacağını düşünmeye doğal bir eğilimimiz var.

bir ölüm noktası ya da kriz imgesi haline gelebilir, ama durum böyle değil. Eğer dediğiniz gibi gülümsüyorsa, ek bir imaj olabilir. Ayrıca, Şubat ayında öldü ve Mary Bittner'ın verandasında görüldüğünde üzerinde şort ve atlet vardı."

"Mutlu görünüyordu."

Balık iç çekti. "Onun öğrencisiydi. İki yıl üst üste. Erkek arkadaşını görmeye giderken onu ziyaret ederdi."

"Bay Bittner'da gerçekten tuhaf bir şeyler var. Ronnie'ye bakışı."

"Onda garip bir şeyler var, evet. Ama dediğim gibi, hiçbir zaman polisin radarına girmedi."

Balık yüzündeki tüm duyguları saklamak için elinden geleni yapıyordu. Bu da onun için, adını aldığı mücadele eden yaratıklardan biri gibiydi.

bir nehir kıyısında hava almak için.

"Bittner onu kapıp götürmeden hemen önce videoyu izliyordum. Bir şey gördüm," diyor Kirk.

"Peki, neydi o?"

"Üst kattaki pencerede bir tür hareket vardı. Perdeleri çekmiş ama bir boşluk var ve videoda bir şeyin hareket ettiğini görebiliyorsunuz. Neredeyse titriyordu."

"Muhtemelen sadece etrafta dolaşıyordur."

Kirk başını salladı. "Hayır. Bittner'ın elini ve kolunun bir kısmını alt kattaki odanın perdelerinde net bir şekilde görebiliyordunuz ve bu diğer hareket aynı anda gerçekleşiyordu."

Balık bunu düşünmek için bir an durdu. "Kasette başka ne vardı?" diye sordu, daha önceki sorusunu tekrarlayarak. Açıkça görülüyordu ki ama Kirk kendi sorularının bekleyebileceğine karar verdi.

"Ronnie'nin babasıydı," dedi.

"Ronnie'nin babası mı?" diye tekrarladı Balık, kaşları gözlüklerinin üzerinden yukarı doğru kalkmıştı. "Onu nereden buldun?"

"Ronnie'nin evinde. Her sabah orada görünür."

Balık sandalyesinde geriye doğru sallandı. "Görev tamamlandı, sanırım." Kirk utanarak başını salladı.

"Çalışmaya devam edecek misin?"

Kirk, Balık'ın biraz zavallı görüldüğünü düşündü. Sol kol düğmesini kaybetmişti ve Kirk onun projeden çekip gitmesini beklediğini anlayabiliyordu.

Ama Kirk'ün hâlâ soruları vardı ve bunların Balık'ın onun yerine yanıtlamayacağı sorular olduğunu biliyordu. Ama yine de kendi sonuçlarına ulaştığı için sınıf kredisi almaması için hiçbir neden yoktu.

"Devam etmek istiyorum," dedi.

"Harika."

"Bana kızma."

"Sana kızmak mı? Sana neden kızayım ki? Buna devam edeceğin için memnunum. Araştırmanızın gerçekten değerli olabileceğini düşünüyorum."

"Projeye devam etmek istememin bir nedeni de bazı teorilerinizin doğru olduğundan emin olmamam."

Kirk'ün beklediğinin aksine, Balık güldü ve neredeyse koltuğunda geriye doğru devrilecekti. "Demek beni çürütmek istiyorsun, öyle mi?" dedi. "Bu harika! Araştırma böyle bir şey işte."

"Bunun seni kızdıracağını düşündüm."

"Dinle," dedi Balık gözünü silerek, "ben de gerçeği istiyorum. Tek uyarım, kanıtları toplarken tarafsız kalman. Sadece olmasına izin ver, gölgelemeye çalışma. Bu yüzden senden her görüntü hakkında biraz yazmanı istedim - bu senin tarafsızlığını test eder, ama tarafsız kalamadığını fark edersen notlar da açıklayıcı olabilir. Sezgiler keşfetmeye değer olabilir."

Balık, Kirk'e verdiğine çok benzeyen siyah bir cilt aldı ve ön taraftaki ceplerden birinden bir paket zımbalanmış sayfa çıkardı.

"Bu benim de test etmek istediğim bir şey. Şuna bir göz atın. listesi."

Kirk, daktilo edilmiş üç sayfadan oluşan listeye göz gezdirdi. yirmi numaralandırılmış giriş. Sekiz numarada Mary Greer'in adını gördü. Adının yanında BOĞMA YOLUYLA CİNAYET yazıyordu, ardından yer, tarih, gün ve "tahmini ölüm saati" geliyordu. Bu satırın altında ise görüntüsünün kısa bir açıklaması ve görüldüğü yer ve zaman yer alıyordu. Fish'in el yazısıyla "Bittner" yazıyordu ve resim notlarının yanında bir soru işareti vardı. Yirmi kaydın hepsinde bir resimle ilgili notlar yoktu.

"Bu insanların hepsi öldürüldü mü?" Kirk sordu.

Balık, "Hepsi şiddetli bir şekilde ölmüş," dedi. "Birkaç araba kazası kurbanı ve bir de yangında ölen var. Öldürülenlerin en az yarısı hala çözülemedi."

"Bunların bazılarında resim yok mu?"

"Kontrol etmeni istediğim parça bu. Bu insanların çoğu cesetlerinin bulunduğu yerde öldürülmedi."

"Louis Green de bu listede," dedi Kirk. "Onu Ronnie'yle birlikte gördüm." "Onu filme aldın mı?"

"Evet, ama biraz bulanık."

Balık başını salladı. "Endişelenme. Onu çoktan yakaladım. Üç farklı açıdan."

Kirk, Mary Greer'in kaydına tekrar baktı. Cuma günü Pequot Park'taki ormanda bulunmuştu.

"Tam olarak ne arıyorum?" dedi.

Balık, "Bu yerlere gidin ve bir görüntüleri olup olmadığına bakın" dedi. "Ve eğer varsa, kaydedin, not alın ve sonra ne öğrenebileceğimize bakacağız."

Kirk listeye tekrar baktı. BOĞARAK ÖLDÜRME. SİLAHLA VURULARAK CINAYET. DÖVÜLEREK ÖLDÜRÜLME. Ve Fish ondan bu insanların hayatlarını kaybettikleri ve katillerinin kimliğinin belirlenemediği tüm bu yerlere gitmesini istedi.

Kulağa eğlenceli geliyor.

"Yarın başlayacağım," dedi.

Kirk sonunda oraya vardığında James çoktan karla kaplı futbol sahasındaydı ve çoğu erkek olan yaklaşık yirmi öğrenciden oluşan bir kalabalık da oradaydı.

"İnanılmaz," dedi. "Gelmeye cesaret edeceğini düşünmemiştim. Küçük bir korkak gibi otobüse bineceğini düşünmüştüm."

"Evet," dedi Kirk. "Pek çok şeyi yanlış anlıyorsun." Çantasını karın içine fırlattı ve neredeyse çevredekilerden birine çarpıyordu. "Bunu yapacak mıyız?"

"Emin olabilirsin. Kıcını tekmeleyeceğim."

Kirk, James'i iki eliyle göğsünden iterken adımlarını hiç bozmadı. Futbol sahasının zemini kaygandı ve şaşırdığı her halinden belli olan James neredeyse dengesini kaybediyordu. Kirk'ün dövüşe hazırlıklı gelmesine James kadar şaşırmış görünen kalabalıktan yuhalamalar ve teşvik çığlıkları yükseldi. James, Kirk'ten birkaç santim daha uzun, göğsü daha geniş ve yirmi kilo daha ağırdı.

James'in ilk yumruğu, darbeden kurtulmaya çalışan Kirk'ün kulağına çarptı ve parlak, sıcak, acı verici bir zonklama yarattı. Bu kötüydü, ama daha da kötüsü dengesini kaybedip tek dizinin üstüne düşmesiydi. James sert bir yumrukla karşılık verecekti ama ayağı kaydı ve yumruk Kirk'ün sol omzuna isabet etti. Acıdı ama James'in parmak eklemleri kemiğe çarptığında tatmin edici bir çatlama sesi duyuldu. Kirk kendini yukarı ve James'in karnına doğru itti ve sonra ikisi de karların üzerine düştü, birbirlerinin kıyafetlerine sıkı sıkı tutunmak için boğuşular.

Kalabalık tezahüratı kesmişti. James Kirk'ü sırt üstü yatırmıştı ve panikleyen Kirk yumruğunu James'in kaburgalarına indirmeye çalıştı. James gerildi ve korumasız tarafını korumaya çalıştı. James onu yumruklamak yerine kendini Kirk'ün üzerinden kaldırdı ve bir adım uzaklaştı.

Kirk ani sessizliğin ve James'in geri çekilmesinin nedenini anladı. Kalabalıklarına yeni bir üye katılmıştı; eski püskü giysilerinden ya da korkmuş, genç yüzünden kimsenin tanımadığı bir öğrenciydi bu.

Kirk görünmez ellerin yeni gelen adamın yüzündeki gözlükleri yırtmasını, ardından görünmeyen bir darbenin çocuğu iki kat yukarı kaldırmasını izledi. Bir an sonra çocuğun burnu neredeyse dümdüz bir şekilde yüzüne çarptı, koyu renkli bir kan püskürdü ve kara çarparak kayboldu. Çocuğun bacakları altından fırladı ve ağır ama sessiz bir şekilde sırt üstü yere düştü.

"Tanrım," diye fısıldadı biri. "Onu *tekmeliyorlar*."

Kirk, görünmeyen botların çocuğun giysilerini dalgalandırdığını görebiliyordu. Kanlı bir harabe olan ağız açıktı ve duyulamayan çığlıklar atıyordu. Bir morluk yükseldi ve ağlamaklı bir gözü kapattı. Hayalet çocuk ortadan kaybolana kadar şiddet durmadı.

James, Kirk ile sadece kısa bir göz teması kurdu.

"O zaten soğuk bir balık," dedi parmak eklemlerini ovuşturarak. "Baştan çıkarıcı. İyi ki kurtulduk."

Kirk, elbiseleri sıırılsıklam, kulağı zonkluyor, James'in sözleri karşısında hissizleşmişti. Sanki o biliyor, diye düşündü. Çantasını karın içinden aldı ve eve doğru uzun yürüyüşüne başladı.

"Onu tekrar gördün mü August?" Madeline söyledi. Onunla konuşmayalı birkaç gün olmuştu; sesini duymak hoşuna gitmişti.

"Ben yaptım."

"Nasıl... nasıldı?"

"Çok güzel bir kız Madeline. Bence Eva çok memnun olacak."

"Yakında mı August? Yakında evde olacak mı?"

"Evet," dedi ve şapkasıyla paltosunu almak için ayağa kalktı. "Çok yakında. Şimdi Stephen'ı ziyarete gidiyorum. Sen de gelmek ister misin?"

"Stephen Pescatelli korkunç bir adam," dedi. "Ve evden çıkmaktan nefret ediyorum."

"Anlıyorum," dedi August ve ona sempatik bir gülümsemeye döndü, ama o çoktan ortadan kaybolmuştu, muhtemelen üst katta dikiş dikmeye ya da Eva'nın odasına bir kez daha bakmaya gitmiş, sabırla o gelene kadar dakikaları sayıyordu.

Arabasına bindi ve Pescatelli'nin evine giden en kısa yol sağda olmasına rağmen sola döndü. Veronica'nın evinin önünden geçmek istiyordu. Yavaşladı ve kız arkadaşını bir an görebilmek umuduyla yatak odasının penceresine baktı. Pencere ile ışık arasından bir gölgenin geçtiğini düşündü ama sonuçta hayal kırıklığına uğradı.

Yakında, diye düşündü ve Stephen Pescatelli'nin evine geri dönmek için sokağın sonundan sağa döndü.

August önce Pescatelli'nin kapıyı açmayacağını düşündü ve onu cips ve vücut kokusu kokan kahverengi bir kanepenin arkasına sinmiş, köşeye sıkışmış bir fare gibi titrerken hayal etti. Ama kot pantolon ve pamuklu bir tişört üzerine hafif bir ceket giymiş olan Pescatelli kapıyı açtı ve August'u içeri davet ederek şaşırttı.

Pescatelli, "Ne kadar mütevazı olursanız olun," diyerek onu içeri buyur etti. "Ceketinizi ve şapkanızı alabilir miyim?"

"Kalmayacağım," dedi August. "Taslağın yanında mı?"

"Biliyorum." Pescatelli August'a siyah bir klasör uzattı ve August klasörü karıştırdı. Son sayfa üç yüz otuz üç numaraydı.

"İşim bitince geri veririm," dedi August, ama bunu yapmaya hiç niyeti yoktu. Parmak izi bırakmamak için eldiven giymişti ama aynı zamanda pis bir izbe olduğunu düşündüğü Pescatelli'lerin evindeki hiçbir şeye dokunmamak için de eldiven giymişti. Her şeyi temiz ve düzenli bulduğunda şaşırmıştı, hatta adamın oturma odasında duvara dayalı duran masasını bile.

"Lütfen." Pescatelli gergindi ama August'un ofisinde giydirdiği o titrek enkazdan çok farklıydı. August kendi odasına gitmişti. adamı kalp krizinin eşiğine getirecek kadar korkutmak niyetiyle eve girmişti ama nedense kendisi de huzursuz hissediyordu. Pescatelli'nin yüzünde donmuş gibi görünen bir gülümseme vardı ama solgun dış görünüşünün altında yeni bir güven dalgası da vardı.

August kısa bir süre, gömleğinin cebinde bir tabanca ya da başka bir silah taşıyıp taşımadığını merak etti. Topuklarının üzerinde döndü ve Pescatelli'nin eli sağ elinin yanındaki düğmesiz ceket cebine doğru seğirdi.

August ona gülümsedi. "Çocuğa bir daha evime yaklaşmamasını söyledin mi?"

Pescatelli dudaklarını yaladı ve karnında, cebinin kenarının hemen üzerindeki bir kaşıntıyı kaşır gibi yaptı. "Ona söyledim," dedi. "Daha sonra tanıştık okul."

"Güzel," dedi August. "Kitabınızı okumak için sabırsızlanıyorum. Son zamanlarda ben de hayaletler hakkında düşünüyordum."

Kapıyı açtı ve arabasına doğru yürüdü, her adımında Pescatelli'nin cam gibi gözlerini üzerinde hissediyordu.

August kitabı okumaya akşam yemeğinde başladı; Bosco's adında yerel bir lokantada yediği bu yemek, kasabadaki sefil bir zincirin parçası olmayan son yerlerden biriydi. Orta pişmiş bir biftek, fırında patates ve brokoli sipariş etmiş, öncesinde de Sezar salatası ve ekmek yemişti. Pescatelli bugün sürprizlerle doluydu. August onun düzyazısının da yazarın kendisi gibi karışık ve tutarsız olacağını düşünmüştü. Bunun yerine Pescatelli'nin çok açık, süssüz bir üslupla yazdığını ve meramını zarafetle anlattığını gördü. İşte

adamın öğretmenler odasındaki öğle yemeği sohbetlerine rutin olarak giren abartıdan neredeyse hiç iz yoktu.

Ancak yazılar nahoş olmasa da Bittner'a göre Oluşturduğu hayalet ya da görüntü sınıflandırmaları tamamen düzmeceydi. Bittner'ın kendisi de görüntülerin herhangi bir kategoriye uyduğuna inanmıyordu; hayaletleri tetikleyen Olay olduğu fikrini kesinlikle kabul edebilirdi, ancak bunun ötesinde katılacak çok az şey buldu. Ona göre hayaletlerin tam olarak hayalet olduklarına dair hiçbir şüphe yoktu. -Biçim ve tavırlarının belirli bir amacı olan doğaüstü varlıklar. Mary Greer her sabah kapısının önünde belirliyordu çünkü ona musallat oluyordu, nokta.

Bifteğinin yanında bir kadeh merlot içti ve Pescatelli'nin dosyasındaki sayfaları çevirirken yudumladı; Pescatelli'nin ormanı gözden kaçırmamasına neden olan şeyin hayal gücü eksikliği değil, korku olduğunu düşündü. Ölümünden sonraki hayata ve tüm bunların ne anlama geldiğine dair bir korku; Pescatelli'nin bu gerçek hayaletleri bilimsel bir kisveye büründürmeye karar vermesinin nedeni buydu. Eğer Pescatelli etrafında gördüğü hayaletlere kendini inandırabilirse aslında hayalet değil, bir tür atmosferik kasete yakalanmış hafıza izleriydi, o zaman neden öbür dünya gerçeğinin onu sormaya yönelteceği türden sorular hakkında düşünmesine gerek yoktu. Bu Ölümünden sonraki yaşamın varlığı bir tasarımı ima ediyordu. Cennet ve cehennemi ima ediyordu ve günlük yaşamın dokusuna işlenmiş ilahi ya da başka türlü bir amacı ima ediyordu.

August çiğneyerek kendi durumunu düşündü. Eğer Pescatelli haklıysa ve öbür dünya bir efsaneyse, o zaman tüm hayaletleri eski, soluk bir Polaroid'den daha önemli değildi. Kendisine sormasına gerek kalmayacaktı.

Eva'nın neden öldüğünü. Tanrı'ya onu neden kendisinden aldığını sormasına gerek yoktu ve neden acı çekmeye devam ettiğini sormasına da gerek yoktu.

Bifteğini kesen August, Pescatelli'nin bilgisayarının klavyesini tıkırdattığını, paragraflarını bu soruları duvar örmek için tuğla kullanır gibi kullandığını hayal etti. Onun teorilerine göre, Olay milyonlarca ruhu söndüren Tanrı'nın Eli değildi, sadece bir enerji aktarımıydı. Sınıfındaki uzun süredir ölü olan kadın bir hayalet değildi, görünmeyen bir medyaya kaydedilmiş bir veri baytıydı. Eşler, çocuklar, sevilen insanlar kalpleri durduğu için öldüler, tüm canlıları yok eden bir plan yüzünden değil. varlıkları kapsar.

Çürük, diye düşündü August, üzerinde hâlâ biraz yağlı kabuk kalmış bir parça biftek seçerken.

Periliyiz, diye düşündü. Bize musallat oldular ve biz de bize biçilen rolleri yerine getiriyoruz. Tanrı vardır, ama Hristiyan masallarındaki iyiliksever Tanrı değildir; yok edici bir kaba ve zorbadır ve kızını yok edip daha tam bir hayat yaşamadan varlığını iptal ettiğinde ve sonra August'un yüzüne güldüğünde August'u da aynı şekilde biçimlendirmiştir. August O'nun hâlâ güldüğünü biliyordu.

August hayaletleri görmüş ve onların serin dokunuşlarını kendi içinde, ruhunda hissetmişti. Ölümünden sonraki hayattan korkmuyordu.

Bunu memnuniyetle karşıladı.

Ona göre öbür dünya, sevdikleriyle birlikte olmak için bir başka şansını temsil ediyordu. Eğer öbür dünyaya inanmasaydı, elinde kalan tek şey anıları olurdu.

Bifteğinden bir ısırık daha aldı ve merlotun son yudumuyla yıkadı. Yakında Madeline'in evine dönüyor olacaktı.

Tanrı iyidir, diye düşündü, merlot dilinde acılaşıyordu.

Veronica suyu açtı ve birazdan Bittner'ın evinin önünden geçeceği gerçeğinden uzaklaşmak için hemen bir şeyler düşünmeye başladı. Kirk gibi konular.

Kirk iyi bir çocuk, diye düşünüyordu ılık su serpintisinin altına girerken, ama...

Eline çeyrek büyüklüğünde bir şampuan damlası aldı ve saçında köpürtmeye başladı. Zekiydi, komikti, maceracıydı. Bütün hafta boyunca nazik, kibar ve onu hafta sonu hayalet avına götürme konusunda hevesliydi.

Ama...

Çok tatlıydı. İyi öpüşüyordu. Ağzı açık çiğnemezdi ve halka açık yerlerde onu ellemeye çalışmazdı. Ya da özel yerlerde. Ondan hoşlanıyordu.

Duş başlığına doğru döndü ve saçlarına tekrar vurmasına izin vermeden önce yüzüne gelen iğneleyici spreyi kabul etti.

Ama...

Ondan hoşlanıyordu. Peki sorun neydi?

Sorun Kirk'ün ona aşık olmasıydı. Sadece sert ve ani bir iniş yapabilecek bir sarmalda hızlı ve sert bir şekilde düşmek. Bunu gözlerinde görebiliyordu.

Dikkatini vermediğini düşündüğünde ona yumuşak kenarlı, şapşal bir şekilde bakıyordu. Birlikteyken ona gösterdiği yüzlerce incelikli davranışta bunu hissedebiliyordu. Kapı onun için her zaman açıktı.

Her zaman güneşten uzak bir koltuk teklif etti. Adam Çin yemeğinden, kadın da pizzadan bahsetti ve pizza aldılar.

Eklenti. Yüzünden aşağı köpükler akıyordu ve onları gözlerinden sildi. Gördüğü çocukların bu kadar çabuk... bağlanmamasını diledi. Bağlılık işleri karmaşıktı; olmaması gereken bir baskı seviyesi getiriyordu. Bağlılıktan bahsetmiyorum bile. Kirk gibi biriyle bile olsa, şu anda bağlılık gerektiren bir ilişki içinde olmak istemiyordu.

Kirk *gibi* biri değil, diye düşündü. *Kirk.*

Kirk.

Yine de ondan gerçekten hoşlanıyordu. Son baloncukları da silkelemek için parmaklarını saçlarında gezdirirken, Kirk'ün bu kadar hızlı düşmesine gerek kalmadan birbirlerini görmeye devam edebilmeleri için işleri yavaşlatmanın bir yolu olup olmadığını merak etti. Erkeklerle daha önce de "o konuşmayı" yapmış olmasına rağmen, henüz mükemmelleştirdiğini düşünmüyordu. Bazen yanlışlıkla bunun "sadece arkadaşız" konuşması olduğunu düşünüyorlar ve ya tamamen susuyorlar ya da onun fikrini değiştirmek için yorulmadan ve acınası bir şekilde çalışıyorlardı ki bu da kurşunu altına dönüştürmek kadar kolaydı.

"Konuşma" daha çok bağlılıkla ilgiliydi; bir veda değil, bir uyarıydı. En azından o hep böyle olmasını istemişti. Kirk anlayacak mıydı? Onunla birlikte riske girmek istiyor muydu?

Bunu düşündükçe, bu noktada konuşmanın işe yaramayacağına daha fazla karar verdi. Duygular kendi hızlarında hareket eder.

Saçını düzeltmeden önce saate baktı. Brian ortaya çıkmadan önce işini bitirmek için yeterli zamanı vardı, tabii yine ortaya çıkacaksa.

Belki de onun çıktığı çocuklar gibiydi, diye düşündü. Huysuz ve başka biriyle vakit geçirdiği için incinmiş. Belki de Kirk'ü hissetmiş ve öfkeyle çekip gitmiş, sonsuza dek ortadan kaybolmuştu. Hayalet çocuklar neden yaşayanlardan farklı olsun ki?

Belki de, diye düşündü, Mary öldürüldüğünde kalbi sonsuza dek kırılmıştı. Veronica kendine Mary öldükten sonra ona ne olduğunu öğrenmesi gerektiğini hatırlattı.

İşi bittiğinde suyu kapattı ve perde çubuğunun üzerinde asılı duran havluyla gözlerini kuruladı. Perdenin arkasından baktı, bir hayaletin onu görebileceği fikri mi yoksa onun görmesini umursaması mı kendisini daha aptal hissettiriyordu, bilmiyordu.

Hâlâ bir dakikası vardı. İki su tanesinin plastik duş perdesinde birleşip tek bir su haline gelmesini ve aşağıya doğru hızlanmasını izledi. Yukarı baktı ve adam oradaydı.

Erken gelmişti ve onu beklemesine rağmen, aniden ortaya çıkması onu ürküttü, öyle ki perde avuçlarının arasından kayarak ondan uzaklaştı. Çığlık atıp perdeyi geri çekti ama o kısa maruz kalma anında Brian'ın aynaya bakıp onu gördüğünü düşündü.

Ona tekrar bakmak için kendini dengelediğinde yanakları sıcacıktı. Adam fayans duvarlar ya da porselen lavabo kadar katı görünüyordu ve buğusuz aynadaki yansıması o kadar netti ki, bir LCD ekrana bakıyor olabilirdi. Onu ilk birkaç kez gördüğünde yansıması yoktu ama şimdi yansıması her seferinde oradaydı.

Veronica, Bay Pescatelli'nin Brian'ın "Görüntü." Brian'ın saçını taramasını izledi ve belki de dışarıda garip ya da benzersiz tuhaflıkları olan, tipik hayalet davranışına uymayan farklılıkları olan yüzlerce imge olduğunu düşündü.

Tam da Brian'ın ortadan kaybolması gerektiği sırada tekrar saate baktı. Onun yerine tarağını son bir kez saçlarında gezdirdi ve sonra tarağı arka cebine koydu. Adamın gözleri aynada onunkilere kilitlendi ve kadın bir kez daha adamın kendisini gördüğüne dair çok tuhaf bir hisse kapıldı. Bu his, tararken sergilediği soğukkanlılık saçlarının yerini derin bir endişe ifadesi almıştı.

Döndü ve ona doğru ilerledi, küçük banyoyu bir hamlede geçti. Tek adımda, ağzından onun duyamayacağı kelimeler dökülüyordu. Hâlâ tenine yapışan ılık su damlacıkları buz tutmuştu. Nefes nefese kaldı ve ince perdeyi çekerek kapattı. Gözlerini kapattı.

Bir an sonra onları açtı. Perdede gölge yoktu, aynanın yanındaki ikiz floresanlardan gelen ışığı engelleyen hiçbir şey yoktu Lavabonun üstünde. Ama Brian gölge yapar mıydı? Bir hayaletin gölge düşürdüğünü hiç duymamıştı. Ama bildiği kadarıyla başka hiçbir hayalet yansıma yapmamıştı ve düzenlerini bozan hiçbir hayalet tanımıyordu.

Brian farklı, diye düşündü. Kalbi kızarmış bir tavşaninki gibi atıyor, zonklayan nabızı donmuş tenini ısıtıyordu. Saate doğru döndü. Normal görünme saatini iki dakika geçmişti.

Perdeyi daha sıkı kavradı. Perde hâlâ sıcaktı, sanki hayaletin yaydığı buzlu bulut her neyse içinden geçip sadece ona dokunmuştu. Kendi kendine saydı, perdeyi araladığında onu orada, yüzünün birkaç santim ötesinde dururken bulursa kalbinin patlayacağından emindi.

Perdeyi tutan halkalar, kadın astarı geri çekerken bar boyunca çınladı. Brian gitmişti.

Üstünü değiştirmek için odasına gitmeden önce banyo havlusuyla cildindeki donu sildi.

O aşağı indiğinde babası çoktan mutfak masasına oturmuştu. Annesi mutfığa koşarken ona sitem dolu bir bakış attı.

Babası gülümsediğinde Veronica tezgâhta kepekli bir çörek ısıırıyordu.

O gittiğinde annesi döndü ve lavaboya yaslandı. "Onu neredeyse kaçıırıyordun," dedi.

"Özür dilerim," dedi Veronica. Kek bayattı ve tabağının üzerinde dağılmıştı. "Brian bugün normalden biraz daha uzun kaldı."

"Brian?"

"Üst kattaki hayalet," dedi. "Özür dilerim."

Annesi burnunu çekti, henüz bulaşık olmamasına rağmen bulaşıkları yıkamak için su akıtıyordu. Veronica annesinin asla gitmeyeceğini fark etti.

Brian'ı görmek için üst kata çıktı, çünkü kocasının hayaletiyle bir anı bile kaçırmak istemiyordu.

Veronica kendine biraz çay koydu. "Anne?"

"Ne?"

"Belki de her sabah burada olmana gerek yoktur, biliyorsun değil mi?"

Annesi ona doğru döndü, gözlerinde bir öfke kıvılcımı parladı.

"Başka nereye gidebilirim ki?" dedi ve musluğu kapatıp odadan çıktı.

Veronica işe gitmek için çantasını hazırlarken annesinin yemek masasının üzerine dergi ve kitaplar koymasını dinledi. Biraz önce babasının oturduğu yerin karşısındaki mutfak masasına oturdu ve çayını yudumladı, ara sıra parmağıyla bir kepek kırıntısına bastırıp ağzına götürüyordu. Dümdüz önüne baktı ve babasının görüntüsünü zihninde canlandırmaya çalıştı. Hayatı ne kadar farklı olurdu Eğer yaşasaydı.

Hayaleti her gün ortaya çıkmasaydı onu daha çok özleyip özlemeyeceğini merak etti.

Tehlikeli bir oyun oynadığımı hissediyorum; kendim için değil -ki tehlike çoktan geçti- ama onun için. Bağlanmak istiyor; tutunabileceği bir şey ve biri olsun istiyor. Diğer her şey başarısız olduğunda ve kaybolduğunda kalacak birini.

O kişi asla ben olmayacağım.

Ama başka ne yapabilirim ki? Zaman bir nehir gibi akıyor ve okyanusla buluştuğu noktayı görebiliyorum. Eğer hiçbir şey yapmazsam, onu öldürecek. En iyi niyetime rağmen muhtemelen onu yine de öldürecek - çok fazla yakınsama çizgisi var, eski kalıpların tekrarlanmasına izin verilecek çok fazla kesişme noktası var.

Annesiyle konuşmasını dinliyorum; konuşma tanıdık, o kadar tanıdık ki sadece kelimeler değil, aradaki duraksamalar ve iç çekişler de senaryolaştırılmış ve kesin. Keşke benim etkim onları senaryoyu değiştirmeye zorlayabilecek kadar büyük olsaydı. Veronica annesini kucaklarsa, bu bir şekilde evrenin dokusuna yeni bir ilmek ekler miydi? Bu raydan çıkar mı Kaçınılmazın çarklı treni mi?

Yolun aşağısında, hayalet atomlar birleşerek sevgilimin, Meryem'imın ardıl görüntüsünü oluşturuyor. Evrenin rastgele parçaları bir araya gelerek onun şortunu, atletini, teninin esmerliğini oluşturuyor. Örüntümü değiştirebilirim - Veronica'ya dokunabilirim, Bittner'a dokunabilirim - tek gereken konsantrasyon ve

Enerji. O zaman bu evden, bu bahçeden kaçabilecek enerjim var mı?
Geçmişimi, bugünümü ve geleceğimi değiştirecek enerjiye sahip miyim?

Yolun aşağısında, Mary'nin sandaletli ayağının anısı üç basamaktan
ilkine basıyor.

"Bugün ona bakacağım," dedi Janine. Bu, birkaç gün boyunca okula giderken başını öne eğip gözlerini kaçırdıktan sonra olmuştu.

"Kim?" Veronica yanıtladı.

"Mary. Mary'ye bakacağım."

Janine önüne bakıyordu, dudaklarının gergin çizgisinden ve çenesinin meydan okuyan eğiminden belli olan acımasız bir kararlılıkla. Veronica annesini düşünmekten kendini o kadar kaybetmişti ki, araba yolunun başında karşılaştıklarında Janine'in kararlılığını fark etmemişti.

"Oh?"

Janine başını salladı, şapkasından sarkan ipler şiddetle zıplıyordu. "Söylediklerini düşündüm. Kirk'ün söylediklerini."

"Neydi o, Janine?"

"Ben de unutulmak istemiyorum," dedi.

Veronica'nın hatırlayabildiği kadarıyla, görüntülerden ve unutulmak istememekten bahseden Janine'di ama onu düzeltmedi. Hafıza zaten akıcı ve kaygan bir şeydi ve bu kavramın tamamen Janine'e ait olduğunu kesin olarak söyleyemezdi.

Bittner'in evine yaklaşırlarken Janine Veronica'nın kolunu tuttu ve Veronica, Janine'in parmaklarının Veronica'nın kolunu çektiğini hissedebiliyordu.

Daha yakından. Başı öne eğikti ama Veronica profilden, Mary'nin görüldüğü gibi geniş mavi gözlerinden birinin Bittner'in verandasına dikilmiş olduğunu görebiliyordu. Janine normalde yaptığı gibi acele etmedi; onun yerine Veronica'nın sabit adımlarına uydu.

Mary'nin merdivenleri tırmanışını ve kapıyı çalmak için bronzlaşmış çıplak kolunu kaldırışını izlediler. Janine o gözden kaybolana kadar arkasını dönmedi.

"Başardın, Janine," dedi Veronica, onu daha yakına çekerek ve bir dürtü ile dudaklarını Janine'in alnının üzerindeki iplik bandına bastırarak. Bay Bittner'in kapıyı açmamış olmasına şaşırılmıştı.

"Başardım," diye kabul etti Janine. "Çok, çok daha iyi hissediyorum, gerçekten." Sesinde gururlu bir ifade vardı ama bunu belli etmedi.

Veronica'nın koluna girdi, Moncrief'e açılan kapıdan geçene kadar Lise.

Veronica, Kirk'le dersten önce koridorda karşılaştığında ona karşı soğuk davranmıştı ama Kirk bunu ya fark etmemiş ya da çoğu erkek gibi yüzlerce farklı ve hatalı sonuca varmamıştı.

"Okuldan sonra bir şey yapıyor musun?" dedi. Belki de tamamen habersizdi.

"Neden?" dedi, sanki bunu sorması bile tuhafmış gibi.

"Gidip birkaç hayalet daha kaydedecektim. Gelmek isteyebileceğini düşündüm," dedi.

"Elbette," dedi.

"Ronnie?" dedi. "Bir sorun mu var?"

Bir an durakladı, ona annesi hakkında daha fazla şey anlatıp anlatmaması gerektiğini kendi kendine kısaca tartıştı. Ayrıca ona, kendisine fazla bağlanmak istemeyebileceğini, çünkü kendisinin bağlanmaya karşı bir alerjisi olduğunu söylemeyi de düşündü.

"Hayır," dedi. "Bir sorun yok." Sonra, "Oh, kahretsin. Bugün çalışmam gerektiğini yeni fark ettim. Çalışıyor musun?"

"Hayır," dedi, belli ki hayal kırıklığına uğramış görünmemeye ya da öyle görünmemeye çalışıyordu. "Yine de araban varsa beni eve bırakabilirsin," dedi.

"Kulağa hoş geliyor," dedi parlayarak. Onunla sınıfına kadar yürüdü.

Brian ve Mary'yi düşündü. Onları düşününce, korkutucu olanın Kirk'ün *kendisine* olan bağlılığı değil de, *kendisinin* Kirk'e olan bağlılık duyguları olup olmadığını merak etti.

Koridorda birlikte yürürlerken göz ucuyla ona baktı. Başını dik tutuyordu, ama kendini taşıma biçiminde kibirli bir şey yoktu.

Ondan hoşlanıyorum, diye düşündü.

Bu yeni bir duyguydu, bu güvence -başka erkeklere karşı hissetmekten kendini alıkoyabildiği bir güvence. Ama beraberinde başka bir şey daha getirmişti.

-Biraz korktuğunu fark etti.

Koridorda James'in yanından geçtiler. Çocuklar arasında Veronica'nın çözemediği bir bakış geçti. Birbirlerine selam vermiyorlardı ama birbirlerinden kaçtıkları da söylenemezdi. Belki de tanıdığı çocuklar olgunlaşıyordur, diye düşündü.

Odasına vardıklarında Kirk, "Tamam," dedi, "Balıklar dersinde görüşürüz."

"Hoşça kal," dedi. Onu öpmeye çalışmadı -okulda yapmaktan nefret ettiği bir şey- ya da koluna dokunmadı, hatta gözlerinin içine uzun uzun bakmadı. Rahatlamış mıydı yoksa hayal kırıklığına mı uğramıştı, bilmiyordu.

Oh, Ronnie, diye düşündü. Ne düşünüyorsun?

August mutlu değildi.

Mutlu değildi çünkü Pescatelli'nin ve amatör paparazzisinin işgüzarlığı Mary Greer'e duyduğu hayranlığı mahvetmişti. Ona dokunmak, kollarına almak için cesaretini toplamaya çalışıyordu ama bunu yaparken filme alınma riskini göze almak istemiyordu. Pescatelli bununla bir gün geçirebilirdi. Ve bugün, Veronica Calder ve çekingen arkadaşı oradaydı, izliyorlardı. Sanki yürüyüşlerini Mary'nin ortaya çıkışıyla aynı zamana denk getirmişlerdi. Ama Veronica hayalet kızı izlemiyordu. Onu izliyordu ve o da perdenin arkasından korkmuş bir çocuk gibi nefesini tutmuştu.

Onu öldürmek artık zor olacaktı.

Diğer kızlarla arasında bir bağ vardı, bu yüzden onları cezbetmek ve neredeyse uyutucu bir güven içine sokmak kolay olmuştu. Şimdi Veronica ondan şüpheleniyordu; onu bugün koridorda iki kez görmüştü ve her ikisinde de ara sıra Kirk'le bir komplocu gibi fısıldaşırken yakalamıştı.

Bittner belki Kirk'ü de öldürebileceğini düşündü. Ama aslında hiç oğul istemiyordu.

Pescatelli'nin bazı teorilerinin aslında ilgisini çektiğini fark etmek de onu rahatsız etmişti. Değirmene ya da kaçağı öldürdüğü yere hiç gitmemişti ama hayaletlerinin öldükleri yere belli bir sıklıkta geri dönebileceği fikri ilginçti. Onları tekrar görmeyi çok isterdi.

Dahası, onlara tekrar dokunmayı çok isterdi.

Kirk Veronica'yı aldı ve işten sonra evine bıraktı.

"Bir düzine hayalet görmüş olmalıyım," dedi ve Kirk sadece gülümsedi. "Onları ararken bu kadar çok hayalet görmen inanılmaz. Sadece tiyatrodan fazladan kredi projen için bir sürü şey alabilirsin."

"Gerçekten mi? Öyle mi düşünüyorsun?"

"Onlardan tonlarca var. En azından her sinemada bir tane." Kız patlamış mısır ve şeker gibi kokuyordu ve Kirk onun ne kadar ağır nefes aldığını fark etmemesini umuyordu. "Ve sinemalardan birinde hayalet bir çift vardı, biliyor musun? Çok tuhaf bir şeydi. Dördüncü salonun arka tarafında birlikte oturan iki genç insan. Adamın kolu kadının omuzlarındaydı ve kadın da adama doğru eğilmişti, sanki birbirlerini çok seviyorlardı ya da korku filmi izliyorlardı ya da her ikisi de. Daha önce hiç iki hayalet gördüğümü hatırlamıyorum... Özür dilerim, hayalet deyip duruyorum... *Görüntüleri* kastediyorum... Böyle bir arada. Anlıyor musunuz?"

Kirk başıyla onayladı ama Veronica ona bakmıyordu. O daha çok binadan ayrılan bir grup iş arkadaşına el sallamakla ilgileniyordu.

"Tek düşünebildiğim, belki de filmde eve dönerken birlikte öldükleriydi. Araba kazası gibi bir şey. Ama sonra, Birinin gazozunu dökerken -Kirk, gazoz dökmek gelmiş geçmiş en sıkıcı işlerden biri olmalı, ama o kadar meşgul oluyoruz ki patronumun

bir kişi sadece gazlı içecek alsa harika *olmaz* mı diye dşişündüm.
birlikte ölmek? Ya o andan yıllar sonra ölmüş olsalardı?
ayrı ve ayrı, ama ruhlarının dönmeyi seçtiğı an bu muydu?" "Şey..." Kirk

başladı ama Ronnie devam etti. Bir süredir
onun evinde akşam yemeğı yediğinden beri garip ruh halleri, dönüşümlü olarak dalgın
ve
mesafeli ve sonra konuşkan ve meraklı.

"Bu insanlar herhangi bir yerde, herhangi bir zamanda ölebilirlerdi ve
şimdi tiyatrodaki tekrar bir araya geldiler. Aptal bir savaş filmi oynuyordu
ama birinci ve ikinci akşam gösterileri arasında temizlik yapana kadar
onları görmedim.

Ya bu onların son randevusuysa? Ya eve dönerken öyle korkunç bir kavga
ettilerse ve birbirlerini bir daha hiç görmedilerse? Ya tiyatrodaki kalan şey
onların hayaletleri değil de ilişkilerinin hayaletiyse? Onları gerçekten
aklımdan çıkaramıyorum, bu çok garip bir şey."

Kirk boğazını temizledi. "Kulağı kesinlikle tuhaf geliyor."

"Mmm. Onlar için gerçekten mutlu mu hissetmeliyim yoksa gerçekten
üzgün mü bilemiyorum, anlıyor musun?"

"Mutlulukla git," dedi. "Bu işleri kolaylaştırır."

"Evet," dedi, sesi hüzünle kesildi. "Sanırım."

Onun içindeki üzüntüyü hissetti ve söyleyecek bir şeyler düşünmeye
alıştı ama sessizliğı bozan Veronica oldu.

"Mutlu ve üzgün demişken, tahmin edin ne öğrendim?" dedi.

Adam ona gülümsedi. "Ne öğrendin?"

"Brian Delaney ve Mary Greer birlikteydi." Janine ile keşfettiğı her
şeyi ona anlattı.

"Bu oldukça şaşırtıcı," dedi.

"Evet. Ve kütüphanede başka bir hayalet daha gördük. Genç
görünümlü bir çocuk, biraz kitap kurdu."

Kirk yüksek sesle düşünerek, "Kütüphaneler, okullar ve tiyatrolar,"
dedi. "Hastaneler, fabrikalar. Perili olması en muhtemel yerler."

"Belki de bu gibi yerlerin neyi temsil ettiğıyle ilgilidir," dedi. "Başka
dünyalara açılan kapılar. Zihninizi açabileceğiniz yerler."

"Bu gerçekten ilginç bir teori." Başparmaklarıyla direksiyona vurdu.
"Belki de tüm bunlar insanların farklı bir bilinç durumuna girdiğı yerlerdir.
Balık 'psişik kalıntılara' inanır. Bazı duygular ve

Eylemler geride daha çok iz bırakır, tıpkı kör edici bir ışık gördükten sonra göz kapaklarınızın ardında kalan görüntü gibi. Kim bilir?"

Bir an için sessiz kaldılar.

"Öldüğünde bir hayalet mi olmak istiyorsun?" Veronica sonunda sordu. Bu soru Kirk'ün ensesindeki tüyleri diken diken etti.

"Ne?" dedi.

"Bir görüntü. Her neyse," dedi. "Eskiden yabancıların hayatınızın bir parçasına bakmasının korkunç olacağını düşünürdüm. Şimdi o kadar emin değilim. Şimdi düşünüyorum da bir parçanızın kalması iyi olabilir."

"Sanırım duruma göre değişir," dedi Kirk. Molly'nin kütüphanedeki görüntüsünü düşünüyordu.

"Evet," dedi Veronica ve Kirk onun Brian ve Mary'yi düşünüp düşünmediğini merak etti. "Sanırım öyle."

"Bu hafta sonu için büyük bir planın var mı?"

"Büyük bir şey yok. Neden?"

"Kontrol etmem gereken birkaç hayalet daha var," dedi. "Yine de seni uyarmalıyım. Korkutucu olabilir."

Bunu çapkınlık olsun diye söylemişti ama muhtemelen hâlâ Mary ve Brian'ı düşünen Ronnie tedirgin görünüyordu.

"Öyle mi? Nedenmiş o?" dedi.

"Arayacağım hayaletler cinayet kurbanları," dedi, ağzını hiç açmamış olmayı dileyerek. Neden ona bowlinge, patene ya da başka bir şeye gitmeyi teklif etmemişti ki?

"Çok güzel," dedi. "Cumartesi üç gibi boş olurum." "Mükemmel. O zaman seni alırım."

Arabayı onun garaj yoluna sürdü ve park etti. Sırt çantasını almak için arkasına uzandı ve Kirk onun esnemesini izledi.

"Bıraktığın için teşekkürler," dedi. Kapıyı açmak için döndüğünde öne doğru eğildi ve onu yanağından yakalayarak öptü. Şaşkınlıkla geri döndü ve cevap olarak onun yanağını öptü. Refleks olarak elini kaldırdı, ve kendi elini onun elinin üzerine koydu. Parmakları birbirine dolandı, sanki birbirlerine hayalet olmadıklarına dair güvence veriyorlardı. Bu dokunuş öpücüklerden çok daha samimi görünüyordu.

Arabadan indiğinde Kirk onun arkasına bakmayacağını düşündü ama baktı ve mutfak kapısının kilidini açtıktan sonra el salladı.

Aralarındaki temasın anısıyla karıncalanarak uzaklaştı.

**PART THREE:
BROKEN
HEARTS**

August evinden saat altı civarında çıktı. Amber'ı neredeyse dört yıl önce öldürmüştü, yedi ile sekiz arasında bir zaman, tam olarak emin değildi. Ölümü Olay'dan sonra gerçekleşmişti ve o kadar da gerekli değildi. tam da o zamanlar. Gerçekten bu kadar uzun zaman önce miydi? Yıllar hızla geçip gidiyordu. Son nefesini onun yüzünde vermesi daha dün gibi geliyordu. Bu anı onu gülümsetti.

Okul haftası sona erdiğinden beri huyu oldukça düzelmişti. Pescatelli ondan tamamen uzak durmuştu ama son ders bittikten sonra odasına uğramıştı.

"Ee, Gus," dedi, sanki birbirlerinden nefret etmiyorlarmış gibi. "Kitabımı okuma fırsatın oldu mu?"

"Bazılarını," diye yanıtladı August. "Benim de düzeltmem gereken raporlar vardı." "Eee?" Pescatelli biraz beklenti içinde, biraz da düşmanca bir tavırla konuştu.

"Okuduğum bölüm... ilginçti," dedi. "İlginç mi?"

"Henüz hepsini okumadım." "İlginç."

"Çoğunlukla. Yine de tüm teorilerinizi kabul edebileceğimden emin değilim."

Pescatelli, August'u bir tuzağa çekmiş gibi gülümsedi.

"İşte bu yüzden Kirk'ün filmleri çekmesine ihtiyacım var," dedi.
"Kitaptaki noktalarımı desteklemem gerekiyor. Ona bildiğim tüm hayaletlerin bir listesini verdim.
Kasaba."

Aptal, diye düşündü August. Pescatelli tam bir aptal. Ama başını salladı, Pescatelli'nin aralarındaki irade savaşında değerli bir tepe kazandığını düşünmesine izin vermekten memnundu.

"Dediğin gibi olsun," dedi ve çantasını kilitledi. "Belki geri kalanını bu hafta sonu hallederim."

Dolaptan şapkasını ve paltosunu aldı ve Pescatelli'nin hâlâ kapı aralığında kambur durduğunu görünce şaşırdı.

Pescatelli dudaklarını yaladı ve kenara çekildi.

"İyi hafta sonları, Gus," dedi, sesindeki tüm hava gitmişti. "Kendine iyi bak," dedi August ve neşesi bir anda yerine geldi.

Bu dündü. Artık resmen hafta sonuydu ve Pescatelli'nin aptalca el yazmasını hâlâ okumamıştı.

Şehir merkezine gitti ve arabasını tren istasyonunun yanındaki banliyö otoparkına bıraktı. Trenler yeniden çalışıyordu ama şehir artık güzergâhları üzerinde bir durak olmadığından, oldukça anlamsız görünüyorlardı - bir nostalji jesti ya da daha kötüsü, meydan okuma. Olayı düzenleyen her kimse -ya da her neyse- böylesine küçük bir cesaret ya da azim gösterisinden etkilenmesi pek olası değildi.

Kendilerinininki gibi kimsesiz ve banliyölerden başka bir yer yokken banliyö treni ne işe yarardı?

Üçüncü ve en son kurbanı Amber'i iplik fabrikasının bodrumunda öldürmüştü. Onun öğrencisi değildi. İplik fabrikasında tanışmışlardı. August, ironik bir şekilde, Mary'yi öldürdüğünden beri biriken suçluluk duygusunu hafifletmeye çalışmak için gönüllü olmaya başlamıştı. Madeline onunla Amber hakkında konuşmaya başladı. tatil döneminde gönüllü olarak çalışmaya başladığını ve 29 Şubat'a sadece birkaç ay kaldığını haber verdi.

Değirmen, barınaktan kısa bir yürüyüş mesafesindeydi; kasabanın içinden geçiyor, sonra da kullanılmadığı için büyümüş bir yol boyunca ilerliyordu. Demiryolu raylarının karşısında. August, Amber'i değirmenin kışın evsizlerin kamp yaptığı popüler bir yer olduğuna ikna ettikten sonra onu orada öldürmüştü. Orada barınan insanlara bir kutu kışlık mont dağıtarak özellikle iyi bir iş yapabileceklerini söyledi. Amber, tıpkı

kendisinden önceki Meryem gibi, çok saf bir kalbe sahipti.

nazik, tanınmış bir tarih öğretmeninden en asil niyetlerden başka bir şey beklemiyordu. Madeline'in kulağına fısıldamasıyla Amber'a değirmene gitmekten korkup korkmadığını sormuştu. Amber da ironi üstüne ironi yaparak, onun kadar büyük biriyle birlikteyken kimseden korkmadığını söylemişti.

O öldükten sonra kuzeye giden bir tren, August'un şapkasının kenarında biriken gri bir yağmurla açığındaki ahşap kirişlerden tozu silkeleyerek değirmenin dışında gürlemişti. O sırada bunun Tanrı'nın iniş olduğunu düşünmüştü. Amber'ın cesedi üç gün sonra, devlet akıl hastanesinin kapılarını kapatmasının ardından kısa süre önce topluma salınan evsiz bir adam tarafından bulundu. Darryl Kosoff suçu işlediğini itiraf etti.

Çünkü hapsedilmesi, yıllardır olduğundan daha iyi besleneceği, daha temiz olacağı ve daha iyi dinleneceği anlamına geliyordu; hapisane, kısa veya uzun süreli kalışlar için akıl sağlığı tesislerinden daha rahattı. Bay Kosoff'un şiddet geçmişi olduğu ve devlet hastanesinde psikiyatrik tedavi görürken genç bir hemşireye saldırdığı için polis başka birini arama zahmetine girmede. Bay Kosoff'un isteklerine karşı çıkan cesur genç avukatı, genç kadının boğazındaki izlerin ve morlukların, küçük elleri olduğu ortaya çıkan Bay Kosoff tarafından yapılmış olamayacağını savundu. Avukat, davasını savunmak için alanındaki en iyi adli tıp uzmanlarından bazılarını bir araya getirdi ve bu iyi bir şeydi, çünkü nehirdeki fareler

zavallı kıza çoktan saldırmıştı. Ancak Kosoff, tutuklandıktan beş ay sonra kızın babası tarafından mahkemeye götürülürken vurularak öldürüldü ve böylece devlet uzun ve zahmetli bir davadan kurtulmuş oldu. Baba kısa bir süre sonra kendini öldürdü. Bittner bu konuda kendini kötü hissetti.

Amber'ın ölümünü canlı bir şekilde hatırlıyordu. Onu iki eliyle boğmuş, çırpınışları zayıflayana kadar boğmuş ve sonra sağ eliyle hayatına son verirken sol eliyle el fenerini yüzüne tutmuştu.

Eva'nın gözlerinde dans eden bir anlık görüntüyü yakalamaya çalışarak onun üzerine çömelirken, son anlarının onun için nasıl olduğunu hayal etmeye çalıştı. Kör olmuş olmalıydı, görüşü sanki onu çağırıyormuş gibi onun ışığıyla dolmuştu.

Doğmak gibi bir şey olmalı, diye düşündü.

Onu tekrar görmek için sabırsızlanıyordu. Ona dokunmak için. Ona dokunmak ona canlılık verecekti; kanını elektrikle dolduracaktı. Elinden geldiğince çoğuna, kızlarına dokunmaya çalışacaktı. Onların gücü

ve yapması gereken şey için ona güç verecekti ve belki de onların içinde olması Eva'sını diğer taraftan çekmesine yardımcı olacaktı. oradan Veronica'nın bedenine akacağından emin olmak için.

Onu burada bulacağından emindi; Mary gibi onun evini hiç ziyaret etmemişti. Ama emindi çünkü Madeline ona bulacağını söylemişti. O böyle şeyleri bilirdi.

"Onu benim için öp August." Onu kapıdan göndermeden önce söylediği son şey buydu. "Onu benim için öp."

Sadece kısa bir yürüyüş, toplamda bir milden biraz daha az. Trafik seyrek, Sokak lambalarının halojen ampulleri yeni yeni uğuldamaya başlamıştı. Eldivenli ellerini paltosunun ceplerine soktu ve parmak eklemleri patlayana kadar onları esnetti.

Amaçsız bir melodi ıslık çalmaya başladı.

"Beni buna ikna etmene izin verdiğime inanamıyorum," dedi Veronica ve gerçekten de inanamıyordu. "Burada olmak yasadışı değil mi?"

Değirmenin yıkılmaya yüz tutmuş tuğla cephesi görüldü. İnsanlar eskiden burayı bir ofis binasına dönüştürmeyi tartışır, sonra da apartman dairelerine dönüştürmeyi düşünürlerdi. Şimdi ise insanlar burası hakkında konuştuklarında, eğer konuşuyorlarsa, yıkmaktan bahsediyorlardı.

"Muhtemelen," dedi Kirk. "Tutuklanacağımızı falan sanmıyorum. En azından, umarım değildir. Ailem kefaletimi

ödemez." Veronica, "Annem verir," dedi.

"Benim için."

"Annenin benden hoşlandığı izlenimine kapılmıştım," dedi.

Kirk arabayı otoparkın en uzak köşesine, dallardan oluşan bir çıkıntının altına park etti. Veronica'nın kaşlarını kaldırarak ona baktığını fark etti.

"Fikirleriniz var mı Bay Lane?" İtiraf etmeliydi ki, yapmak üzere oldukları şeyin yasadışı olması biraz heyecan vericiydi, Kirk'ün gergin görünmemesi de öyle.

"Her zaman fikirlerim vardır," dedi. "Ama şu anda tek düşüncem arabanın fark edilmesini engellemek. Kaderi kışkırtmaya gerek yok." Motoru durdurdu.

Veronica değirmene, ay ışığında belli belirsiz parlayan tuğlalara baktı. Pencerelerin çoğu kötü bir şekilde kapatılmıştı.

Çıtılardaki boşlukların ardında aşılmaz bir karanlık vardı. Eğer hayaletli bir bina varsa, o da Slader İplik Fabrikası'ydı.

"Ürkütücü görünüyor," dedi Veronica.

"Eminim hayaletlerle doludur," diye cevap verdi Kirk. "Ama yine de bütün kasaba hayaletlerle dolu. Belki de bütün ülke."

"Çok rahatlatıcı."

"Gerçekten korkamazsın. İkisikle birlikte yaşıyorsun. Hatta biriyle akrabasın."

Arabalarının kapılarını çarpmak yerine iterek kapattılar ama yine de gecenin sessizliğinde silah sesi gibiydi. Bir ana kavisli bir erişim yolunun sadece yarım mil yukarısındaydı, ancak ara sıra meydana gelen trafik gürültüsü çok uzaktaydı.

Araziyi geçip değirmene doğru yürürken sessizdiler. Ay ışığı sanki Tanrı bir düğmeyi çevirmiş gibi kaybolmuştu. Veronica ayı yutan büyük bir bulut görmeyi umarak gökyüzüne baktı ama tek gördüğü karanlıktı.

Yarım düzine "İzinsiz Girilmez" levhası saydı, bunlardan birkaçı ihlal edenlere kovuşturma sözü veriyordu. Tabelalardan en az ikisinde kurşun delikleri vardı. Kirk kapıları denedi ama kilitliydi.

"Evde kimse yok," dedi Veronica. "Hadi gidelim."

"Bir yerlerden girmenin bir yolu olmalı," dedi. "Sarhoş bir berduş içeri girmenin yolunu bulabiliyorsa, eminim bizim gibi zeki gençler de bulabilir."

"Belki de daha iyi bir motivasyonu vardı."

"Gerçekten korkmuyorsun, değil mi?" Kirk ışığını binanın dış cephesinde gezdirerek konuştu. Pencereilerin hepsi kırılmıştı ve Yıllar önce tahtalarla kaplanmıştı ve ikinci katta kontrplağın duvardan tamamen ayrıldığı bir pencere vardı.

"Tabii ki hayır."

"Acaba oraya tırmanabilir miyim?"

"Örümcek Adam olsan bile olmaz," dedi Veronica. "Saat yedi ve burası mürekkep gibi simsiyah. Yemin ederim Şubat en karanlık ay. Eğer ortaya çıkarsa görüntüyü bile göremeyeceğiz."

"Hava biraz kapalı. Arka tarafa doğru yürüyelim," dedi. "İçeri girmenin bir yolunu buluruz."

"Bay Pescatelli'nin suç işlemenize yardım etmesi ne güzel," dedi ve onu ufalanan kayalardan oluşan bir tepeden aşağıya doğru takip etti.

"Belki beni kefaletle çıkarır. Özellikle de suçun beyni olarak onun adını verirsem."

"O bir öğretmen, aptal," dedi. "Buna parası yetmez." "İyi noktaya değindin."

Değirmenin arka tarafı, demiryolu raylarının hemen ötesindeki dik bir yamacın dibinde yer alan nehre bakıyordu. Veronica bir an durgun ve siyah suya baktı. Daha aşağılarda su, şehrin ışıklarını yansıtarak parlıyordu. Pruvasında mavimsi bir ışık yanan tek bir tekne nehrin yukarısına doğru kürek çekiyordu. Kirk'e el fenerine dikkat etmesini söylemek için geri döndü ama o çoktan kapatmıştı.

Tahtaları sökülmiş, göğüs hizasında bir pencerenin yanında duruyordu.

"Sana yardım edeyim," dedi. Üzerinde hâlâ okula giderken giydiği uzun etek vardı.

"Harika. Ne centilmen ama. Altında bir zemin olduğunu nereden biliyoruz?" "Zemin iyi görünüyor. Bak ne diyeceğim, kontrol edeceğim."

"Kontrplağı kimin çıkardığını merak ediyorum," dedi.

"Serseriler. Her yerdeler. Ya öyle ya da gençler." Kendini yukarı kaldırdı ve sol bacağını yukarı kaldırana kadar çıkıntının üzerine eğildi. Işığı karanlığı yararak sadece tozlu bir tahta zemini ve her otuz metrede bir aralıklarla dizilmiş kalın ahşap sütunları ortaya çıkardı.

"*Biz* genciz, aptal."

"Serseri gençler," dedi. "Dışarı çıkıp içki ve uyuşturucu kullanan çocuklar ve..."

Ve seks yapalım, diyecekti ama Veronica'nın bakışı sözünü kesti. Diğer bacağını da savurdu ve pervazın altına düştü. Işığı söndü.

"Kirk?"

Ayağa fırladı ve onu şaşırttı.

"Zemin iyi," dedi sırtarak.

"Aptal. Bunu nasıl yapacağız?"

Pencere pervazına oturdu ve tekrar onun yanına yere kaydı. "Ellerimi kavuşturacağım, sen de onlara basacaksın. Seni bir bacağını kaldırabilecek kadar yukarı kaldıracağım. İçeride zemin daha yüksek, bu yüzden dışarı çıkmak biraz zor olacak. esinti."

"Harika."

Kadın ilk denemede kapıyı açtı ve adam da onu takip etti. İçeri girdiğinde, toz burun deliklerine çarptığında iki kez hapşırdı.

"Ürkütücü," dedi.

"Evet," dedi Kirk ışığı açarak. "Pencerelerin üzerindeki kontrplak iyi olmuş, çünkü sadece cam olsaydı insanlar ışığımızı görebilirdi."

"Burada insanlar varsa ne yapacağız?" dedi. "Gerçek insanlar gibi mi?"

"Serseriler mi demek istiyorsun?" "Her neyse."

"Koş, sanırım. Yavaş gideceğim. Ya da belki hızlanıp yardım getiririm." "Ha. Senden her gün daha hızlı koşabilirim."

Depoya doğru ilerlerken onun elini tuttu.

"Aşağı inen merdivenleri arıyoruz. Onu bodrumda öldürdü."

"Kiler, çok güzel," dedi kendine sarılarak. Değirmenin havası soğuk ve kuruydu, odun tozunun kokusu burun deliklerini dolduruyordu.

"Amber öldürüldüğünde Bittner'ın nerede olduğunu merak ediyorum."

Veronica Kirk'e baktı ama yüz ifadesi karanlıkta okunamıyordu. Kasıtlı olarak onu korkutmaya mı çalışıyordu?

"Bunu sana söyleten nedir?"

Omuz silkti. "Bilmiyorum. Amber boğuldu. Mary boğuldu, boynu kırıldı. Acaba Amber onun öğrencilerinden biri miydi? Bunun ne zaman olduğunu hatırlıyor musun?"

"Hatırlıyorum."

"Hiç de değil. Listede onun adını görene kadar tamamen unutmuştum ve o zaman bile Amber'i okuduğumda bunun sadece dört yıl önce olduğunu düşünmemiştim."

"Sen bir kız değilsin," dedi Veronica. "Belki biz böyle şeyleri daha çok fark ederiz."

"Belki."

"Beni gerçekten korkutuyor, Kirk."

"Mary'yi filme çekmemizden çok korktu. Vicdan azabı mı çekiyor sence?"

Veronica onun elini sıktı, ancak bu hareket herhangi bir romantik bir ruh. "Ya yaptıysa, Kirk? Ya onu öldürdüyse? Amber'ı da mı?"

"Fish'in bana verdiği dosyalara göre Amber, her şeyi itiraf eden çılgın bir evsiz tarafından öldürülmüş. Adliyeden çıkarken babası tarafından vurularak öldürülmüş."

"Gerçekten mi? Bunu

hatırlamıyorum." "Scout'un onuru."

"Bittner yapmamış olsa bile, onda bir sorun var. Cidden yanlış," dedi Veronica.

Bir hayaletin ortaya çıkmasından hemen önce hissettiği türden çok huzursuz bir duyguya kapıldı. "Bu gerçekten de onu görmeye yetecek kadar ışık olacak mı?" diye sordu. "Bulduğumuzda bodrumun oldukça büyük olacağını tahmin ediyorum. Kat etmemiz gereken çok yer olacak."

"Onu kuzeydoğu köşesinde buldular," dedi. "Yani nehir tarafında, bizim geldiğimiz yerde. Tek yapmamız gereken bodrumun girişinin olduğu yerden kendimizi yönlendirmek."

"Sanırım her şeyi düşünmüşsünüz," dedi. "Gelmesi için iki saatlik bir süremiz mi var?"

"İki buçuk," dedi. "On üç dakika içinde başlıyor. Polisin ölüm zamanını tahmin edebildiği en yakın süre buydu. Onu bulduklarında bir hafta kadar önce ölmüştü."

"İck."

Veronica cep telefonundan saati kontrol etti. Tam başka bir şey söyleyecekti ki Kirk merdivenleri bulduğunu duyurdu.

"Onları görüyor musun?" dedi. "Birisi kapıyı menteşelerinden sökmüş."

Merdiven boşluğunun kenarına kadar yürüdüler. Aşağıdan nefes gibi dondurucu, nemli bir hava geliyordu.

Kirk gülümseyerek, "Önce bayanlar," dedi.

Veronica meydan okumayı kabul etti ve gıcırdayan ahşap zemine çıktı. Merdiven.

August, değirmenin yıkılmakta olan temeli boyunca süzülen ışığı gördüğü anda iyi ruh halinin buharlaştığını hissetti. Kendini engellenmiş hissetmeye başlamıştı; sanki karanlık, ilahi bir el, hayaletleriyle iletişim kurmasını engellemek için kasıtlı olarak araya giriyordu.

Daha fazla ıslık çalmadan, daha yakından bakmak için patikanın kenarına ve çalılıkların arasına doğru ilerledi. Işık bir sinek kuşu gibi çırpınıyordu ve August iki figürün ilerlediğini görebiliyordu. Gözlerini kısarak baktı, mümkün olduğunca az ses çıkarmaya dikkat ediyordu. Diğeri bir kızdı. Bunların Kirk ve Veronica olduğunu anladı.

Toprağa tükürdü, damarlarında yavaş yavaş yanan bir öfke vardı. Amatör hayalet avcıları Stephen Pescatelli için bir başka ayak işinde. Hâlâ evinin filme alınmasının rastgele bir olay olduğuna mı inanması gerekiyordu?

Kaza mı? Teori kitabının sayfalarında belirtilmemiş olabilir, ancak Pescatelli'nin August'un suç işlediğinden şüphelenen bir koltuk dedektifi olduğu açıktı.

Aslında işlediği suçlar.

Hangisinin onu daha çok kızdırdığından emin değildi, Pescatelli'nin işgüzarlığı mı, yoksa Veronica'nın namusunu tehlikeye atan bu durumlar mı? August, çocuğun taşıdığı sırt çantasının içinde bir battaniye olduğuna bahse girerdi ve تنها bir yer bulduğunda, belki de aceleyle çivilenmiş pencere tahtalarının arasından sızan birkaç parça ay ışığıyla, battaniyeyi serer ve Veronica'ya ruh avlamaya ara vermek isteyip istemediğini sorardı. Erkeklerin her zaman tek bir amacı vardır.

August'un tutunduğu dal, gecenin içinde yankılanan gürültülü bir çatırtıyla kırıldı. Dalı ne zaman eline aldığını merak ederek ona baktı. Fark edildiğinden emin olunca başını kaldırdı ve Kirk ile Veronica'nın binanın arka tarafına doğru ilerlediğini gördü.

Bulunduğu yerle değirmen arasında çalılıklardan oluşan geniş bir açıklık vardı ve ışıkları gözden kaybolur kaybolmaz aceleyle karşıya geçti. Bodruma doğru gidiyorlardı, şüphesiz Pescatelli'den aldıkları bir tüyoyla.

Daha kestirme bir yol biliyordu, ne de olsa buraya daha önce gelmişti ve onlar gelmeden önce karanlıkta orada olmayı planlıyordu.

Kirk sırt çantasına uzanarak, "Bir battaniyem var," dedi.

Tabii ki biliyorsun, diye düşündü Veronica, battaniyeyi yere serişini izlerken. El fenerini battaniyenin üzerine koydu.

"Sanırım o gelene kadar burada takılabiliriz," dedi. "Ya da gelmez, durum ne olursa olsun."

Veronica spor ayakkabısının burnuyla battaniyenin bir köşesini düzeltti.

"Peki o ortaya çıkana kadar ne yapmamızı öneriyorsun?" dedi. "Hayalet hikayeleri mi anlatalım?"

"Ben de birkaç içki getirdim," dedi Kirk. "Senin için buzlu çay. İstersen hayalet hikâyeleri anlatabiliriz." Fotoğraf makinesini kontrol ettikten sonra yavaşça yanındaki battaniyenin üzerine koydu ve gömleğinin cebini yokladı.

"Ekstra piller," dedi. "Kamera için. Ve el feneri için." "Harika."

"Oturmayacak mısın?" "Oh, sanırım öyle."

Kirk bir kolunu Veronica'nın omuzlarına dolayarak onu ısıtmayı umdu. İki saat beklemek için çok uzun bir süreydi ama kendilerini nasıl oyalayabileceklerine dair bazı fikirleri vardı.

"Sana Fish'in kitabından biraz okutmalıyım. 'Eski zaman' hayaletleri ve hayalet avcılığı üzerine bir bölümü var. Diyor ki insanlar eskiden Hayaletler, enerjinin ortaya çıkmasını sağlamak için aletlerden, pillerden ve diğer şeylerden elektrik enerjisi çekerlerdi. Bu yüzden insanların bir musallatın gerçek fiziksel kanıtını elde edememek için her zaman bir bahanesi vardı, çünkü hayaletler nihayet ortaya çıktığında, kameraların ve teyplerin güç hücrelerini kurutuyorlardı. Cep telefonları ve saatler de bozulurdu."

"Eğer bu olursa buradan çıkış yolunu bulmakta zorlanacağız," dedi Veronica.

Kirk, "Böyle bir şey olmayacak," dedi. "Pescatelli bu hikayeleri hayaletlere dair geleneksel fikirler. Gördüğünüz görüntüleri düşünün: enerji emmek gibi bir şey yapıyor gibi görünüyorlar mı? Baban mı? Işıklar titriyor mu?"

Kahve makinesi bozulur mu? Hayır. Hiç. Görüntülerin hiçbir fiziksel etkisi yok. Film projeksiyonları gibiler."

"Brian banyoyu soğuk yapıyor."

Veronica, Kirk'ün kendisine baktığını hissedebiliyordu ama onu göremiyordu çünkü Kirk ışığını büyük boy bir fırının önündeki düz bir zemin parçasına çevirmişti, Fish'in notlarına göre Amber orada ölmüştü.

"Gerçekten mi?"

Başını salladı ve sonra adamın onu karanlıkta göremediğini fark edince evet dedi. "Aynanın buğusunu gideriyor. Ve onun durduğu yere gittiğimde, tenimde serin bir karıncalanma hissediyorum."

"Ciddi misin?" Kirk ağırlığını ona doğru kaydırarak,

"Cidden mi?" dedi. "O da yansıma yapıyor."

"Çok garip. Onu görebilmek için gerçekten senin evinde uyumam gerekiyor." "Ya da sadece kamerayı bana verebilirsin," dedi. "Ya da kendi kameramı kullanabilirim.

kendi."

Kirk o sırada ona doğru dönmüş olmalıydı, çünkü Veronica onun nane kokulu nefesini yanağında hissedebiliyordu.

"Bu hiç eğlenceli değil."

"Bunu, sevgilisini genç bir kızın öldürüldüğü pis ve terk edilmiş bir depoya getiren adam söylüyor."

"Hey," dedi. "*Bu* çok eğlenceli."

Eğildi ve onu öptü. Ağzı sıcaktı.

August Bittner, fısıldaşıyor olsalar bile söyledikleri her kelimeyi duyabiliyordu. Hatta öpüşme seslerini bile duyabiliyordu.

Lanet olsun ona, diye düşündü.

Oturdukları yerden yirmi adım kadar uzakta, hırpalanmış ahşap bir tezgâhın arkasında duruyordu. El fenerinin karanlıkta yuvarlak bir delik açarak yavaşça dönmesini izledi.

Aklındaki tek soru, onu şimdi öldürmeli miydi? Birkaç gün sonra ayın 29'u olacaktı ve daha önce hiç birini vaktinden önce öldürmemişti. Yoksa bunun yerine Kirk'ü öldürüp ona boyun mu eğdirmeliydi? Kimsenin haberi olmadan onu günlerce burada tutabilir miydi?

Yirmi adım. Bu mesafeyi koşabilir ve onlar tepki vermeden önce çocuğun yanına varabilirdi. Ya da yavaşça içeri girebilir ve onları herhangi bir şekilde uyarma riskini göze almayabilirdi. Çocuğu ölene kadar dövecek, beynini beton zemine çarpacaktı. Ama Veronica... Veronica'yı yakalamak zorundaydı. Onu erkenden öldürme riskini göze alamazdı, kararını verdi.

Bir yanı her şeyi unutmak istiyordu ama hissettiği öfke öyle büyüktü ki ancak harekete geçerse yatışacağını biliyordu.

Yirmi adım. Dikkatli adımlarla iki adım attı. Işık kıvrılmayı bırakmıştı ama çift hâlâ öpüşüyordu, belki de daha kötüsü. On sekiz adım daha. ve çocuğa vurabilirdi. Ama ya Stephen onların burada olduğunu biliyorsa? O zaman ne olacaktı? Cesetleri hemen bulunacak mıydı? Ya o onları saklayacaktı? Dikkat etse bile çocuğun ölümünün kanlı olacağı kesindi. August onu bu şekilde öldürecekse, en azından ceketini ve eldivenlerini atması gerekecekti.

On altı adım. August ayakkabılarının taş zeminde bir şeye, bir vidaya ya da metal parçasına sürtünmesiyle durdu. Durdu ama genç çiftin hiçbir şeyden haberi yoktu. Işığın parıltısında bacaklarını ve ayakkabılarını görebiliyordu.

On dört adım.

Ama çocuktan başka nasıl kurtulabilirdi ki? Cinayete hazırlıklı gelmemişti ve Amber için yaptığı gibi bunu planlamamıştı. Yapabilirdi. Onu boğmak. Ama hava kesilene kadar onu boğmanın Onu ailesinin bir parçası yapmıştı ve çocuğu için onu istemiyordu; sadece kızı istiyordu. Peki ikisini birden nasıl öldürebilirdi? Boğmak çaba gerektiriyordu; tetiği çekmek ya da bıçağı sokmak kadar basit değildi. Mücadele ve güç söz konusuydu. Mary Greer'in boynunun kırıldığını söylediler.

Öyle olduğunu sanıyordu ama yine de ölmesi beş dakika sürmüştü.

On iki adım. On bir.

Mary'nin bu kadar uzun sürmesi çoğunlukla onun suçuydu. Veronica'yı değirmenden çıkarıp eve getirebilir miydi? Yürüyerek değil. Onu taşıyabilirdi, ama arabası çok uzaktaydı. Sadece harekete geçmesi ve işlerin istediği gibi gideceğine güvenmesi gerekiyordu.

Sekiz adım.

Ne kadar güzel
bir kız.

Yedi.

Sonra ığlık attı ve kırışler onun sesinin yankısıyla titredi ve sarsıldı.

Veronica daha sonra yüzlerce yarasanın kanatları gibi çırpınan sesler duyduğunu hatırlayacaktı ya da bir rüzgârın yelkenleri savurduğunu. Kirk ona bu sesin geçen bir tren olduğunu söyleyecekti. Ama duyduğu ya da hissettiği bu değildi; bir kanadın yanağını sıyırdığını hissetmişti. Kirk'ün el fenerinin ışığında bir şeyin geriye doğru tırmalandığını gördü.

"Kahretsin!" dedi Kirk ve Veronica onun çığlığının kanat tayfununun üzerinde bile kulaklarında çınlıyor olması gerektiğini fark etti. El fenerine uzandı ama onun yerine elini karnına koydu. Veronica'nın bacağı savruldu ve Kirk'ün el feneri yuvarlanarak uzaklaştı ve dönen ışıktta Amber'i gördü.

Oturdukları yerden iki adım uzaktaydı ve sırt üstü yatmış, elleri ve ayaklarıyla kendini itiyordu. Veronica onun yüzünü, şişkin gözlerini, açık ağzından tamamen dışarı çıkmış dilini bir anlığına görebildi. Kendini Kirk'ten kurtarmaya çalıştı ve bu sırada kaval kemiğinin Kirk'ün çarpmak isteyeceği son yere sertçe çarptığını hissetti.

"Özür dilerim!" dedi.

İşık çılgına dönmüştü ama hâlâ geriye doğru hareket eden kızın, birkaç uzvu koparılmış bir yengecin sıçrayışına benzeyen sarsıntılı hareketlerinin siyah ışıktla yapılmış bir resim gibi mavimsi bir parıltısı vardı.

Sonra ışıık söndü.

Adamın fotoğraf makinesini düşürdüğü anlamına gelebilecek bir takırtı duydu. Karanlıkta el fenerine ulaşmak için çabalarken onun küfrettiğini duydu.

Sonunda, düğmeyi denemeden önce avucunun içine birkaç kez sokup çıkardı. İşık yandığında neredeyse rahatlayarak ağlayacaktı.

İşığı doğrulttu ve hayaleti gördü. Hayaletin saldırganı görünmese de, boğulmakta olduğu açıktı. Çıplak karnı sanki üzerine bir ağırlık bastırılmış gibi ukurlaşmıştı ve Veronica boynunun bir sünger gibi daraldığını görebiliyordu. Kız görünmeyen katil elleri uzaklaştırmak için bir girişimde bulundu ama umudunu çabucak yitirdi ve zayıf yumruklar atmaya çalıştı.

Kolunu kaldırmayı başarıırken gözleri pinpon topu gibi olan kız işaret ediyordu. Tam Veronica'ya.

Veronica, Kirk için ıgık atarken ışığı sabit tutmaya çalıştı.

Amber onu işaret ettiğinde August koştı. Amber ilk göründüğünde kafası karışmıştı, heyecanlanmıştı; ama Amber onu işaret ettiğinde gerçekten korkmuştı. Ve bu yüzden katı.

Biri onu sallıyordu, biri adını söylüyordu. Ani bir telaşla nefesi kesildi.

"Kirk?" Veronica söyledi. "Kirk, iyi misin?"

Kasvetli ışıkta odaklanmaya çalışarak inledi.

"Kirk?"

"Ne... Ne..." Gevezelik ettiğinin farkındaydı ama kendini tutamıyordu. Yumruk yemişti, bundan neredeyse emindi. Onu rahatsız eden bir şey vardı, aldığı darbenin ötesinde bir şey.

Veronica rahatlamıştı. "Hâlâ bodrumdayız, Kirk. Slader Mill'de. Bayılmışsın."

"Bayıldım, gözüm," dedi, el fenerinin sağladığı spektral aydınlıkta bile kırmızı görünen çenesini ovuşturarak. "Bana bir vuruş yaptın. Kasığıma yediğim tekmeyi de sayarsan iki."

"zr dilerim Kirk," dedi. "zr dilerim. Bir keresinde sana vurduğumu hissettim. Yumuşak yerlerinden."

"Benim de çenemi iviledin."

"Gerçekten mi?" Işığı adamın yüzünde oynattı, elektrik uyarı vermeden kesilip aydınlatmayı yarıya indirdiğinde nefesi kesildi.

"Evet, gerçekten." Soluk ışığı görmezden geldi. "Söylediğim bir şey yüzünden mi?" enesini bir o yana bir bu yana salladı.

"zr dilerim," dedi tekrar, kemik boyunca bir rğn yükselmeye başladığı yeri öperek. "Zavallı bebeğim."

"Mmmm. Teşekkürler."

"Ee," dedi, onu serbest bırakıp ışığı uzatarak. "Onu filme aldın mı?" Görüntüye "o" demek, boğulan kızın, korkudan deliye dönmüş gözlerin, suçlayan parmağın üzücü görüntüsünü geri getirdi.

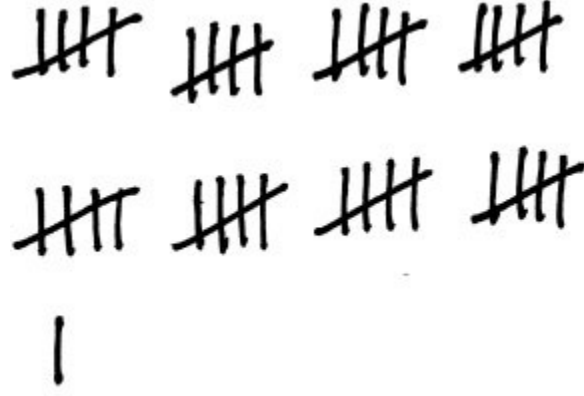
"şaka yapıyorsun, değil mi? Onu zar zor gördüm bile." El fenerini, ampule daha fazla g çekmeye çalışır gibi tokatladı.

"Korkunçtu," dedi Veronica. Sanki acı çekiyormuş gibi görünüyordu. nefes almakta zorlanıyordu. Kirk onun elini kendi boğazına götürmesini izledi. "Lütfen, buradan gidelim."

"İyi fikir," dedi. Onu neyin rahatsız ettiğini ancak dışarı çıktıklarında anladı.

"Ronnie," dedi. "O benim el fenerim değil."

Veronica ışığa baktı, sanki etrafında dönüp bileğini ısırabilecek canlı bir şeymiş gibi onu kavırıyordu.

August yirmi dakika boyunca değirmenin aşağısındaki bir markette çocuğun arabası geçene kadar bekledi. Tezgâhtaki zayıf adam kollarını kavuşturmuş onu izliyordu ve August şüphesini gidermek için iki tane Sofra Konuşması Turtası aldı. Adam biri yaban mersinli, diğeri elmalı iki turtayı torbaya koyarken August, kolluk kuvvetlerinin suçluları yakalamasını sağlayan şeyin tam da bu tür durumlar olduğunu fark etti. *Evet memur bey, diye düşündü, gri ceketli, siyah eldivenli ve siyah şapkalı uzun boylu adam. Yirmi dakika önce geldi; tek başına. İki turta aldı.*

August o karmaşada Kirk'ün ya da Veronica'nın kendisini görüp görmediğini merak etti. Kesinlikle Veronica görmemişti, bir yaşamın sona erişinin tekrarını izlemeye o kadar odaklanmıştı ki kendi yaşamı için hiç korkusu yoktu. Çocuk görmüş olabilirdi. Olabilirdi. Ancak August öyle düşünmüyordu. Yumruğu o kadar hızlı ve isabetli fırlamıştı ki, Kirk fotoğraf makinesini ararken yandan girdiği için çocuğun kendini savunma fırsatı olmamıştı. Belki de Deri eldivenin acıtıcı öpücüğünü hatırlayarak uyanır, ama sonra belki de bunun Veronica'nın spor ayakkabısının çenesine değmesi olduğunu düşünürdü.

August, Veronica'yı öldürmek için bir fırsat daha yakalayacaksa bunu kendi başına yapması gerektiğini biliyordu. Sorun şuydu ki her zaman ona bir kız çocuğu vereceğine güvenmiştir; ya bu ya da

Madeline'in sürekli telkinlerine güveniyordu. Yine de biraz planlama kötü bir şey olmazdı. Küçük muameleleri çözebilirdi. ve kanıtları yok etmek, vesaire, bu şekilde. Ve kıza odaklanabilirdi -kendi kızına- ve çocuğu da öldürmek zorunda kalmazdı. Çocuğu öldürmek boşa çaba harcamak olurdu.

Amber'in hayaleti olmasaydı, bu çabayı kesinlikle gösterecekti.

Onu tekrar görmenin verdiği hüznün ve sevinç karışımı ne kadar da tuhaftı. Onun ölümünü tekrarlayarak hala orada olacağına inanmasına gerçekten izin vermemişti; sadece Mary'ye sahip olduğu için yeterince şanslıydı....Ama İşte oradaydı, tıpkı birlikte geçirdikleri son anlarda olduğu gibi.

Tek bir farkla. O gece, işaret etmemişti.

Bundan emindi. O gece, çoktan kırılmış olan otopark lambalarının ışığı tahtaların arasından ve kanatlı pencerelerin atıldığı temeldeki boşluklardan süzülüyordu. Amber onların bir merhamet görevinde olmadıklarını anladığında August'u tırmalamaya, gözlerini tırmalamaya çalıştı ama August ona sert bir tokat atınca çırpınışları zayıfladı. Bacaklarıyla itmeyi başardı, kendini birkaç adım ilerletmeye yetecek kadar, ama sonra dizini karnına dayadı ve onu hareketsiz tuttu.

Sonlara doğru bırakın kollarını, başını bile yerden kaldıramamıştı. İşaret etmedi. Bundan emindi. Bodrumda yalnızdılar. İşaret edecek bir şey yoktu.

İşaret etmesi onu ürkütmüştü. Tam ellerini Veronica'nın boynuna dolamak üzereydi ki Amber gidip onu işaret etmek zorunda kaldı. Neyse ki Veronica arkasını dönmemişti. Suçlayan parmağı görür görmez geri çekilmeye başladı.

Gerçekten de suçluyor muydu? Yoksa *çağırıyor* muydu?

Kız onu korkutmuştu ama aynı zamanda ona tekrar dokunmak istemişti. Kızına. Asıl amacı cinayet işlemek değil, Amber'i tekrar görmek, ona dokunmak ve ortadan kaybolurken üzerindeki serinliğini hissetmekti. Hâlâ onu düşündüğünü bilmesini istiyordu.

Mary bu sabah reddedildi, Amber bu gece. Veronica'yı öldürmesi reddedildi; reddedildi, reddedildi, reddedildi. Turta dışında her şey reddedildi. Turtayı yemedi. Bir adam ne kadar inkâra dayanabilir? Çok değil, neredeyse bu kadar değil.

Elinde turtalarla kasabaya doğru yürürken, nasıl olduğunu düşünüyordu. Her şey çok garipti. Eve döndüğünde, uzun zamandır yapmadığı bir şeyi yaptı; üst kata, karısının kendini tavandaki vantilatöre astığı ve hâlâ asılı durduğu çalışma odasına çıktı.

August onu izledi; karanlık bir odada, vantilatörün dönen kanatlarının yarattığı rüzgârla bir yaprak gibi savruluyormuş gibi hafifçe sallanan karanlık bir form. Böyle bir rüzgâr hissetmemişti, çünkü on beş yıl önce onu çözmeye çalıştığında vantilatör ve bedeni tavandan aşağı düşmüştü. Armatürü hiç değiştirmemişti ve bu yüzden şimdi Madeline'i havada tutan ip hiçbir şeye bağlı değildi; sadece boşlukta asılı duruyordu.

"Başarısız oldun," dedi, sözleri acı ve suçlamayla doluydu, başı neredeyse yere dik bir açıyla bakıyordu.

Perdelere doğru yürüdü ve sıkı sıkı kapandıklarından emin oldu.

"Çocuklarımıza iyi bir baba olamadım Madeline," dedi, ona bakıyordu. Neredeyse hıçkıra hıçkıra ağlıyordu. "Onları tutmadım. Ben onları onları tuttu ve karanlıktan korkmamalarını söyledi."

"Bir erkekten daha değersizsin," dedi, her zaman yaptığı gibi acısını görmezden gelerek. Ayakları omuzlarından daha geniş bir kavis çizerek döndü.

"Babalık için uygun değil," dedi. "Sana sarılmam gerektiği gibi onlara sarılmadım." Başını kaldırıp kollarını iki yana açarak kadının sallanan gövdesine doğru bir adım attı ve henüz eldivenlerini, paltosunu ya da şapkasını çıkarmamış olmasına rağmen buz gibi bir his kolundaki tüyleri diken diken ederken kollarını kucaklayacak şekilde kapattı.

"Dokunma bana," dedi. "Senden nefret ediyorum."

Birkaç saat boyunca orada, onun hatırasını tutarak durdu.

Bazı günler onu görebiliyorum. Benim Mary'mi.

Her şey çaba ister, her şey enerji ister. Bunun yaşayanlar için doğru olduğunu biliyorum, ancak ölüler için, kişinin kendini bir arada tutması için kelimenin tam anlamıyla çaba gerekir. Çaba göstermezsek, dağılmaya başlarız. Kendimin gittiğini hissedebiliyorum.

Bir bardak suya atılan hap gibi. Bazen merak ediyorum, acaba bu Köprüyü geçmeyen hepimizin kaderi, yavaş bir erozyon ve çürümenin varlığı.

Hayatta en zayıf olduğum yerde en güçlüyüm. Efor sarf etmenin bedeli çok fazla olduğunda, kendimi harcadıktan sonra oraya, hayatımı sonlandırdığım banyoya dönüyorum.

Veronica'yı kapıya kadar takip ettikten sonra Mary'yi gördüm. Keder yüzüne yapışmıştı.

O gün duvarlar yeni bir kat boya gibi; Veronica ve annesi, babasının - benim gibi ama benim gibi değil, onlar gibi ama onlar gibi değil- gölgesinin kayboluşunu izlerken ağlıyorlardı. Veronica ağlıyordu ama annesinin onun için bir tesellisi yoktu çünkü kendisi için bir teselli bulamamıştı.

Veronica'ya uzandım ama elim saçlarının arasından geçti ve kapıdan çıkarken titremesine neden olmaktan başka bir işe yaramadı. Kendimi, dikkatli bir gözün beni görünmez bir kaynaktan gelen ışığın yansıması olarak görebileceği cam bölmelerden birine bastırdığımda kapı çarptı.

Veronica'ya araba yolunun dibinde gergin arkadaşı da katıldı. Janine'e olan sevgisinin ve bağlılığının daha büyük bir iyiliğin kanıtı olabileceğine inanıyordum. Niyetim bu duyguya tutunmak, ondan güç almaktı, içimde bu duygu izinin yeşermesine neden olan bir şey gördüğümde.

Mary. Mary'nin Bittner'ın evinde, merdivenlerinin dibinde belirmesini izledim. Sanki beni pencerede bulacağını biliyormuş gibi evime doğru döndü. Gülümsüyordu. Sonra merdivenleri çıkmaya başladı ve kayboldu.

Kapıyı ittim. Hızlandıkça güneş ışığının içime dolduğunu hissedebiliyordum, onu kaybetmemeye kararlıyım, bir daha değil. Ama içimden geçen güneş ışığı değildi, kendi enerjim yarılanma sürecini hızlandırarak yok oluyordu. Daha araba yoluna varmadan kendi varlığımı yok etmişim.

Günler sonra yeniden toplandım ve belirlenen saatte onu gördüm ve yine Mary'nin yoluna devam etmesini engellemeye çalıştım. Bir güneş gibi patlıyordum ve bu kez Veronica öfke ve acı dolu çılgınlıklarını duymuş olmalıydı,

çünkü o anda döndü. Mary hiç dönmedi. Mary yürümeye devam etti.

O da benim gibi mi, yoksa masadaki Veronica'nın babası gibi mi bilmiyorum. Benim gibi birileri var mı, tam olarak bilmiyorum. Sokağın karşısındaki araba yolunu gölgeleyen ağaçta genç bir adam gördüm; gece yarısından hemen sonra geliyor ve birkaç saniyeden fazla görünmüyordu. Hayatta olan hiç kimse tarafından görüldüğüne inanmıyorum. Eğer musallat olan tek kişi diğer hayalet ise buna musallat denebilir mi?

Ölümüm bana tamamen yeni bir kelime dağarcığı getirdi. Anılarımın çoğundan vazgeçtim; belki de anılar attığım atomlardı. Hayattayken ölümün ne anlama geldiğini düşündüğümü hiç hatırlamıyorum; belki de düşünseydim yaptıklarımı yapmazdım.

Artık hayatıma dair pek bir şey hatırlamıyorum.

Mary hariç.

Bu evi, bu bahçeyi terk edebilseydim. Onun gölgesine dokunabilsem, sadece bir an için bile olsa, özgür olurum. Köprü benim için açılırdı ve ben onun elini tutardım ve birlikte geçerdik.

Tabii, umduğum gibi, o çoktan göçüp gitmediyse ve çok uzaklardan bana gülümseyen kız gerçekten sadece bir anıdan ibaretse. Bunun olmasını tercih ederim.

benim gibi arada sıkışıp kaldığını hayal etmektense.

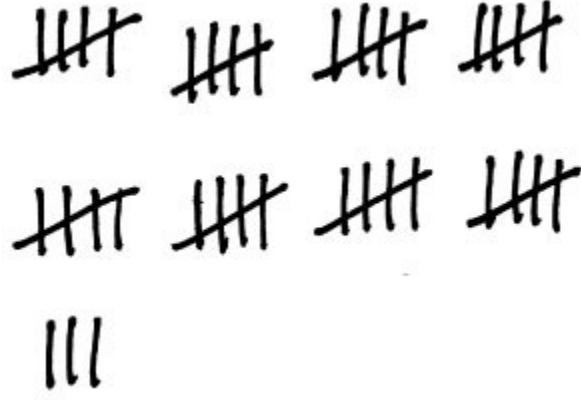
Veronica'nın annesi mutfak masasının yanında durmaktadır. Sanki yakılmayı bekliyormuş gibi elini onun görüntüsünün belirlediği havaya uzatıyor. Eli titriyor. Yüz ifadesi bana onun arada kalmış biri olduğunu düşündürüyor.

Aşk üzerinde duruyorum. Az önce hem Mary'yi hem de Veronica'yı gördüğüm için bunu yapmak benim için çok kolay. Aşk hayal ediyorum, düşünüyorum ve *o* noktaya *gelene* kadar hissediyorum; yapabildiğim tek şey bu. Ve Veronica'nın annesi, ben onun içinden geçerken bunu hissedebiliyor. Yanından ayrılırken keskin bir nefes alıyor ve o an için aşkı hissediyor, onun olduğunu düşünüyor ve ben de yanımda bir başkasını götürüyorum

Kederinin bir parçası, ruhunun duvarından kazınmış küçük bir hüzün külçesi. Yapabileceğim tek şey bu. Şimdilik bu kadarı yeterli.

Bana pahalıya patladı. Harcanıyorum. Uzaklara savruluyorum. Ama dağılırken bile yeni bir olasılık hissediyorum, çünkü harekete geçtim ve aradan uzandım ve yine hayalet dokunuşum bir günün gidişatını değiştirdi.

Ve sonra, yine bir hiçim.

Veronica, matine vardiyasına daha saatler olmasına rağmen erkenden uyandı. Çabucak uykuya dalmıştı ve rüyaları Kirk'le önceki gece yaşadıklarının tekrarıydı. Ama talaşın içinde geri geri giden, tırnaklarıyla kirli tahtalarda izler açan Amber değildi. Amber'dı. Ve elleri boğazında olan saldırgan artık görünmüyordu; gözlerinde gri bir ışıık ve yüzünde mükemmel bir sevgi ifadesiyle ölüırken ona bakıyordu.

"Bittner," demişti, aslında fısıldamıştı. Dün gece Kirk'e bu ismi yüksek sesle söylemişti ve bu kez Kirk karşı çıkmamıştı. Onu evine bırakmış ve yolda Bay Bittner'ın evinin önünden geçerken annesinin arabasını yavaşlatmıştı, Cadillac'ı dikkat çekici bir şekilde araçta yoktu.

"Ne yapacağız, Ronnie?" Kirk söylemişti.

İnanamayacağı kadar dehşete düşmüştü. Daha o zaman Bittner'ın ellerini boğazında hissetmişti ve bu his onu öfkeyle doldurmuştu.

"Kanıt," demişti, sesi kuru bir vıraklamaya dönüşmüştü. "Kanıt bulmamız gerek. O durmayacak."

"Ronnie..."

"Geri dönmeliyiz Kirk," demişti. "Eğer ona bir şey bulamazsak beni öldürecek."

Kirk bundan sonra ne diyeceğini bilemedi. Ona sarıldı, kapıya kadar uğurladı ve eve doğru sürdü.

O gece, Kirk'ün arabasının sesi uzaklarda kaybolduğunda, Veronica internette Brian Delaney'i aramak için biraz zaman harcadı. Bulacak pek bir şey yoktu, sadece *Jewell City Sentinel* Web sitesinde küçükler basketbol takımındaki başarılarıyla ilgili birkaç makale vardı: "Delaney Scores Twenty in Loss to Oakvale" arama motorunun onun için getirdiği ilk sonuçtu. Aradığı şeyi sayfanın yarısında buldu.

Ölüm ilanı.

Hayaletin kendisi gibi, ölüm ilanı da pek bir şey anlatmıyordu. Daha doğrusu, söyledikleri kadar söylemedikleri de çok şey açıklıyordu. Sadece iki paragraf uzunluğundaydı, fotoğraf yoktu ama Veronica ilk satırın ilk bölümünden ötesini okumak zorunda kalmamıştı: "Brian Kenneth Delaney, 16, beklenmedik bir şekilde öldü...."

İntihar etmişti. Bunu, sanki Brian yanında durup kulağına fısıldıyormuş gibi kesin olarak biliyordu.

Yüzünü ellerinin arasına almış ve ağlamıştı.

Ve şimdi, eğer gelmeyi planlıyorsa Brian'ı görebilecek kadar erken duşa girmişti. Brian gelmeyi planlıyordu ve o tam havlusunu üzerine örttüğü sırada geldi. Aynaya baktı, aynadan ona baktı, saçlarını taradı ve sanki keşfinden sonra onu görmekten çok utanmış gibi gitti. Kadın hayal kırıklığına uğramıştı.

Arkasını dönmemiş ya da ona yaklaşmamıştı, daha önce gözlemlediği düzende bir kırılma olduğunu gösteren küçük şeylerden hiçbirini yapmamıştı.

Geçen gün. Bir hayaletin -bir görüntünün- iki ya da daha fazla ayrı desene sahip olmasının mümkün olup olmadığını merak etti. Birden kendini Balık'ın kitabını okuyabilmeyi dilerken buldu.

Ama eğer resimlerde birden fazla desen yoksa, neden yoktu? Neden daha duygusal ya da daha heyecan verici yaşam olaylarına bağlı değillerdi? Brian'ın hayatında sabah saç bakım ritüelinden daha ilginç şeyler olmalıydı - kimse o kadar narsist değildir.

Veronica giyinmek için acele etmedi, sonunda sade bir elbise giymeye karar verdi. Beyaz etek, kazak ve alçak topuklu ayakkabılar. Aşağıya indiğinde annesi bulaşıkları yıkamaktan arkasını bile dönmedi.

"Babanı özlemişsin," dedi.

"Ah," dedi Veronica. Annesinin sesindeki suçlamaya karşılık vermek için güçlü bir dürtü hissetti ama bunu yapmamayı seçti. "Özür dilerim."

"Sana yumurta çırptım," dedi annesi. "Ve tost yaptım, ama tost soğuk."

"Teşekkürler anne," dedi Veronica. Ona Bay Bittner'dan, onun ne kadar tuhaf davrandığından bahsetmeyi düşünmüştü ama annesinin bunu duyacak durumda olduğunu sanmıyordu. Ses tonu, aynı bulaşığı tekrar tekrar yıkaması... onunla ilgili her şey kavga çıkarmaya hazırды.

Annesinin yükünü hafiflettiğini düşünerek, "Kirk beni bu gece işten eve getirebilir," dedi.

"O çocukla çok fazla zaman geçiriyorsun," dedi annesi, ovalamaktan başını kaldırmadan.

"O çocuk' mu? Kirk'ten hoşlandığını sanıyordum."

"Ciddi bir ilişki için biraz gençsin, hepsi bu." Veronica'nın ağzı şaşkınlıkla açıldı. "Ne?"

Annesinin omuzları inip kalktı. "Sadece boş zamanının çoğunu onunla geçirdiğini söylüyorum. Ve tüm bu hayalet kovalama işi. Bunun sağlıklı olduğunu sanmıyorum."

Veronica gülmek istedi - hayaletlerin neden burada olduklarına ve bunlara neyin sebep olduğuna dair cevaplar bulmaya çalışmak bir şekilde sağlıksızdı, ama uzun zaman önce ölmüş kocanızı bir anlığına görebilmek için belirlenen anda mutfakta durduğunuzdan emin olmak akıl sağlığının işaretiydi. Neredeyse bu yönde bir şey söyleyecekti ki annesi dönüp ona baktı.

"Anne, üst kattaki hayaletin kim olduğunu biliyor musun?"

Annesi kollarını göğsünde kavuşturdu, gözlerinde soğuk bir ışık vardı. "Evi satın aldığımızda birkaç aydır boştu." Sanki onu ikinci kez geri çağırmayı umuyormuş gibi kocasının görüldüğü noktaya baktı. "Kim olduğu hakkında hiçbir fikrim yok."

Veronica midesine bir şeylerin battığını hissetti. Annesi ona yalan söylüyordu. Onu.

Annesi kollarını açtığında Veronica onun ne kadar zayıf olduğunu fark etti. öyleydi. Bluzunun manşetleri geri çekilmişti ve Veronica onun kemiklerini gördü.

Bilekleri ve elleri titriyordu ve kızgınlığı yerini endişeye bırakmıştı. Konuşurken sesini yatıştırıcı ve özür dileyici bir şekilde çıkarmaya çalıştı.

"Anne, eğer bunun nedeni babamı görmeye gelmemiş olmamsa-"

"Bunun babanı görmemenle hiçbir ilgisi yok!" diye bağırdı annesi, gözleri alev alev yanarak. Belli belirsiz bir haykırıyla lavaboya döndü ve dünyanın en lekesiz tabağını tezgâhın kenarından kaldırdı. Tabak tek bir takla attıktan sonra aniden yere düşerek ortadan ikiye ayrıldı.

Annesi iki eliyle lavabonun kenarına tutunmuş, iskelet gibi omuzları öfke ya da kederden ya da her ikisinden birden titrerken Veronica soğuk, tereyağsız tostunu ısırdı. Veronica cevap vermeden önce zihninde yavaşça ona kadar saydı.

"Anne..."

"Özür dilerim, Veronica," dedi annesi, yüzünden akmaya başlayan gözyaşlarını silmek için kemikli bileğini kaldırarak.

Veronica muhtemelen kalkıp annesine sarılması ya da en azından bir faraş alıp kırık tabağı süpürmesi gerektiğini biliyordu.

"Bence biriyle konuşmalısın anne," dedi. "Bence biraz yardım almalısın."

Annesi burnunu çekti. "Bugün bir psikiyatriste gideceğim," dedi. "Bu onunla ilk randevum."

Veronica gözlerini kırptırdı. Bu haber annesinin ani öfkesinden bile daha beklenmedikti.

"Anne, bu harika."

"Öyle mi?" dedi annesi gülerek/ağlayarak. "Gitmekten korkuyorum. Gerçekten, gerçekten korkuyorum."

Veronica annesinin omzuna güven verici bir el koymak için ayağa kalktı.

"Korkmana gerek yok anne," dedi. "Sana bu konuda yardımcı olacak."

"Yardım," diye tekrarladı annesi başını sallayarak. "Korkarım ki 'yardım' bana onu unutmamı söyleyeceği anlamına gelecek. Bana rutinimi değiştirmemi söyleyeceğinden korkuyorum, böylece her sabah 7:13'te burada olmayacağım."

Burada onun sayfayı çevirmesini, gözlerini kısmasını ve... bana gülümsemesini beklemiyorum. Korkarım onu unutmamı söyleyecek!"

Veronica annesinin sırtını okşadı ve omurgasının çıkıntısına ya da kürek kemiklerinin keskin açılara bakmamak için kendini zor tuttu. Annesinin kilo kaybı neden bu kadar ani olmuştu? Acaba Veronica gerçekten o kadar dikkatsiz mi?

"Bunu söylemeyecektir anne," dedi Veronica ama aslında emin değildi. Yas danışmanlığı konusunda hiç deneyimi yoktu ama bir psikiyatristin annesine onu sağlıksız yapan şeyden kaçınmasını söylemesi akla yatkın görünüyordu, bu şey babasının hayaleti olsa bile.

Babasının *görüntüsü*.

"Hiç unutmak istemiyorum," dedi annesi. "Onu her sabah görmeyi tercih ederim, tıpkı şimdi yaptığım gibi. Onu görmediğim ya da düşünmediğim bir gün geçirmektense, her sabah yaptığı gibi kalbimi bin kez kırmasını tercih ederim."

Veronica annesini kendine doğru çekti.

"Birinin bunu benden almasını istemiyorum," dedi annesi. "Beni daha iyi yapacak olsa bile, bunu istemiyorum."

Veronica annesini şakağından öptü. "Belki psikiyatrist öyle demez anne. Belki de farklı bir şey olacaktır."

"Unutmak istemiyorum," dedi annesi. "İstemiyorum."

|||| |

Kirk, Pescatelli'nin ön kapısını itti. Adam hâlâ pijamaları içindeydi, eski püskü bornozu omuzlarından sarkıyordu, elinde bir fincan kahve vardı.

"Bittner hakkında bana söylemediğin şey ne?"

"İçeri gel Lane," dedi Balık, gözlerini kırıştırtarak. "Kendini evindeymiş gibi hisset."

"Mary Greer'i kim öldürdü, Fish?" Kirk söyledi.

Balık başını belli bir açıyla eğdi ve sakallı çenesini kaşıdı. "Bu sabah seni bu kadar heyecanlandıran *ne*?"

Kirk volta atıyordu; elinde değildi. "Amber'ı gördük. Onu Slader Mill'de gördük."

"Yaptın mı?"

"Evet. Onu gördük, bir başkası da gördü. Oradan içeri girdiğimizden farklı bir el feneriyle çıktık."

"Ne? Sen neden bahsediyorsun?"

Kirk tüm o gergin enerjisiyle ne yapacağını bilemedi ve duvarı yumrukladı. Ama işe yaramadı.

"Bay Bittner hakkında bildiğiniz her şeyi bana anlatmıyorsunuz, değil mi?"

Pescatelli kahvesini yudumladı. "Ne demek istiyorsun?" "Bu cinayetlerde şüpheli miydi, değil miydi?"

Balık iç çekti. "Amber Davis hakkında sorgulandığını hiç sanmıyorum. Onun öğrencisi değildi. Kosoff ceset daha soğumadan itiraf etti."

"Peki ya Mary?"

"Kızın ölümüyle ilgili sorgulandı ama polisin zaten bir şüphelisi vardı. Erkek arkadaşının yaptığını düşünüyorlardı."

Balık şimdi anlattığı hikâyede kaybolmuştu ve Kirk'ün çenesinin neredeyse göğsüne kadar düştüğünü fark etmemişti.

"Buna hiç inanmamıştım," diye devam etti Balık. "O ikisi birbirlerine aşıktı. Mary ve erkek arkadaşı. Onları okuldan sonra el ele tutuşurken görürdünüz. Her gün Bittner'ın evinin önünden geçerken el ele tutuşuyor olmalılar. İkisi de onun sınıfındaydı."

"Brian Delaney," diye fısıldadı Kirk.

"Doğru," dedi Balık. "Nereden biliyorsun? Biraz araştırma yapıyordum."

"Ronnie'nin var," dedi Kirk. "Ronnie... Delaney'lerin eski evinde yaşıyor."

Balık, Kirk'ün söylediklerini düşünürken hızla gözlerini kırıştırdı. "Yani evindeki görüntü..." dedi ve devam etti. "Vay canına."

"Evet, vay canına."

"Orada kendini öldürdü," dedi Fish. "Bileklerini kesmiş. Onu küvette ölü bulmuşlar. Eminim Mary öldüğünde perişan olmuştur, bir de onu öldürmekle suçlanmak? Zavallı çocuk."

"Onun yapmadığına emin misin? Brian'ın yani?" "Onun yapmadığını *biliyorum*. Bittner yaptı."

"O zaman neden... neden bu konuda bir şey *yapmadınız*?"

"Ne yapabilirdim ki?" dedi Balık ellerini açarak. "Burası küçük bir kasaba. Sessiz. Her iki olayda da polis katilleri bir hafta içinde yakaladı - adalet yerini buldu. Elimde hiçbir kanıt yoktu, hiçbir şey."

"Kanıt."

"Mary'nin hayaletinde Bittner'ı suçlayacak hiçbir şey yok. Polisin ilgisini çekecek bir şey söyleyemem. Mary'nin onun öğrencisi olduğunu ve ona özel ders verdiğini biliyorlar ama yeni bir şey yok."

Kirk'ün elinde Jewell City'deki cinayet kurbanlarının listesi vardı; defterinden çıkarıp yazdığı notlara baktı.

"Cesetlerin ikisi de Mart başında bulundu, değil mi?" Kirk söyledi. "Amber'in ve Mary'nin mi?"

"Doğru."

"Ve ikisi de artık yılda mı öldü?"

"Evet," dedi Balık, s'yi uzatarak, neredeyse tıslayarak.

"Bittner'ın kızı hangi gün öldü?"

Balık gözlerini kırptırdı. "Şubat ayında öldü."

"29 Şubat," dedi Kirk ona. "Ya onları her artık yılın 29 Şubat'ında öldürüyorsa?"

Fish doğrulup Kirk'ten listeyi alırken elleri titriyordu. "Bunu kontrol etmeliyim."

Kirk ona tiksintiyle baktı. "Kontrol etmek mi? Neden onu tutuklatmıyorsun?"

"O kadar kolay değil."

"Ne kadar *kolay* olduğu umurumda değil! Fark etmediyseniz, kız arkadaşıma karşı bir tür saplantı geliştirmiş gibi görünüyor. Ve bu artık bir yıl. Ve 29'u onun lanet olası doğum günü!"

"Biliyorum, biliyorum," dedi Pescatelli, klavyesindeki tuşlara basarken, yüzü monitörün hayalet ışığıyla çalkalanıyordu.

"Biliyorsun," dedi Kirk. "Bunca yıldır şüpheleniyorsun ve onu yakalamayı hiç denemedin bile! Neden?"

Balık kaşlarını çattı ve masasındaki bazı dosyaları düzeltirken alt dudağını kemirdi.

"Belli değil mi?" dedi. "Hayaletlerden çok korkarım."

"Bunca yıldır bu proje üzerinde çalışıyordunuz. Hayaletler. Ne için?"

Balık başka tarafa baktı.

"Karınız ve kızınız, değil mi?" Kirk söyledi. "Bu gerçekten seninle ilgili değil; onlarla ilgili, değil mi?"

Balık cevap verdiğinde sesi fısıltıdan öteye geçmiyordu. "Yapmazdım... Onları unuttuğumu düşünmelerini istemezdim."

Kirk başını salladı. "Tabii ki hayır. Elbette böyle düşünmelerini istemezsiniz - bu şeyi bu yüzden araştırıyorsunuz, tüm bu çalışma ve düşünceler bu yüzden."

"Onlar asla... asla geri dönmediler," dedi Balık. "Olay'dan sonra gittiler. Gittiler."

Kirk başını salladı. "Yani gördüğümüz bu şeyler hayalet olamaz. Bilinçli olamazlar. Bu yüzden sana sadece görüntü olarak geliyorlar, değil mi? Çünkü-"

"Çünkü o zaman ailem hâlâ bir yerlerde olabilir," dedi Balık. "Bay Pescatelli," dedi Kirk, "eğer gerçekten bundan sonra başka bir dünya varsa, Doğru şeyi yaptığınızı düşünmelerini istersiniz, öyle değil mi?"

Balık başını salladı.

Kirk elini masaya vurdu. "Ronnie yaşıyor, Bay Pescatelli. Hâlâ burada ve yardımımıza ihtiyacı var. Yaşayanlarla ilgilenmek ölümler için yapabileceğiniz en iyi şey değil mi?"

Balık ağlamak istiyormuş ama gözyaşı kalmamış gibi görünüyordu.

"Onları özlüyorum" dedi, sesi boş çıkıyordu. "Ne olduğunu bilmiyorsun gibi."

Kirk, "Biliyorum," dedi. "Birini kaybetmek korkunç olmalı, daha da kötüsü onu kaybetmek ve ulaşılamaz olduğunu hissetmek. Dürüst olmak gerekirse, üzerinde çalıştığın bu kitabın kendine işkence etmek isteseydin yapabileceğin en iyi şey olduğunu düşünüyorum. Eğer her gün kendine onların gittiğini ve senin burada yapayalnız olduğunu hatırlatmak istiyorsan, doğru şeyi seçmişsin."

Bu düşünce belli ki Balık'ın aklına daha önce gelmişti. Dokunarak Parmak eklemleriyle masasının kenarında gergin bir ritim tutarken, Kirk'e bağırıp onu ofisinden kovmakla yüksek sesle ve gözyaşları içinde bir itirafta bulunmak arasında kalmış gibi görünüyordu.

"Haksız değilsin," dedi, sesi gırtlaktan geliyordu ve hırçındı.

"Senin hissettiklerini hissetmek istemiyorum," dedi Kirk. "Alınmak ya da saygısızlık etmek gibi bir niyetim yok. Onu kaybetmek

istemiyorum. Bir şeyler yapmalıyız."

dedi. "Ronnie, Bittner'ın onu öldürmeye çalışacağına inanıyor."

"Muhtemelen haklı."

"O zaman bize *yardım* et. Değirmene geri dönmek istiyor!"

Balık parmaklarını masaya vurdu. "Gitmesine izin veremezsin. Ama bir şeye ihtiyacın var."

Kirk başını salladı. "Bize yardım etmek zorundasın," dedi. "Etmek zorundasın."

Balık, Kirk'ün gözleriyle buluşmadan davul çalmaya devam etti. Sonunda durdu.

"Tamam," dedi. "Şöyle yapacağız." Kirk yarım saat sonra Ronnie'yi aldı.

"Hey," dedi annesinin arabasını temiz çiçek kokusuyla doldurarak. "Beni aldığın için teşekkürler."

"Emin olabilirsin. Nasıl uyudun?"

Adam garaj yolundan geri geri çıkarken omzuna yaslandı. "Tahmin ettiğin gibi. Bu gece gerçekten geri dönecek miyiz?"

"Evet," dedi. Bu ona söylediği ilk yalandı.

Veronica teşrifatçı üniformasını değiştirdikten sonra sinemadan çıktı. Kirk'ten iz yoktu ama annesi kaldırımın kenarına park etmişti.

"Merhaba tatlım," diye seslendi.

Veronica Kirk'ün arabasını bulmak için etrafına bakındı. Onu göremedi. Annesinin park ettiği yere doğru yürüdü.

"Anne?"

"Merhaba Ronnie," dedi. "Kirk aradı ve seni bırakmamı istedi. Sanırım kendini iyi hissetmiyordu ve eve hasta gitti."

"Öyle mi?" dedi. "Sana böyle mi söyledi?"

"O da öyle dedi. Bin hadi. Uzun günün ardından sana dondurma ısmarlayayım dedim. Nasıl olur?"

"Harika," dedi Veronica. Kapı kolu parmaklarının altında buz gibi soğuktu. Hasta mıydı? Ya da sadece bir korkak, diye düşündü sıcak arabaya doğru kayarken.

Ya da... ? Hayır, diye düşündü.

Yapmazdı. Ama yaptı. Bundan emindi.

Kirk bir saat önce çalışanlar tuvaletinde üzerini değiştirmiş, temiz bir tişörtün üzerine bir çift Levi's, eşofman altı ve iyice yıpranmış koyu renk bir sweatshirt giymişti.

Ceketini giydi ve spor çantasını omzuna attı, şöyle dedi

İş arkadaşlarıyla vedalaştı ve sokak lambalarının ışığında hayaletler hakkında düşünerek arabasına doğru yürüdü.

Arabayı çalıştırdığında, yapmak üzere olduğu şeyin belki de dünyadaki en akıllıca şey olmadığını fark etti, ancak anlamadığı bir şeydi. Basitçe söylemek gerekirse, bu yapması gereken bir şeydi. Onları düşünmeden edemiyordu.

Onun yaşındaki bir çocuğun gününü kızları hayal ederek geçirmesi, kahve doldururken ve para toplarken kendinden geçmesi tamamen normaldi. Kıvrımlarını, gülümsemelerini, ışığın saçlarından yansıma şeklini düşünmek. Ancak bu takıntısının pek de normal olmadığını biliyordu çünkü son zamanlarda düşündüğü kızların -Ronnie hariç- hepsi ölmüştü. Önceki gece Ronnie'yle birlikte gördükleri hayaleti yakalamak için değirmene geri dönüyordu.

Orada bir şey var, diye düşündü, kendisine ve Balıklara neden ortaya çıktıklarını anlamalarına yardımcı olabilecek bir şey.

Değirmene doğru yürürken Ronnie'yle birlikte olduğu zamanlardaki kadar sinir bozucu değildi. Bunun bir nedeni aşinalıktı, ama bunun da ötesinde, onun güvenliğinden bir şekilde sorumlu hissettiğinin farkına varmasıydı. Tek başına olmasına, soğuk bir gecede dolunayın altında perili değirmene doğru yürümesine rağmen garip bir şekilde sakindi. Olması gereken yerde olduğu düşüncesiyle üzerine bir huzur çökmüştü.

İçindeki bir örümcek his ona değirmene yaklaşmadan önce el fenerini söndürmesini söyledi ve değirmene ulaştığı anda bu his değişti. Bu his genel bir haklılık duygusunun ötesinde, artık bir kader duygusuydu.

Bu düşünce onu ürpertti ama ilerlemeye devam etti. Binanın güney tarafında, merdiven boşluğunun olduğunu bildiği yere daha yakın bir giriş bulmaya çalışmayı düşünüyordu ki, içeride parlayan bir ışık onu olduğu yerde dondurdu.

Gözlerini kıstı ve onu tekrar gördü, pencere kaplamasındaki çatlaklardan görünen kısa süreli beyaz bir bulanıklık. Bunun yeni bir hayalet tarafından sağlanan bir aydınlatma olup olmadığını merak etti. Bazen hayaletler soluk bir parlaklık yayarlardı, bazen de yapmadılar.

Karanlıkta görünmeyen yüzlercesinin daha olabileceği fikri onu tedirgin ediyordu. Onu daha da tedirgin eden şey, ışığın bir görüntüye ait olmamasıydı. Şüphelendiği şey çok daha korkutucuydu; tahtalarla kaplı pencerelerde dans eden parıltı bir insan tarafından yayılıyordu.

Bittner'dı.

Bunu neden bildiğini tanımlayamıyordu, gecenin neden kaderle yüklü hissettirdiğini tanımlayamadığı gibi. Eğer gördüğü şey bir el fenerinin ışığıysa, içerideki herhangi biri olabilirdi. Bir polis memuru. Isınmak isteyen bir serseri. Onun gibi cevaplar arayan ya da onun gibi olmayan, heyecan ve/veya bela arayan çocuklar.

Bittner. Bittner'dı. O kızı öldürmüştü ve şimdi suç mahalline geri dönüyordu.

Kirk bunu içten içe biliyordu ama yine de ilerledi.

Sadece kısa bir süre için parlayan ışık kaybolmuştu. Kirk, Bittner'ın merdivenlerden bodruma indiğini ve uzak köşeye, kazana doğru kararlı adımlarla ilerlediğini hayal edebiliyordu.

Kirk durdu ve sırt çantasından fotoğraf makinesini çıkardı, ardından bordasız pencereden içeri tırmandı.

Değirmenin tozlu ve çıplak zeminine adımını attığı anda aradaki farkı hissedebiliyordu. Fark, sıcaklıktaki hafif bir eğim ya da hava kalitesindeki değişim. Değirmen, daha iyi bir terim bulamadığım için, *içinde yaşayanlar varmış* gibi hissediyordum.

Belki de dün gece yerinden söküp değiştirmeyi unuttuğu tahtalar, aşağıdaki nehirden gelen nemle yüklü bir hava akımının binanın içinden geçmesine izin veriyordu. Her iki durumda da pencereden güney köşesine doğru ilerlemek için acele etmedi. Zemin kırımları o kadar kalındı ki, evinin zemini gibi gıcırdamalarından endişe etmesine gerek kalmadı.

Kirk ışığını kapalı tutuyor, onun yerine pencere kaplamasındaki çatlaklardan sızan ay ışığının kırıntılarıyla yönünü buluyordu. Değirmen sıcak olmamasına rağmen terlemeye başlamıştı. Havanın tadı talaş gibiydi; koltuk altları nemliydi ve kulağının arkasında, eşofmanının yakasının altından akan bir damlama hissedebiliyordu.

Merdiven boşluğuna yaklaştığında, aşağıdan yankılanan karışık bir adım sesi duydu. Bittner bodrumdan geçerken dikkatli davranmıyordu. Kirk kapıyı avuçladı.

sonra açıldığında teneke gibi bir ses çıkardığını hatırladı ve merdiven boşluğuna geri döndü, kamerayı elinden geldiğince giysisinin kıvrımlarına sıkıştırdı ve başparmağıyla açtı. Çıkan ses bir kilise çanının çalınması gibiydi ve nefesini tutarak Bittner'ın duyduğuna dair bir işaret olup olmadığını dinledi. Kıpırdamadan durdu ve gece görüş merceğinden merdiven boşluğuna baktı. İş o noktaya gelirse, iyi bir başlangıç yaptığı sürece Bittner'ı geride bırakabileceğinden oldukça emindi.

Kameranın ekranında üç dakika geçene kadar bekledi. Eğer hayalet dakikse, Kirk'ün hayalet gelene kadar sadece dört dakikası vardı. Aşağı indi.

Bittner'ın ışığı hâlâ açıktı -ve evet, Bittner'dı- neredeyse boş olan bodrumun öbür ucundaydı. Kuşaklı trençkotu ve fötr şapkasıyla uzun boylu bir figür olan adamın gri silueti, el fenerini önünde tutarken görülebiliyordu. Çok uzaktaydı ama el feneri geniş bir aydınlatma konisi oluşturuyordu.

Kirk köşeden bakmak için eğildi. Bir iplik makinesinin çarpık harabesi gibi görünen, parçalanmış tahta ve paslı metalden oluşan gelişigüzel bir yığınla arasında yaklaşık on metre vardı. Bittner onu duyduysa, tek yapması gereken ışığını süpürmekti ve onu görecekti. Kirk, far ışığına tutulmuş bir geyik gibi donup kalmadığı sürece hâlâ yeterince avantajlı olacağını düşündü.

Dışarı çıktı, görünmez olmaya, ışığı ihtiyaçlarına göre bükmeye razı oldu. Işığın doğası, üzerinde biraz çalışmaya karar verdiği bir konuydu.

kütüphaneye geri döndüğünde daha fazla. Işık neden hayaletlerin içinden geçmiyordu? Işık hayaletlere renk ve şekil vermek için neye çarpıyordu? Bilimsel olarak pek mantıklı gelmiyordu.

Bittner onun düşüncelerini sezmiş gibi el fenerini bodruma doğru tuttuğunda hâlâ birkaç adım atması gerekiyordu. Kirk çömeldi ve daldı.

Onu görmüş müydü? Başını kaldırmaya cesaret edemedi, çünkü Bittner hâlâ az önce çıktığı kapı aralığında ışıkla oynuyordu. Bittner'ın kendisine doğru gelip gelmediğini merak ederek iplik fabrikasının enkazına doğru geri çekildi.

Işık bir an oyalandı, sonra geri çekildi.

Kirk köşeye baktı. Bittner hâlâ çok ilerideydi. Hayalet ortaya çıkınca Kirk'ün nefesi kesildi.

Otururken ayaklarıyla kendini bodrum katına doğru itti. Bittner çömeldi, ışığını yere koydu ve sonra saldırgan bir yılaninkine benzer bir hareketle ileri atıldı. Kirk filme aldı.

Bittner'ın kalın vücudu ışığın çoğunu engelledi, ancak hayalete uzanıp *içine* düştüğünde, kız yumuşak mor bir radyasyonla parlamaya başladı. Bittner, paltosunun kıvrımları içindeki hayaletin çoğunu gizleyerek, kızın boynundan kavradığı elleriyle öne doğru uzandı. Kirk onu yakın plana getirdi ve Bittner'ın yüzündeki ifade ancak bir vecd ifadesi olarak tanımlanabilirdi. Kirk'ün çekim yaptığı süre boyunca bu ifadeyi takındı.

Hayalet -Kirk'ün görebildiği tek şey yüzüydü, gözleri şişmişti- tamamen kaybolmadan önce titreşti. Mor aura şimdi Bittner'ın etrafındaydı ve sanki hayaleti boğma eylemi ondan büyük bir enerji almış gibi nefes nefese kalmış görünüyordu. İri adam ayağa kalkmaya başladığında, bunu çok daha genç bir adamın yapabileceği şekilde, çaba harcamadan yaptı. Bu da Kirk'ün, eylemin ona enerji verip vermediğini merak etmesine neden oldu.

Kirk hâlâ çekim yapıyordu. Bittner ona doğru bakıyor gibi görünüyordu ve ışığını kaldırdığında Kirk onun öyle olduğunu anladı.

"Kim var orada?" diye seslendi, sesi yankılanıyordu. Kirk merdiven boşluğuna doğru koştu, üzerine vuran ışığı hem hissediyor hem de görüyordu.

"Dur!" Bittner seslendi ama Kirk merdivenleri hızla çıkmaya başlamıştı bile. Boş değirmenin yarısına gelene kadar neredeyse bileğini kırıyordu.

Yaralanmaya neden olan şey değirmenin boşluğu ya da daha doğrusu ani yokluğuydu. Kirk merdivenlerden yukarı çıkarken el fenerini çıkarmayı başarmış ve ilerlemesini engelleyebilecek iki ya da üç destek direği tespit etmişti. Açık pencere görüş alanındaydı ama Bittner hızla yaklaşıyordu.

Ve sonra, aşağıdaki harap hulk'un çalışan kardeşi olan bir iplik makinesi doğrudan yoluna çıktı ve ona çarpmamak için zamanında duramadı.

Ama denedi. Tökezleyerek, darbeye karşı koymak için ellerini önüne uzattı ama hiç darbe yoktu. En azından makineden gelmiyordu. Darbe bir an sonra, yere çarptığında geldi.

Sağ eli hâlâ kayışla tuttuğu kamerayı kavrıyordu ve yere düşerken çılgılık attı, bileği olması gerekenden daha fazla büküldü. El feneri sol elinden fırladı ve alını, kaldırdığında yıldızları görebileceği kadar sert bir şekilde tozlu zemine çarptı.

Gördüğü tek şey bu değildi. Değirmen faaliyetle doluydu; düzinelerce insan mor ışık saçan mantarlar gibi filizlenen makine sıralarıyla ilgileniyordu. Hayaletler -imgeler- en az elli taneydi ve hepsi de ölü değirmeni canlı tutmakla meşguldü.

Kendini yerden itmeye çalıştı ve bileğinden koluna doğru bir acı dalgası yükselirken bir çılgılığı daha bastırmak zorunda kaldı. İçine düştüğü makine, sanki temasıyla yok olmuş gibi ortadan kaybolmuştu. Elini çözüp bileğini esneterek bir dizinin üzerine çöktü ve hayaletlerden birinin, eski püskü bir elbise ve bone giymiş genç bir kadının gözlerini kocaman açmış kendisine baktığını fark etti. İşaret parmağı boğumuna kadar eksik olduğu için orta parmağıyla işaret ediyordu. Diğer hayaletler de işlerinden dönmüş, şaşkın şaşkın ona bakıyor gibiydiler.

Kirk acıdan gözlerini kırıştırarak etrafına bakındı ve onlar solmaya başladılar, makineleri de onlarla birlikte soldu, ta ki sadece dış hatları kalana kadar. Ana hatlar kaybolduğunda, geriye sadece puslu mor bir sis kalmıştı.

Sisin içinden Bittner'ın durduğu yeri görebiliyordu. Adamın yüz ifadesini göremiyordu ama Bittner merdiven boşluğuna açılan kapıda durmuştu. Hayaletler ortaya çıkmıştı. Kirk daha önce hiç az önce tanık olduğu şeye benzer bir şey görmemiş ya da duymamıştı; insanların yanı sıra büyük fiziksel nesnelerin de tezahürü. Bir *yerin*.

Ama bunu düşünerek zaman kaybetmedi. Pencereye doğru ilerlemeye başladı, aceleyle attığı her adımda eli ve ayak bileği zonkluyordu.

Bittner'ın boş koridorda koştuğunu duyduğunda penceredeydi. değirmen.

Asla başaramayacağım, diye düşündü Kirk pencereden içeri doğru kıvrılırken. Kısa bir süre, yerde duran tahtalardan birini alıp Bittner pencereden içeri girer girmez onu çivilemek için beklemeyi düşündü. Belki şanslı yaver gider ve iyi bir vuruşla onu yere sererdi.

Bu fikri bir kenara bıraktı ve ormana doğru koşmaya başladı. Bittner yakın bir dövüşte sorun yaratacak kadar iri ve güçlü görünüyordu ama Kirk sakat olsa bile uzun bir kovalamaca için rüzgâra sahip olmasının imkânı yoktu. Ormanın diğer tarafında

Orman oldukça işlek bir yoldaydı ve Kirk bunu başarabilirse iyi olacaktı.

En azından okulun bir sonraki gününe kadar.

August pencereye ulaştığında hırıltılı nefes alıyordu. Ciğerlerinin daraldığını hissetti ve eğilerek tozlu zemine balgamlı bir kütle bıraktı. Yüksek sesle küfretti.

Temas ettiği için karıncalanan ellerine baktı. Amber'la yaptığı. Amber'ın enerjisinin içine aktığını hissetmek onun için tam bir mutluluk anıydı. Onun canını aldığı zamanki gibi hissetmişti. Ellerini yumruk yaptı, sıktıka geniş kıllı parmak eklemleri patlıyordu. Elleri karıncalanmıştı ama aynı zamanda çocuğun boğazını da acıtıyordu.

Çocuğun bir kamerası olduğunu düşündü.

Pencereden tırmanırken, olası bir Bu gerçeğin yansımaları. Eğer ocuk onu filme aldıysa -ve aksi takdirde işgüzar velet neden Veronica'nın pençeleri olmadan tekrar orada olsun ki? Peki ya kaset ortaya çıkarsa sonuç ne olur? Bunun kesinlikle olacağını düşündü. Bugünün gençleri, YouTuber'ları, Facebook'ları, Myspace'leri, blog'ları ve diğer her şeyiyle Etkinlik ncesi gençlerden bile daha fazla, şimdiye kadarki en fesat ve kamusal kuşaktı. Ben neslinin yavan solipsizmi yerini bugünün Sen nesline bırakmıştı. pis, yanlış bir şey yapma eylemindeki komşular.

Kirk'n onu yakaladığı gibi.

Ağaçları taradı ve çok ileride sallanan bir ışık gördüğünü düşündü. Artık Kirk'ün peşinden gitmenin bir anlamı yoktu. Olsa olsa kalp krizi geçirir ve dökülen yaprakların arasında soluk soluğa ölürdü.

Ellerinin içine nefes aldı ve sonra eldivenlerini giydi. Amber'la teması yüzünden hâlâ her yeri karıncalanıyordu ve bu sevinç anının videoya kaydedilmiş olması onu ne kadar rahatsız ettiyse, bir o kadar da suçlu bir heyecanla doldurdu içini. Kaset tek başına hiçbir şeyi kanıtlamıyordu. Bir hayaleti boğduğu için tutuklanabilecek gibi değildi. Pescatelli videoyu onu okulda küçük düşürmek için kullanabilirdi, ama muhtemelen en kötü ihtimalle, bir yılı dolmadan okuldan ayrılması için yönetim tarafından teşvik edilirdi. Müfettişinden yönetim kademesindeki en alttaki kişiye kadar omurgasız bir gruptu. August'un bir dava açacağını ima etmesi yeterliydi ve onun bir yılını doldurmadan ayrılmasını sağlamak için acele edeceklerdi.

ve emekli maaşı. Pescatelli muhtemelen işten çıkarılma tehdidi altında susturulacaktı. Yönetim, gerçek eğitime karşı olduğu kadar skandala karşı da tetikteydi.

Olabilecek en kötü şey, kasetin izlenmesinin Veronica Calder'ın öldürülmesini imkansız olmasa bile zorlaştırmasıdır.

Değirmen yolunun başladığı ağaçların arasındaki boşluğun hemen ötesinde, kaldırımda bir adam duruyordu. August irkilerek bir şey söylemek için ağzını açtı ama sonra adam gözden kayboldu.

Eve dönerken her yerde hayaletler vardı. Hatta eve dönmeden önce. August arabasına doğru yürürken, patikanın kenarındaki adamın ardından iki tane daha gördü; ikinci kattaki ışıksız bir pencereden dışarı bakan ve yavaş yavaş gözden kaybolan yaşlı bir kadın.

Sonra tepeden aşağı inen bir çocuk, hayali bisikletinin tekerlekleri orta çizgiyi kucaklıyordu. Çocuk, dörtlü dur işaretinin yerini yepyeni bir stop lambasının aldığı kavşağa ulaştığı anda buharlaştı.

August arabasına varmadan çok önce paltosunun içinde terlemeye başlamıştı. Kirk'ün peşinden hızla koşması aptalca ve suçlu bir adamın hareketiydi. Belki de tek yaptığı, çocuğun onun yüzüne iyice bakmasını sağlamak olmuştu. Kaçan adamı yakalamak için, öldürdüğü kızların cesetlerini diriltmek kadar şansı vardı.

Belediye otoparkından çıktı, aracının içine yerleşmiş olan mezar gibi soğuğu gidermek için kaloriferi çalıştırdı. Cildi nemliydi ve Ter, şapkasının siperliğinin altından kulaklarına ve gözlerine akıyordu. Bir kadın hayaleti, sadece kendisinin görebildiği bir kişiye sessizce sesleniyordu.

Ana caddedeki dükkânlar kapanmaya başlamıştı, ancak Dunkin' Donuts'ın hâlâ birkaç müşterisi vardı ve bu müşterilerin bir kısmı dükkânın önündeki kaldırımda kümelenmiş, büyük strafor bardaklardan buhar yükseliyordu. Işığın değişmesini bekleyen Bittner onlara baktı ve içlerinden birinin gözden kayboluşunu izledi. Caddenin karşısında bir polis memuru şeffaflaştı ve sonra kayboldu. August gözlerini iki kez kırptırdı ve arkasındaki arabanın sürücüsü kornaya basana kadar ışığın değiştiğini fark etmedi.

Arabayı harekete geçiren August, otoyol rampasına doğru döndü. Eve gitmek istemiyordu, şehir merkezindeki sokaklarda sıralanan çok sayıdaki bardan birine de gitmek istemiyordu. Bir taburede oturup bir bardak bira içerken, diğer müşterilerin birer birer ortadan kaybolup sadece kendisi ve barmenin kaldığını hayal ediyordu. Bir içki daha isteyecek, barmen gülümseyecek ve sonra o -August- ortadan kaybolacaktı.

Bu saatte otoyolda çok az araba vardı. August silahını ateşledi. kuzeye giden yalnız bir TIR'ın yanından geçti. Görebildiği kadarıyla önünde kimse yoktu.

Döndüğünde göz ucuyla bir hareket gördü. Sağa. Arkasına baktığında gördüğü şey neredeyse arabasının kontrolünü kaybetmesine neden oluyordu ve refüj korkuluklarına çarpmamak için direksiyonu sertçe kırmak zorunda kaldı.

Öldürdüğü ilk kız, New York'ta yakaladığı bir kaçak, yolcu penceresinden ona bakıyordu, ağaçlar ve otoyol tabelaları saatte yetmiş mil hızla arkasından geçiyordu. August direksiyonu kırıp aşırı düzeltme yaparken, kız kapalı kapıdan arabaya adım attı.

Kalbi göğsüne çarpıyordu. Kadın ona bakıyor ve gülümsüyordu, üzerinde adamın onu öldürdüğü gece giydiği eski püskü ceket ve bulaşmış ruj vardı. Titreyerek kayboldu, sonra geri döndü ve tekrar titreyerek kayboldu.

Yıllar önce yaptığı gibi başını onun omzuna yaslar gibi eğildi, ama o zamanlar küçük bir araba kullanıyordu, bu yüzden şimdi

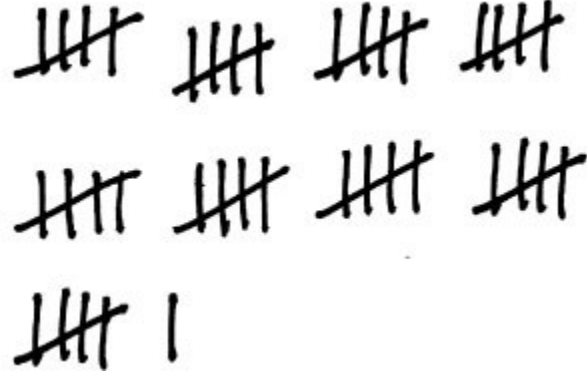
ona doğru eğildi ama hâlâ bir adım uzağındaydı.

August terliyordu ve ağzı kurumuştı. Başka bir arabam olsaydı, diye düşündü. Onu bu araca bağlayan hiçbir şey yoktu ve şimdi gittiği boş yol, onu götürdüğü yol değildi canını almadan önce. Onu bu noktaya, bu zamana bağlayacak hiçbir şey yoktu. Ama işte buradaydı.

Tabii, diye düşündü August, eğer çapa *ben* değilsem.

Yanında kambur duran hayalete döndü ve o anda hayalet başını kaldırıp güldü, ama o hiçbir ses duymadı. Sakinleşir gibi oldu ve bir kez daha kamburlaştı, gözleri kapandı.

Bittner yanağını okşamak için elini kaldırdı ve parmak uçları tam içinden geçti. Statik elektriğin serbest kalması gibi bir enerji çatırdaması oldu ve kız gözden kaybolurken vücuduna bir elektrik yükü yayıldı ve onu ürperti içinde bıraktı.

Aynadaki yansımama bakıyor. Arkamda duruyor ve fayans duvara yaslanmış. Bornozunu giymiş, kollarını göğsünde kavuşturmuş ve ağlıyor.

Onu rahatlatmak istiyorum ama ben sadece bir anıyım. Hiç sahip olmadığı bir anı. Hayali bir tarak hayali saçlarımdan geçiyor ve görüntü ona bakmak için dönmüyor. Gücümü muhafaza ediyorum çünkü perdenin en ince olduğu gün neredeyse geldi ve sahip olduğum az enerjiyi harcamak istemiyorum. Bir anı ne kadar rahatlık sağlayabilir ki? Her neyse?

Yeterli değil. Görüntüm gözünün önünden kayboluyor ve gözlerini ovuşturarak lavaboda benim yerime geçiyor. Zaten benim için ağlamıyor. Düşüncelerini okuyabiliyorum, zihninde en önde olanları - etrafındaki havada sis gibi asılı duruyorlar. Korkmuş durumda. İhanete uğramış ve kaybolmuş hissediyor.

Hislerimin geçen gün gelen çocukla bir ilgisi var. Belki de bu duyguları okumak benim için kolay çünkü kendimi bu odaya hapsetmeden önce hissettiklerime benziyorlar.

Mary beni görmek için evime geliyordu ama yol üzerinde bir yerde durdu. Son durağı olduğu ortaya çıkan tek bir durak.

Keder ve korku sadece bir noktaya kadar faydalıdır. Kızın duygularını toplamaya çalışıyorum. duygular bana çiçek gibi gelir, sadece küçük bir çiçeği zar zor bırakır.

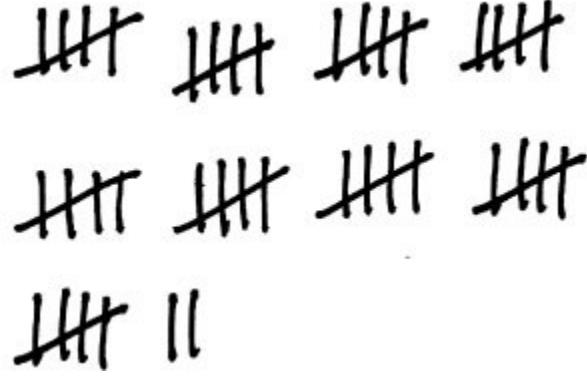
iek açıyor. Kendi enerjimi bu çiçeğe akıtıyorum, onu besliyorum, tamamen iek açması için cesaretlendiriyorum.

Onun öfkesini kendi fkemle besliyorum. Onu rahatlatamayabilirim ama belki g verebilirim.

Ağlamayı bıraktı ve gözlerindeki çaresiz bakışın yerini çok daha elik bir duygu aldı. Bu ona verdiğim küçük bir hediye ve şansını biraz olsun artırıyor ama umutsuzluktan kaçış yok. Bunu çok iyi biliyorum.

Yanaklarına su sıratmasını izlemek için bir an bekliyorum ve onun bu basit hareketini görmek o kadar doğal, o kadar güzel ve o kadar *insani* ki, izlemek benim için neredeyse acı verici.

Gelecek gün için hazırlanmalıyım. Onu biraz daha güçlü kılmak beni biraz daha zayıflattı ve bu yüzden tamamen kaybolmama izin veriyorum.

Önce onu gördü, dolabının yanında duruyordu. Topuklarının fayans zemine hızlı hızlı bastığını duymuş olmalıydı, çünkü o yaklaşırken döndü.

"Ronnie..." dedi. Kelimelerin dudaklarında şekillendiğini görebiliyordu. Ona bir tokat attı.

"Ne oldu Kirk?" dedi. "Kendini iyi hissetmiyordun, değil mi?"

Ona tekrar tokat atmak istedi ama adam kolunu yana çevirdi. Bileğinde bir destek vardı. İnsanlar onu izliyordu ama o umursamadı, elini küçük bir yumruk haline getirerek adamın omzuna vurdu.

"Ronnie, kes şunu!"

"Karnın mı ağrıyor? Bu kadar mı?"

"Ronnie," dedi, yaralanmamış eliyle bileğini tutarak. "Değirmene geri döndüm."

Bileğini bükerek serbest bıraktı ve ona baktı.

"*Değirmene* mi gittin?" dedi şaşırılmış gibi, ama adamın cevabı şüphelendiği şeyi doğruluyordu.

Ona gülümsedi. "Bazı kanıtlarım var, Ronnie. Sanırım bulduk."

Elindeki "kanıt" her neyse çok etkileyici olamazdı, Çünkü Janine'le birlikte park etmiş bir arabanın arkasında beklemişlerdi.

Bittner bu sabah arabayla evinden uzaklaştı. Verandasına çıkıp Mary Greer'in hayaletine doğru adım atmış, kollarını iki yana açmış, sanki kendisine canlandırıcı bir elektrik şoku verilmiş gibiydi. Perili bir adam gibi görünmüyordu. Geçmişinin hesabını vermek üzere olan bir adam gibi de görünmüyordu. Kendinden geçmiş görünüyordu.

Kirk'ün kalbinin hemen üstüne iki kez yumruk attı.

"Bunun her şeyi daha iyi yapacağını mı sanıyorsun?" dedi. "Gidip kendini tehlikeye atarken beni geride bıraktın. Bunun seni kahraman yaptığını mı sanıyorsun? Yapmaz. Bu seni sadece bir pislik yapar."

Ona tekrar vurmayı düşündü ama bu onun hiçbir şeyi anlamasını sağlamayacaktı. Hiçbir şey anlamayacaktı.

"Geride bırakılmaktan hoşlanmıyorum Kirk," dedi. Kirk itiraz etmeye başladı ama kadın elini kaldırarak onu susturdu. "Bu yüzden onun yerine seni geride bırakacağım."

Elini indirdi ve uzaklaştı.

"Bugün sizin sınavınız," dedi Bay Bittner. "Bugün tarihin bir parçası olma şansınız var."

Bu onun küçük şakasıydı, son otuz yıldır verdiği her sınavdan önce yaptığı bir şakaydı. Bu küçük esprisi çok nadiren gülüşmelere yol açardı ve bugün de bir istisna değildi.

Ama bugün biraz farklıydı çünkü şakanın başka anlam katmanları vardı. Bunu söylerken Veronica Calder'a bakıyordu.

Gözlerinde neredeyse meydan okuyan bir bakışla ona baktı.

Bay Bittner, Kirk'ün masasına bir test bırakarak, "Bazılarınız geçecek, bazılarınız da kalacak," dedi. Sonra Veronica'ya dönerek, "Ve bazılarınız asla ölmeyecek."

Kirk tamamen başarısız oldu, denemeyi yapmaya bile çalışmadı. Zil çalar çalmaz -Veronika'ya hızlı bir bakış attıktan sonra- koridordan aşağı inerek Balık'ı bulmaya gitti.

"İzledin mi?" diye sordu. Sabah zili çalmadan önce kırık kamerayı - ve harika bir şekilde sağlam kasetini- bırakmıştı.

"İzledim."

"Peki ne düşünüyorsun?" Kirk söyledi. Balık videoyu geri sardı ve bir kez daha izledi.

"Ne düşünüyorum?" dedi, Kirk'ün sorusuna cevap vermekten çok kendi kendine. "Bence onu o öldürdü."

"Evet," dedi Kirk bileğini büküp elini yumruk haline getirerek. Geçen yıl basketbol oynarken elini incittikten sonra Walmart'tan aldığı korsesi her esnemedede gıcırdayıyordu. Hareket acı vericiydi ama kırmadığı için kendini şanslı sayıyordu. "Bunu anlamıştım. Ama neden geri döndü?"

Balık başını salladı, videoyu geri sardı ve kare kare oynattı. "Bakın, yine aynı şey."

"Ne?" Kirk eğilerek, "Ne?" dedi. Balık yuvarlak plastik bir tüpten bir ekran temizleyici mendil aldı ve ekranın tozunu hızlıca aldı.

"Yakından bak."

Kirk, kızın yüz ifadesine rağmen, gözlerini kaçırdı, özellikle de izlemeyi zorlaştırıyordu. Bittner yengeç yürüyüşlü kıza yetişmek için dizlerinin üzerinde debeleniyordu ve eldivenli elleriyle ileri uzandığında, Bittner kızla "temas" kurduğu anda Kirk onu gördü.

"Flaşı gördün mü?" diye sordu Balık, kızın ölümünün gözlüklerine yansıyan korkunç görüntüsüyle ona doğru dönerek.

"Gördüm," dedi Kirk. "Ona dokunduğunda etraflarında mor ışıktan bir parıltı, neredeyse bir kıvılcım oluştu."

Balık ekrana dönerek, "Bir korona," dedi. "Nedir bu?"

Balık başını sallayarak, "Hiçbir fikrim yok," dedi. "Daha önce hiç böyle bir şey görmemiştim."

Kirk arkasına yaslandı ve bir kutu gazozdan yudum aldı. "Hiç mi? Bilgisayarında başka hayalet videoları da var mı?"

"Yüzlerce," dedi Balık. "Hiçbirinde böyle bir şey yok, hatta birinin bir resme dokunduğu resimlerde bile. Bak."

Bilgisayarında bir video açtı; gülümseyen bir çocuk, aynı derecede gülümseyen yaşlı bir kadına doğru yürüyordu, belki de büyükannesiydi, sanki onu karşılamak için eğilmişti. Balık, tam küçük çocuk kadına doğru uzanırken videoyu yavaşlattı ve çocuk kadına doğru uzanırken kare kare ilerledi.

Çocuğun kolu tam çenesinden geçti ve çocuk yere düştü. Çocuk güverteye çarptıktan bir süre sonra ortadan kayboldu ve o anda çocuk ağlamaya başladı.

"Flaş yok," dedi Kirk.

"İşte bir tane daha," dedi Balık, güneşli bir günde şehir içi bir yol yarışının görüntüsünü getirdi, terleyen koşucu sürüsü tezahürat yapan seyircilerle dolu bir kaldırımın yanından koşarak geçiyordu. Sırılıslam olmuş bir trençkot ve şapka giymiş bir figür kadrja girdi ve kendisine doğru gelen koşucuları görmemiş gibi yola girdi. En yakındaki koşucu duramayarak ellerini önünde birleştirdi ve hendek kaplı figürün içinden geçerken tökezledi. Peşinden gelen sürü ona doğru ilerledikten sonra, figür bir adım daha attı ve sokağın diğer tarafına ulaşmadan gözden kayboldu.

"Orada da bir şey yok," dedi Kirk. "Onu öldürdüğü bodrum çok karanlık olduğu için olabilir mi?"

Fish koşucuların filmini geri sardı ve trençkotlu görüntünün içinden geriye doğru geçişlerini yakından izledi.

"Hiç sanmıyorum," dedi. "Neden *tam da* Bittner'in ellerinin görüntüyle temas ettiği anda gerçekleşsin ki? Belki temas onu bir şekilde tetiklemiştir. Belki de kimyasal bir süreç..."

"Bunların hepsi çok eğlenceli. Ama şimdi bununla ne yapacağız? O bir katil. Belli ki o bir katil."

Balık iç çekti. "Bir mahkemeye değil." "Sen neden bahsediyorsun?"

"Bu, mahkemede kabul edilemeyecek olan 'hayali kanıt' kategorisine girer. Ne kadar zorlayıcı olursa olsun, bu video yüzünden kimse onu tutuklamayacaktır." Balık başparmağı ile işaret parmağı arasında burnunun köprüsünü sıkıştırdı.

Kirk ellerini havaya kaldırdı. "Polise gitmemiz gerekiyor."

Balık başını salladı. "Elimizde koşullardan başka bir şey yok, Kirk. Koşullar ve hayali kanıtlar. Onu doğrudan suçlara bağlayan hiçbir şey yok."

"Ama tarihler... video! En azından bunu onlara söyleyemez miyiz?"

"Hiçbir şey yapmayacaklar Kirk. Yapılabilecek hiçbir şey yok."

Kirk korktuğu kadar kızgındı da. "Yapmayacaksın... denemeyecek misin bile? Onu öldüreceğini düşünüyor. Çok yakında! Yarın son gün. Şubat!"

"O zaman onunla olmalısın, benimle değil."

"Ronnie," dedi Kirk. "Ronnie, çekip gitme. Görmek gereken bir şey var."

"Eminim öyledir," dedi Veronica ve Kirk ona dokunmaya çalıştığı anda omuz silkere uzaklaştırdı. "Bırak da yemeğe gideyim, lütfen."

"Her şubatta öldürüyor, Ronnie. Artık yıllarda. Sen onun mükemmel kurbanı gibisin. Sen-"

"Git buradan, Kirk. *Git*."

"Lütfen, Ronnie. Sadece videoyu izle." Kamerayı ona uzattı, küçük oynatma penceresi yana doğru uzanıyordu.

"Videoyu izlemek istemiyorum, Kirk."

"Onu öldürdü, Ronnie. Tam üzerinde görebilirsin-"

"Onu öldürdüğünü biliyorum. Beni yalnız bırak."

Arkasını döndü.

"Ronnie, lütfen," dedi Kirk, yetişmek için acele ederek. "Bunu görmek gerek. Ona dokunduğunda, sanki-"

Veronica birden durdu, Kirk neredeyse ona çarpacaktı. "Tam olarak ne gibi Kirk?"

"Sanki... sanki onu içine *çekiyor* gibi."

Kızın gözlerindeki öfkeyle karışık korkuyu gördü. Cevap vermek için ağzını açtı ama sonra derinden gelen bir ses sözünü kesti.

"Bayan Calder. Bay Lane," diye gürledi Bittner. Eğer Bittner'in sesi daha önce gök gürültüsü gibiyse, bu kez de mağaranın içinde atomik bir silah gibiydi.

Okul koridorunun akustiği, Olay benzeri bir gürültüye neden oldu.

Veronica elinin sıcak bir sobanın üzerinde olduğunu fark etmiş gibi soluk soluğa kalmış, Kirk de adını duyunca irkilmişti.

"İkinize de günaydın. Sınavınız nasıl geçti? Tarihe yakışır performanslar sergilediniz mi?"

Veronica tek kelime bile edemiyordu. Kirk onun önünde yarım adım atmıştı ve ona ne kadar kızgın olursa olsun, bunun için minnettardı.

Bay Bittner onlara doğru eğildi. "Yoksa ders çalışmadınız mı? Hafta sonunuz benimki kadar heyecanlı geçtiği için mi? Ürperti ve macera dolu olduğu için mi?"

Uzun paltosunun içinde neredeyse sürtünmüş zeminin üzerinde süzülüyormuş gibi görünüyordu, kanatları kırlardaki bir ölüm perisinin yırtık pırtık cüppesi gibi sarkıyordu.

Bittner, geri çekilmemek için elinden geleni yapan Kirk'ün üzerine eğilerek, "Sana başka bir hobi edinmiş olmayı dilediğim," dedi.

Veronica öğretmeninin anason kokulu nefesini yanaklarında hissedebiliyordu. Koridordaki diğer öğrencilerin farkındaydı, geniş bir kavis çizerek yanlarından geçiyor ve yeni delirmiş bir tarih öğretmenin iki çocuğa saldıрма sahnesine hayranlıkla bakıyorlardı. Ama sanki bir hayaletin ortaya çıkışını izleyenler gibiydiler; kimse yardım etmek için durmadı.

Yani *neredeyse* hiç kimse. Veronica, Bittner'ın gözünü onlardan uzaklaştıran başka bir figürün farkına vardı.

"Bir sorun mu var, Gus?"

Bay Pescatelli akan derenin içinden çıktı. Veronica onun da kendisi kadar korkmuş görüldüğünü düşündü.

"Evet, Bay Fish," dedi Bittner, gülümsemesindeki kara mizahtan eser kalmamıştı. "Kesinlikle bir sorun var."

Bay Pescatelli başını salladı. "Var, değil mi? Çözebileceğimiz bir tane. Bence bu sorunu gerçekten kolaylıkla çözebiliriz."

Veronica bir an Bay Bittner'ın gerçekten de kafası karışmış gibi görüldüğünü düşündü. O kadar heybetli bir adamdı ki insanlara zorbalık yapmasına gerek yoktu; insanlar onun cüssesi, varlığı ve çelik grisi gözleri karşısında doğal olarak korkuyorlardı. Bay Pescatelli -hem de Bay Fish Pescatelli- karşısında duruyordu ve geri adım atmıyordu. Titriyor, sarsılıyor, sesi titriyordu belki ama geri adım atmıyordu.

Bay Bittner doğruldu ve Veronica onun Balık'ın kafasını vücudundan ayıracak bir yumruk atmasını bekledi. Ama hiçbir yumruk gelmedi, sadece kelimeler geldi; neredeyse kansız gibi görüne kadar tüm duygulardan arındırılmış kelimeler.

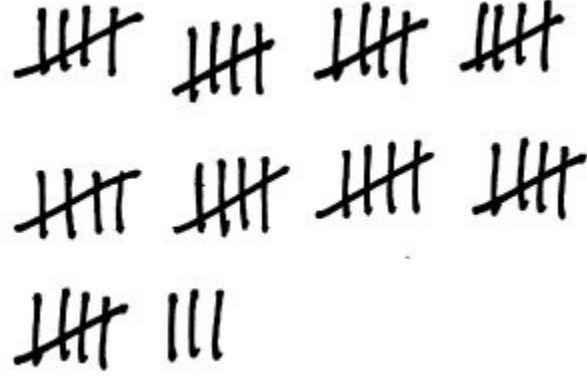
"Evet," dedi Bittner. "Çok kolay."

Döndü ve sınıfına çekildi.

Bay Pescatelli gözlüklerinin arkasından öfkeyle gözlerini kırpıştırıyor ve çenesini okşamak için kaldırdığı eli titriyordu. Kirk ve Veronica birbirlerine baktılar ve ikisi de aynı anda uzanarak onu sakinleştirdiler.

Önce Kirk konuştu. "Bay Pescatelli," dedi. "Teşekkür ederim."

"Bana teşekkür etme," dedi elinin tersiyle alnını silerek. Tavana doğru baktı ve görünmeyen bir arkadaşına bir dua -ya da belki bir selam- fısıldadı.

Fish ve Bittner arasındaki çatışma bir tür imaj patlamasını tetiklemiş gibi görünüyordu, çünkü okulun her yerinde eski ve yeni imajlar belirmeye başladı. Öğle yemeğinde, tek tip gri hayalet fasulye dağıtan, sıkıcı gri üniformalı hayalet bir yemekçi kadın vardı. Genç bir çocuk vardı Veronica'nın bir sonraki sınıfında sıralardan birinin altına çömelmiş, 1950'lerden bir anı. Eileen Janus, iki yeni hayaletle birlikte Bay Pescatelli'nin sınıfına tekrar geldi ve zil çalana kadar sınıftan ayrılmadı. Balık

ne Veronica'ya ne de görüntülere bakmadan duraksamadan bir konuşma yaptı. İki yeni hayalet açıkça farklı dönemlere aitti; mavi yün kazaklı ve ekose etekli küçük bir kız ve test cevaplarını saklayabilecek kadar gür saçlı, uzun boylu, tişörtlü bir oğlan. Kimsenin anlatmadığı bir fıkraya güldükten sonra önce çocuk ortadan kayboldu.

Kirk, son zilden sonra Veronica'nın dolabından eşyalarını almasını beklerken, "Bu çılgınlık," dedi. "Anlamıyorum. Sanırım bugün yedi yeni görüntü gördüm. Erkeklerin soyunma odasında çıplak bir kız vardı."

"Heyecan verici olmalı," dedi Veronica gülmeden. Tüm bu yeni görüntüler herkesi germiştir.

"Hayır, gerçekten," dedi. "Ağlıyordu, ıslaktı ve titriyordu. Sanki biri havlusunu çekip almış gibi üstünü örtmeye çalışıyordu."

Bu Veronica'nın aklına Brian'ı getirdi ve bu kez ürperen kendisi oldu. Kirk onun bu konuda gerçekten konuşmak istemediğini anlamamıştı ama ona doğru döndüğünde omzunun üzerinden ona doğru koşan iri bir figür gördü.

"Kirk! Dikkat et!"

Kirk tam dönmüştü ki, futbol kıyafetleri giymiş kocaman bir çocuk ona çarptı ve içinden geçti. Hayalet koridorda yoluna devam etti ve bu sırada yarım düzine öğrencinin arasından geçti.

"Ugh," dedi Kirk ve sanki biri başından aşağı bir galon soğuk su dökmüş gibi titredi. "Hadi buradan çıkalım."

Veronica hayır demek istedi. *Hayaletler, görüntüler ya da her ne iseler artık, onları görmezden gelelim demek istiyordu.* Aklının bir köşesinde Kirk ve Balık'ın, özellikle de Bay Bittner'in onlara gösterdiği ilginin bu yeni faaliyete neden olduğunu, görüntülerin bir şekilde bundan beslendiğini düşünüyordu.

Cevap vermek için ağzını açtı, tıpkı yaşlı bir öğretmen gibi sınıftan çıktığını fark etti. Öğretmen sağa baktı, sola baktı, papyonunu düzeltti ve sonra gözden kayboldu.

Veronica gözlerini kapattı.

"Tamam Kirk," dedi.

Kütüphaneye gittiler ve Kirk ona kaseti dinletti. Bittiğinde tekrar izlemek isteyip istemediğini sordu.

"Hayır, onu tekrar görmeme gerek yok," dedi Veronica. Her tarafı üşüyordu, sanki rüzgâr dışarıdan kütüphaneye girmiş gibiydi.

"Oldukça çılgınca, değil mi?"

"Bunun için tek kelime bu," dedi.

Kirk, "Bu, Bay Bittner'in onu öldürdüğünün kanıtı," dedi. Kamerasındaki bir düğmeye bastı ve görüntü kayboldu.

"Bunun oldukça açık olduğunu söyleyebilirim." Veronica, Montcrief Lisesi'ne gitmeden önce var olan şarkıyı, tekerlemeyi düşünüyordu.

Gus ve Mary, bir ağaçta oturuyorlar.

Sanki herkes onun tehlikeli bir adam olduğunu, cinayet işlediğini zaten biliyordu ve gözlerinin önündeki kanıtları görmezden geliyorlardı. Kirk haklıydı; hayaletin parlaması ve onun dokunuşuyla Bittner'a dönüşmesi

-Veronica'nın tek düşünebildiği, Bittner'ın büyük bir siyah parazit olduğu ve zavallı kızdan geriye kalan azıcık şeyi de kendi içine çektiğiydi.

"Müstehcen biri," dedi. "Bay Pescatelli ne yapacak?"

Kirk kamerasını kapattı ve eşyalarını yerleştirmek için çantasını masanın üzerine çekti. "Kaseti polise göstermesi için onu ikna etmeye çalıştım," dedi. "Daha önce hiç 'hayali kanıtların' -ki bu gerçek bir terim, mahkemede birkaç kez kullanıldı- kabul edildiği bir dava olmamıştı. En azından soruşturmaların yeniden açılması için biraz ilgi uyandırabileceğini umuyordum."

"Sence polis dinler mi?"

"Hayır. O da bilmiyor." Kirk içini çekerek çantasını kapattı. "Deneyeceğini bile sanmıyorum. Gidebiliriz ama kimsenin bizi dinleyeceğini sanmıyorum. Kimse çocukları uyarmaya çalıştığında onları dinlemez.

Kasaba halkına canavarın geldiğini haber ver."

Veronica'ya uzandı ve dirseğine dokundu. "İyi misin?"

Gülüştü sertti ama onu tatlandırmak için bir neden görmedi. "İyi miyim?"

"Bana hâlâ kızgınsın, değil mi?"

"Evet. Sana kızgıyım."

"Gerçekten gerginsin. Kollarını kavuşturmuşsun ve..."

"Kirk. Dehşete düştüm! Kesinlikle dehşete düştüm! Bana o zavallı kızı öldüren canavarı gösteriyorsun ve benden rahatlamamı mı bekliyorsun?"

"Biliyorum, ama-"

"Bunları görmek istediğimi mi sanıyorsun? Sence onu, elleri kızın boğazında, canını sıkarken görmek istiyor muyum?"

Veronica gözlerini kapadı ve kızın yüzü karanlığın içinden yükseldi ve bir an için bunu hayal edebildi - sonsuza kadar nefessiz kaldığını.

"Bilmek istersin diye düşündüm."

"Teşekkürler."

"Ne yapsaydım? Sana söylemeyecek miydim? O tehlikeli biri."

"Tehlikeli olduğu çok açık!"

Kirk ellerini kaldırdı ve eski kitaplardan gri kafalar yükselirken kütüphaneye baktı. "Sana söylüyorum," diye fısıldadı.

"Evet, tekrar teşekkürler."

"Neden bana kızgınsın? Onun bir psikopat olması benim suçum mu? Sana karşı bir şeyler hissediyor olması benim suçum mu?"

"Evet," dedi Veronica, her ne kadar buna gerçekten inanmasa da. "Bu işin peşini bırakmalıydık."

"Sen neden bahsediyorsun? Biz-" "Bana sesini yükseltme."

"Bunu görmezden gelemeyiz."

"Herkes yaptı. Yıllarca. Ve bana anlattıklarınıza bakılırsa, onun bir şey yaptığına dair elimizde hâlâ gerçek bir kanıt yok."

"Bunu söylediğine inanamıyorum bile."

"Tabii ki inanmıyorum."

"Ronnie, o senin peşinde. Bunun farkında değil misin?"

Onun yüzünde sadece beynini bükmeyle kalmadığını, kırdığını da görebiliyordu. Keşke gerçek erkekler Brian gibi olsaydı; hep gülümseyen, talepleri olmayan. Brian'ın ondan sabahları gelmesi dışında hiçbir şeye ihtiyacı yoktu. Gelmezse de şikâyet etmiyordu.

"Senin için endişeleniyorum, Ronnie."

Veronica güldü. "Tabii. Tek yaptığın onu daha da kızdırmak oldu."

"Ronnie," dedi Kirk. Konuyu tartışabilirdi ama zahmet etmedi. Veronica'nın kolları, sanki gerçek benliğini bedeninin içinde tutmaya çalışıyormuş gibi onu sıkıca sarmıştı.

Kirk bir süre sonra, "Zaten kızgın olduğuna göre," dedi, "geri kalanını da öğrenebilirsin. Brian hakkında."

"Peki ya Brian?" dedi. "Neden onu bu işin dışında bırakmıyorsun?"

"Mary'nin cinayetinde polisin bir numaralı şüphelisiydi."

"Kapa çeneni, Kirk." Veronica onun şimdi ne söyleyeceğini biliyordu - kendi sırrı olarak sakladığı şeyi- ve kalbinin buz kestiğini hissetti. "Onu o öldürmedi."

"Muhtemelen hayır," dedi. "Ama Brian suçlamalara dayanamadı. Kendini öldürdü. Kendini açtı ve banyonuzun zemininde kan kaybından öldü."

"Ona aşıktı, seni pislik," dedi.

"Ronnie," dedi Kirk, sesi yarı özür dileyici, neredeyse mızımızdı. Sanki söylediği şeyin onu inciteceğini bilmiyormuş gibi şaşırılmış görünme cüretini gösteriyordu. Ona tekrar uzandı, ama eli sanki dişli ve zehirli bir yılanmış gibi sarsılarak uzaklaştı.

"Senden nefret ediyorum, Kirk. Seni bir daha asla görmek istemiyorum," dedi.
"Asla."

Kirk, bunun iyi gittiğini düşündü.

Arabasını garaj yoluna çekti ve motor çalışır halde direksiyonun başına oturdu. Evinin içinde, büyük cumbalı pencerede bir hareket oldu; kısa, güdük parmaklı bir el mavi perdeleri karıştırıyordu. Perde geri çekildi ve en küçük kız kardeşi ona gülümsedi.

Veronica muhtemelen tanıdığı en huysuz kızdı ve Kirk üç kız kardeş ve bir anneyle birlikte yaşadığı için bu görüşte haklı olduğunu düşünüyordu; iki kedileri bile dışıydı. Kardeşiyle birlikte kendilerini odalarına kilitleyip çizgi roman okudukları zamanlar oluyordu. östrojen zengini atmosfere girmeye cesaret edemezdi. Babasının sürekli çalışmasına şaşmamalı.

Veronica'nın isteğine rağmen, Kirk okuldan sonra arabasıyla onu eve kadar takip etti. Okulun otoparkından çıkarken Bittner'ın arabasının hâlâ park halinde olduğunu fark etti. Veronica sadece bir mil ötede yaşıyor olsa da, Kirk en azından onu sağ salim eve dönerken görmenin önemli olduğunu düşündü. Onu saygılı bir mesafeden izledi. Janine'le birlikte yürüyordu, Janine bir şeyler geveliyor, Veronica ise karşılığında neredeyse hiçbir şey söylemiyordu.

Bay Bittner'ın evine yaklaştıklarında Kirk üst kattaki pencerede bir hareket gördüğünü düşündü. Ya Bay Bittner o gün erkenden ayrılmış ve şüpheleri yatıştırmak için eve yürüyerek gitmişse? Kirk kendini

Annesinin arabasının direksiyonunu kavrıyor, Bittner'ın Veronica'ya doğru koşarak evden çıkması ihtimaline karşı bagajda bir bijon anahtarı ya da kriko olup olmadığını merak ediyordu. Bittner'ın paltosunu savurarak ve gözlerindeki delilik parıltısıyla karda yuvarlanırkenki görüntüsü Kirk'ün zihninde o güne kadar gördüğü tüm hayalet görüntüleri kadar yer etmişti ve bu görüntüden kurtulmak için gözlerini hızla kırptırdı. kafasını. Veronica Bittner'ın evine göz ucuyla bile bakmadı. Başu eğikti, Kızgın bir şekilde havlayan bir köpeğin yanından geçip gider gibi, göz teması kurma ihtimalinden bile kaçınarak yoluna devam etti.

Bir süre sonra kapısına ulaştığında, Kirk onun en azından arabaya dönüp bakacağını umdu. Onu takip ettiğinin farkında olduğunu biliyordu ve endişesinin en azından kalbinin bir parçasını ona karşı ısıtabileceğini düşündü. Ama hayır.

Kapıdan içeri girdi ve arkasından kapattı.

Kilitle, Veronica, diye düşündü Kirk. Başka birinin garaj yolundan geri döndü ve rotasını tekrar takip ederek Bittner'ın arabasının boş durduğu okulun önünden geçti. Veronica'yı düşünerek eve doğru sürdü.

Moody, diye düşündü. Belki de değildir. Belki de benden bıkmıştır.

Senden nefret ediyorum, Kirk, demişti. *Ve seni bir daha asla görmek istemiyorum.*

İçini çekti ve alnı direksiyona değene kadar öne eğildi. Onu aklından çıkaramıyordu; sanki bir hayalet gibi kafasının içinde dolaşıyordu.

Veronica'nın insanlardan çok çabuk bıktığını fark etmişti. Özellikle de erkeklerden... Ama ne James ne de onunla çıkma şansına erişmiş diğer erkekler ondan kaba saba sözlerle bahsetmişlerdi ve garip bir şekilde, o hayatına devam ettikten sonra da hiçbirini ona karşı bir kin beslemiyor gibiydi. Şu anda bile Kirk'ün hayal kırıklığı ondan çok kendisiyle ilgiliydi, her ne kadar öfkelenmesine neden olan onun tavrı olsa da.

Annesinin mutfak penceresinin önünden geçtiğini gördü ve ışıklarını görünce durup ona baktı. Ona hızlıca el salladı ve motoru durdurdu.

Ronnie'nin yeni ayakkabılardan hoşlanan bir kız gibi olduğunu düşündü. Onları denemeyi, bir ya da iki hafta boyunca şehirde giymeyi ve sonra dolabının en altına kaldırmayı seviyordu. Aslında bir haftalık ayakkabılarını sevmediğinden değil, kötü yapılmış, aşınmış ya da özellikle rahatsız olduklarından da değildi. Sadece yenilerini almayı seviyordu.

Ve şu anda Kirk iki haftalık, parlaklığını yitirmiş bir çift deriydi.

Arabanın kapısını açtı ve yanındaki koltuktan sırt çantasını aldı. Dizüstü bilgisayar, fotoğraf makinesi ve evet, bu gece bakması gereken dört kitapla birlikte bir ton ağırlığındaymış gibi hissetti.

Küçük kız kardeşi Jenny ön kapıyı açtı ve çığlık attı, küçük yüzü fırtına kapısının camının arkasına doğru kıvrıldı. Kadın kıkırdarak kapıyı çarptı ve Kirk annesinin ona sessiz olması için bağırdığını duyabildi.

Jenny tıpkı bir hayalete benziyordu, diye düşündü Kirk. Küçük bir hayalet. Evin neredeyse her penceresinde bir hareketlilik olduğunu fark etti; annesi yemek pişiriyor, kız kardeşlerinden biri üst kattaki makyaj masasının önünde saçını tarıyor, küçükler koşup zıplıyordu.

Durakladı ve sırt çantasını indirdi, böylece Mr. Pescatelli'nin kamerası. Bileğindeki ağrı ve sertliği bir anlığına unutarak yüzünü buruşturdu. Pencereden pencereye geçerek kamerayı eve doğrulttu. Kameradan çekinen annesi onu el sallayarak uzaklaştırdı. sinir bozucu bir böcek olduğunu düşündü ve kameranın bakışlarından kaçınmak için mutfak penceresinden uzaklaştı.

Hayaletler, diye düşündü Kirk. Kameranın gözünden bakıldığında, ev hayaletlerle doluymuş gibi görünüyordu. Camın arkasındaki Jenny, perdelerdeki bir çırpıntı, bir Gölge arkasını dönerken.

Bugün okulda, kütüphanede, sokaklarda onlardan o kadar çok vardı ki. Eve dönerken Ronnie'nin parfümü arabada kalmıştı. Sırt çantasındaki Hersey kitabında Hiroşima'nın hayaletleri, dolabında duran ağır tarih metninde bir milyar daha. Kedisi Skitty'nin cumbalı pencerede belirmesi, kanepenin görünmeyen arkası boyunca yürümesi, uzun gri kuyruğunun sallanması.

Kirk kamerayı indirdi ve bu işi bitirmek istediğine karar verdi. bir süre için hayaletler. Kamerayı yanında taşıdığı ilk birkaç gün kendini yeni ve büyük bir keşfin eşiğinde gibi hissetmişti. Balık ve Ronnie'yle gördükleri hakkında konuşurken, değirmen bodrumunun karanlık havasında sürünürken, kendini bir kaşif, bilinmeyen şeylerin tarihçisi gibi hissetmişti ve bu garip ve harika bir duyguydu. Ama bu onun maceralar Ronnie'yi incitmesine neden olmuştu. Evine, camın arkasındaki hareketli yaşam sahnelerine, temizlenmesi gereken oluklara bakarken

ve elektrikle yıkanması gereken dış cephe kaplamasını gördüğünde, yeni bir şey keşfetmediğini, sadece başından beri orada olan bir şeyi keşfettiğini hissetti.

Boşa geçen zaman diye bir şey yoktur, diye düşündü. Ve doğrusu, Ronnie'yle kısa süreli kaçamağı da dahil olmak üzere, bunların hiçbirisi için hiç de üzülüyordu. Reddedilmiş hissetmek yerine, sanki evrenin kendisi ona alaycı bir gülümsemeyle bakıyormuş gibi eğleniyordu.

Gülerek içeri girip annesini öpmeye ve ne pişiriyorsa ona yardım etmeyi teklif etmeye karar verdi. Bağcıkları çözülmüşse Curtis'in ayakkabılarını bağlayacak ve Samantha'ya bir içki isteyip istemediğini soracaktı, her ne kadar kötü kokulu kirleticilerin eklenmesinden korkarak reddetse de. Bebeğe bakar, hatta gerekirse bezini değiştirir, Jenny'yi kucağına alır, saçlarını koklar ve gerçek olur. Hepsi gerçek ve sıcak olurdu, burnunu çeker, aykırı fikirleri ve rahatsız edici tuhaflıkları olurdu. O bunları yapardı ve hepsi ona bakıp "Çok garip biri" diye düşünürdü. Arkasından ona ne olduğunu fısıldarlardı - *Kirk neden bu kadar garip davranıyor?* - ve o da bilirdi.

Onlara sarılır, dokunur, koklar ve bilirdi.

PART FOUR: LEAP DAY

Veronica onun gerçekten yakışıklı olduğunu düşündü.

Duş perdesinin arkasından Brian'ı izliyordu ve Brian zaten mükemmel olan saçlarını düzeltmek istercesine elini kaldırdığında gülümsedi. Parmak uçları yanağını tarayarak görünmez bir leke aradı.

Oldukça yakışıklı.

Ona o kurbağa Kirk'ü sonsuza dek unutturacak kadar yakışıklıydı. Öfkesi alev alev yanarak beyaz bir öfkeye dönüşmüştü. Onun da diğerleri gibi olduğunu bilmeliydi. Bir şey istediklerinde hep yanlarındaydı ama onlara ihtiyaç duyduğunuzda asla yanınızda olmazlardı.

Brian'ın yansıması aynada görünüyordu ve sonra görünmez oldu.

Veronica çubuktan havluyu aldı ve kendini kurulamaya başladı. Küçük banyodaki buhar çoktan dağılmaya başlamıştı.

Kirk onu ortada bırakmıştı ve o kadar korkaktı ki, *annesini* de bu korkak hareketine ortak etmişti. Bunu neden yapmıştı? Neden ona en çok ihtiyacı olduğu anda onu terk etmek zorundaydı?

Ama mesele o değildi. Onu terk edip değirmene dönmesini affedebilirdi, çünkü kalbinin derinliklerinde onun hiç de korkakça davranmadığını biliyordu. Ama onu, aralarındaki anlaşmayı bozduğu için affedebileceğinden emin değildi.

Brian'ın intihar haberi, sanki çok önemli bir olay değilmış gibi. Sanki intiharı onun için duygusal bir yankı uyandırmayacakmış gibi.

Onun intiharı.

Hiç tartışmadıkları bir hayalet teorisi vardı; dini korku tacirleri dışında hiç kimse tarafından tartışılmayan bir teoriydi bu. Bazıları İnsanlar hayaletlerin cennetten kovulan ya da cennete girmelerine izin verilmeyen kişilerin ruhları olduğuna inanıyordu. Başka bir deyişle, lanetlenmişlerin ruhları.

Veronica gözünden bir damla yaş sildi. Belki de bugün babasını görmek için aşağıya inmeyecekti.

Brian hayali bir musluğu açtı ve ellerini hayali akıntının altında gezdirdi. Bugün her zamankinden daha uzun süre etrafta dolanıyordu.

Acaba

Cezalandırılmış mı?

Aynada yansıması tekrar belirdi ve sanki onun düşüncelerini okuyabiliyormuş gibi Veronica'ya baktı. Perdeyi geri çekti ve adam gülümsedi. Sanki ona doğru gülümsüyordu, sanki onun endişesinden etkilenmiş gibiydi.

"Ah, Brian," diye iç geçirdi, "keşke gerçek olsaydın."

Havlusunun yarıya kadar kaymasına izin verdi ve sonra yere düşmesine izin verdi. Belki hayaletin gözleri açıldı, belki de açılmadı.

Ona doğru bir adım attı.

Madeline merdivenlerden aşağı süzülüyordu, kolları gevşekti, ayak parmakları aşağıya dönüktü. İniş yolu doğrusal değildi, sanki hava akımları tarafından çekilen bir balon gibiydi. August, sarhoş bir sürücünün arabasının refüjden geçmesi gibi trabzanlara doğru sürüklenirken gözlerini kapattı. Başının boynuna göre açısı doğal ya da hoş değildi.

"Bugün," dedi.

"Evet," dedi, kollarını paltosunun kollarından geçirirken omuzlarındaki sancıdan dolayı yüzünü buruşturarak. "Bugün."

"Bizi yüzüstü bırakma," dedi Madeline. "Yine."

Evrak çantasını kaldırdı ve şapkasının kenarını aşağıya çekti. "Hayır," dedi ve kızının ortaya çıkmasını bekledi.

Çözüldüm.

Keşke ona dokunabilseydim, gerçekten dokunabilseydim ve keşke o da beni teninde soğuk bir buğudan daha fazlası olarak hissedebilseydi. Çok yakınımıdaydı ama ona dokunmak yerine maddesizleştim çünkü kendimi tekrar bütünleştirip bütünleştiremeyeceğimi bilmiyordum.

Onun peşinde. Ve şimdi onun peşinde olduğunu biliyor ve ona yardım etmek için yapabileceğim hiçbir şey yok. Hiçbir şey. Paylaştığımız evin sınırlarının ötesine geçmeye çalıştım, ancak bilincim dağılmaya başlamadan önce karların sürüklendiği gibi bahçemizin yarısına kadar sürüklenmekten daha iyisini yapamıyorum. Affetmeyen bir kayalıktaki kayıp bir gemi gibi parçalanana kadar ilerledim. Bu his bana acı veriyordu. Ama sonunda tekrar toplandım, bir şekilde yeniden bir araya geldim. öldüğüm küvet.

Ama dağılmadan önce onun evini görebiliyordum. Mary'nin evime gelirken durduğu evi.

Bittner'ın evi.

Benden izler Veronica'yı aşağıya kadar takip ediyor, parfümünün kokusu gibi peşinden geliyor. Annesi kızgın; babasının görüntüsü geldi ve gitti. Kulağına fısıldamaya çalışıyorum, ona kalması gerektiğini söylüyorum.

Ama annesinin dırdırından beni duyamıyor. Onu öldürecek. Mary'mi öldürdüğü gibi onu da öldürecek ve benim yapabileceğim hiçbir şey yok.

Evimizden ayrılışını izliyorum. Kaderine yaklaşırken pencereden onu izliyorum.

"Mutlu yıllar!" Janine söyledi.

"Hmm?"

"Doğum günün kutlu olsun!" dedim.

"Teşekkürler," dedi Veronica. "Özür dilerim. Aklım başka yerde olmalı."

Janine'e, ağzının etrafındaki küçük endişe çizgilerine bakarak gülümsedi. Janine her zaman başı öne eğik yürümediği için artık ondaki bu gibi ayrıntıları fark edebiliyordu.

"Sana bir hediyem var," dedi Janine. "Ama evde unuttum." "Merak etme."

"Dün gece biriyle çıktın mı?" dedi. "Ne?"

Hayır, randevum yoktu."

"Kirk'ü seviyorum," dedi Janine.

Veronica güldü ve neredeyse ona onu alabileceğini söylüyordu.

"Kirk gibi bir erkek arkadaşım olsaydı hayaletlerden korkacağımı sanmıyorum." "Nedenmiş o?" Veronica söyledi. Sesinin sert çıktığını biliyordu ama

Elinde değildi. Kirk'e kızgındı, ve Kirk'ün

Bir erkek arkadaşına sahip olmanın onu bir şekilde güçlendireceği veya hayatla yüzleşmekten daha az korkmasını sağlayacağı iması.

Ancak Janine'in cevabı onu şaşırttı ve tepkisi hakkında düşünmesine neden oldu.

"Çünkü beni asla unutmazdı," dedi Janine. "Ne olursa olsun beni asla unutmazdı. Kirk böyledir."

Birkaç dakika sessizlik içinde yürüdüler -daha doğrusu Veronica yürüdü. Yeni konuşkan Janine ona bir sabah gelip babasının resmini görüp göremeyeceğini soruyordu ki birden sesi gerginleşti ve tonu yükseldi.

"Bak," dedi, işaret ederek. "Mary'ye bak."

Veronica baktı. Mary çoktan kapıyı çalmış ve geri çekilmişti, Bay Bittner ise evinden yeni çıkıyordu. Hayaletin ortasına doğru bir adım attı ve sanki onu içine çekmeye çalışıyormuş gibi derin bir nefes alır gibi oldu.

"Bunu gördün mü?" Veronica fısıldadı.

"Evet," diye fısıldadı Janine. "Doğruca onun içine girdi."

Görebildikleri tek şey Mary'nin incecik bacaklarının altıydı. Geri kalanı Bittner ve hacimli paltosu tarafından yutulmuştu. Küçük bir el, boğulan bir kurbanınki gibi bir an için yanından dışarı fırladı.

Yürümeyi bırakmışlardı ve Veronica kendini arkadaşına yaslanırken buldu.

"O değil. Flaş." "Ne flaşı?"

"O ışık. Şu mor ışık."

Janine başını salladı ve Veronica onu korkuttuğunu fark etti. Bay Bittner hâlâ verandadaydı, kollarını iki yana açmış, göğsünü genişletiyordu. Gözleri kapalı, yüzü gökyüzüne doğru kalkıktı ve yüzünde bir ifade vardı. sapkınlıktan da öte bir memnuniyet duyuyordu. Öyle görünüyordu ki Öyle bir şişecekti ki ayakları yeryüzünden ayrılacak ve havada süzölmeye başlayacaktı.

"Ugh," dedi Janine.

"Şuna bakın," diye fısıldadı Veronica.

Aklına gelen ama söylemek istemediğı kelime *beslenmekti*. Bir ara Janine'in kolunu yakalamış ve onu sıkıca kavramıştı, tıpkı Janine'in onu tuttuğı gibi.

Mary ortadan kayboldu.

Bir an sonra Bay Bittner onlara doğru döndü. "Bayan Calder," diye seslendi, sesi bir gök gürültüsü gibiydi. Gri günü yararak yankılandı ve sakın banliyö sokaklarını sıralayan evlerin ve bahçelerin arasında gidip geliyor gibiydi. "Mutlu yıllar."

Bu basit sözler Veronica'nın nefesini kesti. Konuşmadan başıyla onu onayladı.

"Seni bırakmamı ister misin?" dedi. "Böyle soğuk bir günde sana hediyem olsun."

Bana zaten bir hediye verdin, demek istedi. *Dehşet hediyesi.* Janine irkildi, Veronica çok sert sıkıyordu. Veronica ağzını açtı ama hiç ses çıkmadı. Bir yolculuk. Arabaya binmek istediğinde Kirk neredeydi?

"Bayan Calder?" Bittner tekrarlardı, ağzı geniş ve sarı dişlerle doluydu. Çılgınca bir sırıttı, sadece bilgisini değil, az önce yaptığı iğrençlikle gurur duyduğunu da belli ediyordu. "İstersen önce senin için ısıtayım."

"R...Ronnie?" Janine söyledi.

"Hayır... teşekkür ederim Bay Bittner," dedi Veronica, davetiyesinde Janine'in yer almadığını fark ederek. Bay Bittner'ın sırıttışı Veronica'ya keşke etek giymeseydim, parfüm sıkmasaydım, saçlarım uzun ve şık olmasaydı dedirtti.

Sokağın karşısında, iki ev öteden bile adamdan yayılan korkunç bir şey hissedebiliyordu; yağlı ve yapışkan bir şey.

Cildi hiçbir yıkamanın temizleyemeyeceği şekilde lekeliyordu. "Yürümeyi severim."

Bay Bittner'ın yüz ifadesi değişmedi, sadece daha da yoğunlaşmış gibi görünüyordu.

"Pekâlâ," dedi ve otomatik araba marşını çalıştırdı. "Sınıfta görüşürüz."

"Benimle yürü," dedi Veronica, sesi sert bir fısıltıya dönüşmüştü.

"Kolumu eziyorsun," diye cevap verdi Janine ve Veronica elini bıraktı. biraz baskı yaptı. Yürümeye başladılar, sanki kaldırım karanlık ve boş bir gölün üzerindeki ince bir buz tabakasıymış gibi, çekingen adımlarla ilerliyorlardı.

Bittner onları -gerçekten de onu- izlerken görüş alanı Janine'i hiç kapsamıyor gibiydi, sanki Janine çoktan bir hayalete dönüşmüştü. Veronica geri dönmeden önce caddenin yarısına gelmelerini bekledi ama Bittner hâlâ

Arabasının yanında durmuş, havaya dalga dalga egzoz püskürtürken ona sırtıyordu.

"Tuhaf biri," diye fısıldadı Janine.

"Öyle mi düşünüyorsun?" Veronica cevap verdi. Giydiği botlar koşmaya pek elverişli olmasa da hızlarını artırmaya başladılar.

"Yani gerçekten garip. Kuduz köpek gibi garip." "Sanırım haklısın."

Veronica onun arabasına binip peşlerinden gittiğini, kaldırımın üzerinden kaldırırma çıktığını ve eldivenli elleriyle direksiyonu sıkıca kavrarırken güldüğünü hayal ediyordu.

"Sanki onu yiyor gibiydi," diye fısıldadı Janine.

Veronica bunu yüksek sesle söylediği için Janine'e vurmak istedi ama dönüp baktığında Janine'in şapkasının altında ne kadar kızgın olduğunu gördü.

"O kötü biri," dedi Janine, minik elleri yumruk olmuştu.

"Hadi," dedi Veronica. "Bunu düşünmemeye çalışalım."

Köşeye vardıklarında Bay Bittner yanlarından geçti ve kocaman eldivenli eliyle Veronica'ya el sallayacak kadar yavaşladı.

Kirk koridorda Veronica'yla konuşmaya çalıştı ama Veronica ilgilenmedi.

"Ronnie, lütfen," dedi. "Söylediğim şeyi söylememeliydim. I-"

"Seninle konuşmak istemiyorum Kirk," diyerek kitaplarını göğsüne yaklaştırdı ve dolabını çarparak kapattı.

"Biliyorum. İstemediğini biliyorum, ama-"

"Beni tarihe geç bırakacaksın."

Kirk onun önünde durmuş, söyleyecek bir şey bulmaya çalışıyordu. Bay'a koşabilmek için onu gerçekten bir kenara iteceğine inanamıyordu. Bittner'in sınıfı.

"Ronnie..." diye başladı ama sonra bir el omzunu sıktı. Kavrama sıkıydı ama el Bittner'a ait olamayacak kadar küçüktü. Kirk döndü ve karşısında kaşlarını çatmış ona bakan James'i gördü. Yakındaki bir dala konacak kuşu saatlerdir sabırla bekleyen bir kediye benziyordu.

"Seninle konuşmak istemediğini söyledi, pislik."

Kirk, sonraki beş saniye içinde James'e tepki vermek için yarım düzine yol düşündü, bunların büyük çoğunluğunun sonucu kanlı bir burunla bitiyordu. James'in elini silkti.

"Dikkatli ol, Ronnie," dedi Kirk. "Lütfen."

"Dikkatli ol," dedi James ve sonra hayal kırıklığına uğramış gibi baktı. Veronica topuklarının üzerinde döndü ve çocukları orada öylece bıraktı. Kirk başını salladı ve onu sınıfa kadar takip etti. Neredeyse büyük mavi bir parka giymiş kırmızı yüzlü bir kızla çarpışacaktı ama kız gözden kayboldu ve paltosu bir an sonra kayboldu.

"Bazıları tarihin asla tekerrür etmediğini söyler," diyordu Bay Bittner. Pencerenin önünde durmuş dışarı bakıyordu, iri ellerini arkasında kavuşturmuştu. Dersi ve ilk dersinin yarısı bitmiş olmasına rağmen hâlâ paltosunu giyiyordu. Tarlada üç hayalet ve bir köpek vardı; Veronica onların hayalet olduğunu söyleyebilirdi çünkü karda iz bırakmamışlardı.

"Mark Twain 'Tarih asla tekerrür etmez, ama kafiye olur' demiş. Bunu hep sevmişimdir. Ama sonra Santayana, 'Geçmiş hatırlayamayanlar onu tekrarlamaya mahkûmdurlar' diye karşı çıkar. Eğer hatırlayamıyorsam, bu geçmiş tekrar etmeye mahkum olduğum anlamına mı gelir? Bu size mantıklı geliyor mu?"

Veronica, büyük siyah bir Labrador olan köpeğin havaya sıçrayışını ve sıçrayışının yüksekliğinde kayboluşunu izledi. Hayalet hayvanlar; bu yeniydi.

"Ama gerçekten bulunabilecek kalıplar var mı? Kalıplar var mı yoksa... Kesişmeler mi? Önem ve rastlantısal şansın kesişimi - zamansız bir şekilde ölen tek bir kişi kaderinden kaçınıp yaşamaya, sevmeye ve yaratmaya devam etseydi, bugün dünyada bildiklerimizin ne kadar farklı olurdu? Ya da ömrünü fazla uzatan korkunç bir insan Hoş geldin, korkunç eylemleri sonuçlanmadan önce yok olmuş muydu? Dünyadaki olaylara, insan hayatlarını can çekişen bir köpeğin sırtındaki pireler gibi döken felaketlere odaklanmak bizim için kolaydır, ancak hayatlarımızdaki gerçek trajediyi belirleyen şeyin tek, yalnız ruhların geliş ve gidişleri olup olmadığını merak ediyorum."

Veronica'nın arkasından biri, "Sesi Balık'a benziyor," dedi, fısıltıyla söylenen bu söz boğuk bir kıkırdamaya yol açtı.

"Bekâr, yalnız ruhlar," diye tekrarladı Bittner. Sınıfındaki kargaşanın kaynağını bulmaya çalışmıyordu bile. Gözleri Veronica'ya odaklanmıştı.

Madeline, Eva'nın ölümünden bir yıl sonra kendini Eva'nın yatak odasındaki tavan lambasına asmıştı. August okuldan eve döndüğünde onu orada, yumuşak lavanta rengi halının üzerinde, üzerinde hâlâ ev ceketini, iki terliği de ayak parmaklarından sarkmış ama yerçekiminin bir mucizesi olarak düşmemiş halde bulmuştu.

Üç yıl sonra ilk kez cinayet işlemişti. Kızının ve karısının ölüm yıldönümlerinden önceki günlerde geleceğini bildiği depresyondan kaçmak umuduyla şehre gitmişti. Madeline 29 Şubat'ın yokluğu yüzünden çılgına dönmüştü. Yaklaşmasından korkuyordu. Planı, dikkat dağıtıcı bir hafta geçirmek, insanlarla çevrili bir tatil yapmaktı. Şehrin her yerinde insanlar vardı; insan bir otelin kapısına kilitlendiğinde bile onların varlığı görülüyor, hissediliyor ve duyuluyordu.

Koridorlardan ve sokaklardan gelen sesler her yerde yankılanıyor. Yemek kokuları, mazot kokuları ve diğerleri odaya nüfuz ediyordu. Şehrin neresinde olursanız olun, pencerenin hemen dışında bir milyon veya daha fazla insan vardı ve August tüm bu yaşamla çevrili olmanın zihnini acısından uzak tutacağını düşünmüştü.

Bu iyi bir stratejiydi ve Madeline yolculuğunda ona katılmamış olsaydı işe yarayabilirdi.

Yolların en nefret edileni olan Interstate 95'te trafik durduğunda arabada onun yanında belirmişti. Adını fısıldadı ve

Sesi ipten aşınmış gibi kısık ve boğuk olsa da, onu duyduğuna o kadar sevinmişti ki, gözlerinden yaşlar boşandı.

"Madeline," dedi. Onu sadece yan aynadaki yansıması olarak görebiliyordu ama varlığını hissedebiliyordu, arabada onunla birlikte sıcak bir elektrik yükü vardı. "Seni ne kadar özledim."

"Eva'yla birlikteydim," dedi. "Eve gelmek istiyor."

Kadının sesi kendi boğazını da kuruttu ve keşke bir termos su ya da kahve getirseydim diye düşündü. Dikiz aynasına açtı verdi ama ayna yolcu koltuğunu yansıtacak şekilde konumlandırılmış olsa bile, kadın en iyi ihtimalle gri-kahverengi bir bulanıklıktı.

"Eva'yı gördün mü?" diye sordu, kalbi duygularla dolup taşarken.

"Özel bir günde ayrıldı, August," dedi vıraklayarak Ses. "Bu hayat ile öteki hayat arasındaki perdenin en ince olduğu gün."

"Anlamıyorum, Madeline. O... o öldü. Senin gibi."

"Onu geri getirebilirsin," diye homurdandı Madeline. Ve sonra ona dedi ki Nasıl?

Madeline'in önerdiği şey düşünilemeyecek kadar korkunçtu. Eva'nın geçebileceği bir kapı açabileceğini söyledi, ama sadece ölüm yıldönümünde. Tarihlerin ve yıldönümlerinin bir anlamı vardı, dedi ve bazı açılardan, Eva'nın perdelerin kalktığı bir günde ölmüş olması büyük bir şanstı.

dünyalar arasında zaten ince bir bağ vardı. Sorun, onu açması için cesaretlendirdiği "kapı" ile ilgiliydi.

"Eva'nın yaşında bir kızı öldürmek zorundasın," demişti. "Kız öldüğü anda kapı açılır. Kız öbür dünyaya adım atar ve sonra bizim kız -Eva senin bedenine geri dönebilir. Hepimiz enerjyiz August ve Eva'nın enerjisi geri döndüğünde diğer kızın bedeninde yeniden yaşayacak."

"Hayır," diye fısıldadı August. Önündeki trafik düğümü çözülmeye başlamıştı ve arabasını vitese takabildi. Dikiz aynasına baktığında Madeline gitmişti.

Kaçığı görene kadar geri dönmedi.

Kalabalık bir ara sokakta yürüyordu.

Onu gördüğünde kitapçıları ve iyi bir yemeği hatırlıyordu. Madeline'le konuşmasının üzerinden birkaç gün geçmişti; bu olayı çoğunlukla bir

ama yürürken gözlerinin yanından geçen bir genç kıza çok uzun süre takıldığı çok olmuştu ve merak ediyordu, bu doğru muydu? Bu kız genç görünüyordu ve hırpalanmış bir asker ceketi giyyordu. Sarışındı, oysa Eva'nın saçları siyahtı. Soğuk ve aç görünüyordu ve elinde üç eyalet ötedeki bir kasabaya gitmek için otobüs parası toplamaya çalıştığını belirten bir pankart tutuyordu.

Birden Madeline'in sesi ve nefesi kulağında tıslayan sıcak buhar gibi oldu.

"Şuna bak," dedi. "Eva'mızın aldatıldığı şeyi çarçur ediyor. Dünya onu özlemeyecek!"

Yüzünü buruşturdu ve etrafına bakındı ama Madeline ortalıkta görünmüyordu. "Kapıyı aç, August!" dedi, sesi kulağında yüksek ve tizdi.

Sonunda park etmiş bir taksinin camında onun yansımasını gördü, belli belirsiz bir kahverengimsi bir kütle sol omzuna doğru eğilmişti. "O bizim kızımız!"

August gözlerini kapadı ve neredeyse iki büküm oldu, içi acı ve mide bulantısıyla sıkıştı. Kolunda hafif bir baskı hissetti ve bunun Madeline olduğunu düşünerek neredeyse haykırıacaktı.

Ama gözlerini açtığında ona dokunan kızdı. "İyi misiniz bayım?" dedi kız.

"Ben... Ben iyiyim," dedi. "Teşekkür ederim."

Elindeki karton tabela rüzgârda dalgalanıyordu. Üzerinde kat kat giysiler vardı ve her birinde bir sonraki katmanı ortaya çıkaran birkaç yırtık vardı. Ya soğuktan ya da bir tür yoksunluktan titriyordu.

"O zayıf," dedi Madeline ve August'un irkilmesine neden oldu. "O mükemmel."

"Ulaşmak istediğiniz kasaba çok uzakta," dedi. Kadın başını salladı. "Biliyorum. Orada bir teyzem var."

Boğazı kurumuştı. "Arabam var," dedi, sesi kısılmıştı. "Sana ödeme yapamam," dedi. "Parayla."

Sanki henüz ergenlik çağına girmemiş bir kızıdan böyle bir şey isteyecek türden bir adamdı. O zamanlar çok daha gençti ama şimdi bile onu düşününce yüzüne bir sıcaklık yayılıyor, şemsiyesini öylesine sıkı kavırıyordu ki deri eldivenleri gerginlikten gıcırdıyordu.

Ama o evet demiş ve gülümsemişti ve arabasını park ettiği garaja kadar iki blok boyunca birlikte yürümüşlerdi. Tanrı bilir o gün onları kaç yüz kişi görmüştü, cinayetten sonra cesedinin bulunup izinin kendisine kadar sürülüp sürülmeyeceğini merak ederek terlemişti. Rampa dışındaki bir fast-food arabasına uğrayarak onun karnını doyurmuş ve isteği üzerine ona bir diş fırçası, biraz diş macunu ve bir de Teen Spirit almıştı. Market. Bir sonraki durağı Jewell City'den birkaç çıkış ötede, otoyolun kenarındaki ağaçlık bir banliyö otoparkıydı; uyuyan bedenini arabadan çıkarıp ormana götürmüş ve orada ellerini boğazına dolayarak ve neredeyse nazikçe sıkarak, yaşam bedenini terk edene kadar devam eden bir basınçla onu öldürmüştü. Kız sonlara doğru uyanmış ve adam ona vurmak zorunda kalmıştı, ama yemekten sonra bile, kızda fazla yaşam gücü kalmamıştı. Onun içinde mücadele.

Sıktıkça gözlerine yansıyan ayı görebileceği kadar ışık vardı ve bir noktada ışığın ikiye bölündüğünü düşündü.

"Eva," dedi. "Buradayım, Eva!"

Ama kız öldü ve Eva bunu başaramadı. Kızın soğumuş bedeninin yanındaki yaprakların üzerine diz çöken August ağladı.

Bu kez omzundaki güven verici el Madeline'e aitti. "Başarısız oldun," diye fısıldadı. "Ama başka şanslar da olacak."

Kızı - adı Shelly'ydi - çürümüş ve devrilmiş bir ağacın açtığı oyuyun altına sürükledi ve sonra onu daha da gizlemek için çalı ve yaprak topladı. Yıllar sonra, güzel bir yaz gününde, August'un yaşam ve teselli aradığı şehir, sık sık düşündüğü bir ironi olan Olay tarafından bu şeylerden ve diğer her şeyden temizlendi.

Kızın cesedi asla bulunamadı.

Yıllar içinde iki kez daha başarısız olmuştu, Mary ve sonra Amber ile ve şimdiye kadar Veronica Calder'ı yakalayamamıştı. Ama bu sefer tereddüt olmayacak, diye düşündü August. Ne tereddüt ne de son anda Hayalet ziyaretçiler onu rotasından saptırmak için ortaya çıktılar.

Pescatelli'nin evinin önüne park etti ve kimsenin kendisini izleyip izlemediğine bakmaya zahmet etmedi. Kurnazlık yapmanın bir anlamı yoktu.

Son on iki yıldır çok başarılı bir şekilde yaptığı gibi izlerini örtüyordu.

Pescatelli'nin arabası garaj yolundaydı. August son zilden sonra sınıfta birkaç dakika beklemişti, ta ki sınıfın cılgın gürültüsü

öğrenciler fayanslar üzerinde birkaç spor ayakkabı gıcırtısına indirgenmişti. Hayaletler bile evlerine gitmişti. Masasına oturdu ve Pescatelli'ye ne söyleyeceğini düşündü.

Pescatelli'ye ne yapacağını.

Onu öldüreceğini düşünmemiştir; planladığı şey gerçekten bu değildi. Onu tehdit etmek, evet. Fiziksel olarak zarar vermek, evet. Ama öldürmek değil. Ama öldürmeyecekti.

Onu öldürme dürtüsü, August park halindeki arabasından inip çimenlikte ilerlemeye başlayana kadar gerçekleşmedi.

İçinden güç aktığını hissedebiliyordu. Kızlarından birini her kucaklayışı vücudunu güçle dolduruyor gibiydi; o sabah Mary'yi kucakladığından beri bütün gün enerjiyle dolup taşıdığını hissetmişti.

Karla kaplı çitlerin önünde bir tahtanın üzerine diz çökmüş yaşlı bir adam vardı. Adam hasır bir şapka, çimen lekeli haki bir pantolon ve kısa bir şort giymişti.

kollu gömleği o kadar beyazdı ki neredeyse parlıyordu. Çitleri kesmek için öne doğru eğildi ve eğildiğinde uzun dallar makasının arasından geçip göğsüne saplandı. Görünüşe göre Balık, çalılıklarıyla bir zamanlar adamın ilgilendiği gibi ilgilenmiyordu.

Adam ortadan kayboldu. Nedenini bilmeden, hayaletin içinden geçen o dalların görüntüsü August'un içini sıcak bir öfkeyle doldurdu.

Sanki kızlarından çektiği enerji patlamak üzereymiş gibi serbest bırakılması için yalvardı.

Balık, August'un ilk kapıyı çalmasıyla cevap verdi.

"Ben de seni bekliyordum," dedi paravan kapısını açarken.

Elinde bir silah vardı.

"Sen iyi misin?" Janine Veronica'ya

sordu. "İyiyim, Janine."

"Üzgün

görünüyorsun."

"Üzgün değilim."

"Gerçekten, çünkü-"

"Üzgün olmadığımı

söyledim!"

Janine içini çekti. "Tamam, tamam. Üzgün değilsin. Kirk'le kavga ettiğin için mi üzgünsün?"

"Janine, ben-"

Janine güldü ve Veronica ona doğru döndü ve gözlerinde Veronica'nın pek sık görmediği bir şey olduğunu gördü - güven ve iyi mizah.

"Özür dilerim," dedi Veronica. "Biraz gerginim." Bittner'ın arabasının okulun önünden ayrılışını izlemiş ve onun evlerinin aksi yönündeki Ateş Sokağı'ndan uzaklaşmasını seyretmiş olmasına rağmen gergindi. Bittner'ın onu okul saatinde ya da eve bu kadar yakın bir yerde yakalamaya çalışacağını düşünmemiştii.

Sadece günü yaşa, diye düşündü. Günü atlatabilirim her şey yoluna girecek.

"Elbette," dedi Janine. "Hediyeni daha sonra getirebilir miyim?" "Bana ne zaman istersen hediye getirebilirsin."

Bittner'ın bahçesine yaklaşıyorlardı. Evinin etrafındaki kar parlak bir beyazdı, evin kendisi ise karanlık ve kapalıydı. Veronica üst kattaki bir pencereden gelen çırpınışları görebildiğini düşündü.

Ya peşinde olduğu ben değilsem? diye düşündü. Ya zaten evinde kapana kısılmış bir kız varsa ve onu öldürmek için doğru zamanı bekliyorsa?

Eve baktı; üst katta kesinlikle hareket eden bir şey vardı.

Yürüyüp gidebilirim, diye düşündü, görmeye çalışarak. Yürüyüp gidebilir, eve gidebilir ve kapıyı arkamdan sıkıca kilitleyebilirdim.

Ve belki o zaman Mary, Bittner'ın verandasının basamaklarını sonsuza dek tırmanan tek hayalet olmazdı.

Cadde boyunca bir aşağı bir yukarı baktı, sonra sürülmüş kaldırımından inip çamurlu sokağa adım attı.

"Ronnie, ne yapıyorsun?" Janine söyledi.

"Burada bekle," dedi. "Bir şeyi kontrol etmek istiyorum." Bittner'ın arabası garaj yolunda değildi.

"Ronnie," dedi Janine, sesi tiz bir fısıltıya dönüşmüştü. "Orası Bittner'ın evi!"

"İstersen sen devam et. Bu sadece bir dakika sürer," dedi Veronica ona, umursamaz bir tavırla. "Ben de birazdan geleceğim."

Caddenin karşısına geçerken ceketinden cep telefonunu çıkardı. Pencereye vardığında ayakları bağlı ya da başına çuval geçirilmiş zincirli bir figür görse ne yapardı? Bu konuda bir şeyler yapacak cesareti olur muydu?

Adının sert bir şekilde fısıldandığını duydu ama geri dönmedi.

Sadık bir köpek yavrusu gibi pencerede bekliyorum. Onun bahçeye girdiğini görüyorum ve kafam karışıyor, çünkü onun belirlediği saat değil ve gördüğümün Mary değil, Veronica olduğunu fark ediyorum. Hala yaşayanlar arasında olan Veronica.

Veronica, eğer işaretleri doğru algılıyorsam çok uzun süre yaşayanlar arasında olmayacak. Sesim olsaydı çığlık atardım.

Sanki orada olmaya hakkı varmış gibi, sanki korkusuzca yürümeye hakkı varmış gibi, sokağı hızla geçerek adamın bahçesine doğru ilerliyor. Mary de aynı şekildeydi. Tarih öğretmenimizi severdi, onun iyi bir adam olduğunu düşünürdü. Ama bilmiyordu.

Veronica bilmeli. Belki de bildikleri eksiktir. Çığlık atamam ama dua edebilirim.

Sen devam et.

Veronica bunu kendinden emin bir şekilde söylemişti ama yolun yarısını geçtiğinde bu güven onu neredeyse terk etmişti. Yolun yarısını Sıcaklık her adımda düşüyor gibiydi, rüzgâr paltosunu pençelemeye çalışan buz gibi parmaklar gibiydi. Gözlerini kısarak pencereye baktı ve titreşimi tekrar gördü. Birinin onu bağladığı hissinden kurtulamıyordu.

o odadaydı. Doğru açıyı yakalarsa içeriyi görebileceğini düşündüğü, sadece birkaç santim genişliğinde hafif bir boşluk vardı.

Döndü ve Janine'in hâlâ kaldırımında durduğunu, üzerinden buharlar yükseldiğini gördü.

Veronica eldivenli parmaklarını ona doğru salladı ve korkusuna rağmen gülümsedi. Bittner'in karla kaplı bahçesine doğru bir adım attı.

Canın cehenneme, Bay Bittner, diye düşündü.

Pencereye baktığında bir parlama oldu ama birkaç adımda kayboldu. Sonra perdedeki boşluktan ayakkabıyı gördü. Havada asılı duran bir ayaktan sallanıyordu.

Veronica, Janine'in çığlık attığı anda elini ağzına götürdü.

"Hayalet!"

Veronica döndü, Janine'in bir şekilde ayakkabıyı sokağın karşısından gördüğünü düşündü. Janine koşmaya başlamıştı, ufak tefek bedeninin yapamayacağı bir hızla hareket ediyordu. Veronica sersemlemiş bir halde onun kayıp yere yığılmasını izledi. Janine arkasına bakmadan kendini yerden kaldırdı ve her kim ya da her ne gördüyse ondan kaçmak için deli gibi kaymaya devam etti.

Veronica korkuyla birkaç adım geri çekildi ve onun neden kaçtığını anladı.

Sanki bir şekilde okuldan eve ışınlanmış gibi Bittner'ı bekliyordu. Bunun yerine, Janine'in korktuğu tanıdık bir hayalet olduğunu gördü ama tamamen yabancı bir şekilde hareket ediyordu.

Mary Greer verandanın basamaklarından inmekteydi ve bu bile Veronica'nın alışık olduğu düzenden farklıydı. Mary basamaklardan inerken çıplak ayakları geçidin kenarındaki karda hiçbir iz bırakmamıştı. Boynu o kadar kötü kırılmıştı ki yanağı neredeyse omzuna dayanacaktı ve gözleri kocaman açılmış Veronica'nın ruhunun içine bakıyordu. Ağzı açılıp kapandı ama hiç ses çıkmadı.

Veronica geri çekilmeye çalıştı ama olduğu yerde çakılıp kalmıştı. Bir heykel gibi. Örüntüsüne yakalanmış bir hayalet gibi. Mary'nin sağında, boş araba yolunda, birdenbire sarışın genç bir kız belirdi, vücudu sanki görünmeyen bir otomobilden adım atıyormuş gibi açılıyordu. Üzerinde, eğer hissedebilseydi, soğuğa karşı hiçbir koruma sağlamayacak olan sıkıcı yeşil bir asker ceketi vardı.

İkinci kız Veronica'ya doğru yürüdü ama bunu garip, topallayarak yaptı. Bir deri bir kemik kalacak kadar zayıftı ve ceketinin kol ağızları yırtık pırtıktı. Her iki ya da üç adımda bir gözlerini kırıştırıp duruyordu. Çenesini eğerek yürüyor, sarı saçları gözlerini Veronica'nın görüşünden saklıyordu.

İki kız ona doğru ilerledi ve Veronica çılgılık bile atamadı. Hangisinin daha kötü olduğunu bilmiyordu - Mary Greer'in takındığı orantısız, aptal sırtı mı yoksa sarışın kızın yüzünü hiç görememek mi?

Felçten kurtulan Veronica koşmak için döndü ama durdu, kolları ve bacakları yengeç gibi bir duruşta olan üçüncü bir figürün yerden yükselişini izledi. Bu Amber'di, Veronica'nın değirmende gördüğü hayalet. Amber ayağa kalktı, iplerinden kurtulmuş bir kukla gibi açıldı ve parlak, beklenti dolu, neredeyse umut dolu gözlerle Veronica'ya baktı - ve yine Veronica en çok hangi hayaletten korktuğunu bilmiyordu. Hayaletlerin ne kadar yakın olduklarını görmek isteyerek ama yüzlerine bakamayacak kadar korkarak kısık gözlerle arkasına döndü.

Veronica içinden dua ediyordu - aslında dua değil, daha çok bir yakarış - *Lütfen Tanrım. Lütfen Tanrım. Lütfen Tanrım.* Dualarının cennete ulaşmasını hızlandırmak umuduyla bakışlarını gökyüzüne çevirdi ama yukarı bakmanın bir hata olduğunu fark etti.

Bir kadın, bir yüzme havuzunun yüzeyinden geçer gibi kolayca pencereden içeri girdi. Kadın bir ipe asılı duruyordu, alüminyum dış cephe kaplamasının tam içinden geçen bir ipe, gökyüzüne bağlı bir ipe. Kadının ayağından sarkan terlik kaydı ve havada kayboldu. Kadın sanki görünmeyen bir balıkçının oltasındaki yemmiş gibi halatla aşağıya doğru inmeye başlarken Veronica'nın yüzünün önünden geçti.

Veronica çabayla gözlerini kaçırdı ama bunu yaptığı anda Mary Greer'in hayaleti onun içine girdi. Bir ses duyuldu, kısa bir parazit patlaması oldu ama bu ses Veronica'nın kafasının içindeydi. Kızın anıları içinden akıp geçti, anında midesi bulandı, omurgası ve beyni ağrıdı. Amber'in soğuk dokunuşunu omurgasında hissettiğinde sisteminde bir şok daha oldu. Sarışın kız başını kaldırıp boş gözlerle Veronica'nın ruhuna bakarken vücudu ürpertici bir sarsıntı geçirdi; ve sonra o da Veronica'nın içine girdi.

Veronica kusmak istedi ama kızların hayatları gözünün önünden geçerken vücudu buna izin vermedi. Acı çok yoğun; nefes alamıyordu.

Doğrulamaya çalıştı ama ipli kadın oradaydı, hemen üzerinde duruyordu.
Ve sonra kadın onun içindeydi.

Veronica hemen anladı. Her şeyi biliyordu.

Çılgılığı hayaletin süzöldüğü pencereyi paramparça etti ve keskin bir
cam yağmuru aşağıdaki zemine düştü.

Pescatelli silahıyla kanepeyi işaret ederek, "Otur August," dedi.

August ona baktı, adamın elinin titrememesine çok şaşırmişti. August silahlar hakkında hiçbir şey bilmiyordu. Adamın kendisi gibi küçük ve etkisiz görünüyordu.

"Şapkamı ve paltomu almayı teklif etmeyecek misin?" dedi gülümseyerek. "Sadece otur. Ve düğmelerini ilikle. Ellerini havaya kaldır."

"Stephen..."

"Otur, August," dedi Pescatelli. August silahın horozunun geri geldiğini fark etti. Oturdu.

"Buraya beni öldürmeye geldin," dedi Balık.

"Aptal olma," diye yanıtladı August. "Buraya sana söylemeye geldim... beni yalnız bırakmanı istemeye."

"Bunu yapamam August," dedi Pescatelli. "Şimdi olmaz."

"Yapamaz mısın, yoksa yapmaz mısın?" August onu konuşturmaya devam etmek istiyordu. Bu miyop cücenin, bu yarım adamın tetiği çekip onu öldürme ihtimalinin oldukça yüksek olduğunu fark etti. Neden olmasındı? Hayaletleri kovalamaktan başka ne için yaşamak zorundaydı ki?

"O kızları sen öldürdün, August. İkisini de."

"Hangi kızlar, Stephen?" August, Pescatelli'nin suçlamayı yaparken kolunun sabit olduğunu fark ederek, "Hangi kızlar?" dedi. Yaklaşık on adım ötede duruyordu. Aralarında, kanepenin neredeyse tüm uzunluğu boyunca uzanan alçak, düz bir sehpa vardı ve yarım düzine kitap yığını tarafından derin havlı halıya bastırılmıştı.

"Biliyorsun August," dedi. "Kaseti gördüm."

"Kaset mi?" Pescatelli masayı ters çevirmek için geçen sürede onu vurabilirdi. Tekmelemenin yeterli olacağını sanmıyordu.

"Çekingen olma August. İkimiz de neden bahsettiğimi biliyoruz. Mary Greer. Amber Davis."

August, Pescatelli'nin dudaklarını ıslatmasını izledi. "Ah," dedi August. Belki de Pescatelli'yi şok edebilir, silahın onun küçük, tombul ellerinde titremesini sağlayabilirdi. Belki bir fırsat yakalayabilirdi. Ya da vurulurdu ama kaybedecek neyi vardı ki? "Şu kızlar."

"İtiraf mı ediyorsun?" dedi Pescatelli ve sonra silahının kolu titredi. Neden olmasın? Balık'ın acınası küçük hayatında keşfetmenin heyecanından başka ne vardı ki? En azından August'un anıları vardı.

"Neden yapmayayım ki?" August, Balık'ın ne kadar telaşlı görüldüğünden memnun bir şekilde, "Neden olmasın?" dedi. "Elinde bir kaset olduğunu söylüyorsun. Ve bana bir silah doğrultuyorsun. Başka ne yapabilirim ki?"

"Yine naz yapıyorsun."

"Beni vuracak mısın?" August dedi ve sonra Pescatelli bir hata yaptı.

"Seni vurmayacağım," dedi. "Polisi arayacağım. Bunun için seni hapiste görmek istiyorum."

"Polisi aramak mı?" August güldü. "Peki o zaman, silahı küçük şişko parmaklarından nazikçe çekip aldıklarında ne olacak? İtiraf etmem mi gerekiyor?"

August bunun onu gerçekten kızdırdığını düşündü. Ama Pescatelli'nin onu vuracak cesareti olduğunu sanmıyordu. Neredeyse öyle diyecekti.

"İtiraf edeceksin. Görüntüyü görecekler ve sen de itiraf etmek zorunda kalacaksın." August büyük bir omuz silkme gösterisi yaptı. "Dediğiniz gibi olsun."

Diğer adamın omuzları çökmüş gibiydi. Silah sallanıyordu. "Bunu neden yaptın, Gus? Onları neden öldürdün?"

August gülümsedi. "Neden olmasın."

Pescatelli'nin yüz ifadesine neredeyse kahkahalarla gülecekti: gerçekten de balık gibiydi. Bir açılıp bir kapanan ağız, kalın merceklerin ardında geniş ve büyütülmüş gözler. Eli şimdi gerçekten titriyordu.

"Bana geri dönüyorlar, Stephen," dedi August. "Kızlarım. İlki bana geri döndü. Arabama bindi ve birlikte sonsuzluğa doğru yola çıktık."

Pescatelli bakakaldı, ağzı sanki yüzünde uçuşan kelimeleri yakalamaya çalışıyormuş gibi çalışıyordu. August onun doğrudan gözlerinin içine bakmaya özen gösterdi. Masa diz hizasının hemen altındaydı.

"Çocuğu evime gönderebilirsin," dedi. "Kamerasını da getirsin. Kucaklaşmamızı filme alabilirsin."

Pescatelli nihayet sesini bulduğunda, bu boğuk bir çığlık gibiydi, son bir nefesle çağrılıp serbest bırakılması gereken ıstıraplı bir kelime.

"Neden?"

"Gerçekten bilmek istiyor musun?" August öne doğru eğildi ve sesini fısıltıya indirdi.

Aptal Pescatelli de öne doğru eğildi ve başını salladı. "Evet," dedi, sesi ve tüm vücudu titreyerek. "Gerçekten bilmek istiyorum."

"Ben de senin gibiyim, değil mi?"

"Ne... Ne *demek* istiyorsun? Ben katil değilim."

"Senin şu küçük aptal kitabın," dedi August. "Onları bu şekilde diriltmeye çalışıyorsun, değil mi?"

Pescatelli başını salladı. "Ben-"

"Numara yapma. Bu onları sana geri getirmeye çalışmanın bir yolu. Ölen karın ve kızın. Öyle değil mi? Ben de bunu yapmaya çalışıyorum. Eva'yı geri getirin."

"Nasıl? Öldürmek nasıl-"

"Sen resimlere bakan bir adamsın, Stephen. Resimlere. Yaptığın şey bu. Oturup gözlemliyorsun, notlar alıyorsun ve dünyayı değiştirecekmişsin gibi davranıyorsun."

Pescatelli büyülenmiş gibi bakıyordu, hareketsiz bir fotoğrafta donmuş bir görüntü. "Rol yapıyorum," dedi Bittner. "Sen gözlemlersin, ben harekete geçerim. Bunun arasında bir perde var Kitabınızda çocukça bir üslupla belirttiğiniz gibi, dünya ve öteki dünya. Bu Uygun bir gemi bulunduğu anda perde kalıcı olarak aralanabilir."

Pescatelli'nin silah tutan eli titredi. "Ne söylemeye çalıştığınızı anlamıyorum."

"Onların geri getirilebileceğini söylüyorum, Stephen," diye yanıtladı August. "Eva'yı -ruhunu, ruhunu- onlar uzaklaşırken gözlerinde gördüğümü söylüyorum. Oradaydı, ulaşamayacak bir yerdeydi. Ama ona nasıl ulaşabileceğimi biliyorum."

Pescatelli dudaklarını ıslattı. "Öldürdüğün birinin bedenine *sahip* olabileceğini mi düşünüyorsun? Bunu mu demek istiyorsun?"

"Demek istediğim-" August iki eliyle masanın kenarına uzandı ve çekerek kitapları, kâğıtları, fotoğrafları ve ağır ahşap masayı yukarı ve dışa doğru gönderdi, iki bacağıyla kendini öne doğru itti, masa ters dönüp Fish'in dizlerine çarparken kelimenin tam anlamıyla koltuktan sıçradı. Silah patladı ve August, Pescatelli'nin üzerine atıldı.

Yere çarpmadan önce, vücudunun tüm ağırlığıyla onu tüylü halıya doğru itti. Silah dönerek uzaklaştı ve August'un elleri Balık'ın boğazındaydı.

"Beni vurdun!" August çığlık attı ve bunu hissedebiliyordu, kurşunun isabet ettiği yan tarafında sıcak kırmızı bir şerit vardı. "Beni vurdun!"

Başparmaklarını Pescatelli'nin nefes borusuna bastırdı ve adam şimdiden boğulmaya başlamıştı. Her zamankinden daha çok balığa benziyordu, August'un konsantrasyonu adamın boğazında tek bir noktaya yoğunlaştığında gözleri irileşti, bakışları düzleşti. Pescatelli'nin dili açık ağzından dışarı çıktı ve acı çeken bir kedinin çıkardığı sese benzer bir ses çıkardı.

August, Pescatelli'nin başını yerden kaldırdı ve başparmaklarıyla boğazına giderek artan bir baskı uygularken bile iki kez hızla aşağı indirdi.

"Onları neden öldürdüğümü biliyor musun, Balık Adam?" diye bağırdı, Pescatelli'nin başını yukarı aşağı hareket ettirdi, sıktı, sıktı. "Bilmek mi istiyorsun? Onları elimde tutabilmek için!"

Bağırıyordu, biliyordu, belli belirsiz Pescatelli'nin onu önemseyen meraklı komşuları olmadığını umuyordu. Ağzından tükürükler damlayıp Pescatelli'nin gözlüğünün sol camına sıçradı ama ölmekte olan adam gözünü kırpmadı.

"Böylece onları saklayabilirdim," diye tekrarladı. "Böylece onları sonsuza dek saklayabilecektim."

Her kelimeyi yere bir kez daha vurarak noktalamadı. Bir noktada Pescatelli'nin gözleri yuvalarından fırladı.

August öldüğünü biliyordu ama yine de sıkmaya devam etti. Yanındaki acı, şeytani eller tarafından kızgın bir demirin içine bastırılması gibiydi.

Stephen Pescatelli artık duyamasa da, "Seni bu şekilde tutacağım," dedi.

August göz ucuyla bir hareket gördü. Döndüğünde Pescatelli'nin duvar dibindeki masasında oturduğunu, boş bir bilgisayar ekranına baktığını ve görünmez bir kupadan bir şeyler içtiğini gördü.

August'un ellerini bir daha böyle bir şey yapmamak için bilinçli bir çaba göstermesi gerekti.

Ölü adamın boğazını sıktı ve ayağa kalktığı anda bile parmakları siyah deri eldivenlerinin içinde kabuklu pençelere dönüşmüş gibiydi. Hayaletten bej rengi tüylü halının üzerinde soğumakta olan et parçasına baktı ve güldü.

"Seni böyle tutacağım," diye tekrarladı ve bir eliyle Pescatelli'nin sandalyesini geriye fırlatarak duvara çarpmasına neden oldu; sandalyenin çarpmasıyla alçıpan da bir delik açıldı ve çerçeveli bir resim yere düştü. Hâlâ oturur pozisyonda eğilmiş olan hayalet, August öne çıkıp içine girerken bile fark etmemiş gibiydi.

Güldükten sonra karnında hissettiği duygu, kendisiyle birleştiğinde üzerine çöken mide bulantısı ve acı dalgasıyla karşılaştırıldığında sadece bir dalgalanmaydı.

Pescatelli'nin hayaleti. Sanki birisi zehirli bir kimyasala bulanmış kancaları iç organlarında gezdiriyormuş gibi hissetti ve acı içinde bağırdı. İnleyerek, ölü adamın gözlüklerine yansıyan kendisini gördü ve ona bakan yüz yaşlı ve işkence görmüştü, yıllar önce olduğu genç öğretmen, koca ve babadan eser kalmamış bir şeytandı. Görüntüden uzaklaşarak sırt üstü düştü.

Balık ona baktı. Gülümsüyordu. Sonra gitmiş.

August gözlerini kapadı ve kendini görebildi; çocuklar evlerine gittikten çok sonra, boş bir okulun koridorlarında dolaşan solgun, açgözlü bir hortlak. Fazla zamanı yoktu.

August oturmak için mücadele etti. Trençkotunun sağ kalçasının birkaç santim yukarısı kan içindeydi ve halıda da lekeler vardı. Fazla zamanımız yok, diye düşündü.

Ölmesi gerekiyordu. Şimdi.

Ayağa kalktı.

Kirk annesinin arabasına bindi. Ronnie'yi eve kadar takip etmediği için kendine kızıyordu ama Bittner'ın okuldan çıkar çıkmaz önemli bir işi varmış gibi evinin aksi yönüne doğru gittiğini görmüştü.

Kirk, Ronnie'yle ilişkilerinin bu şekilde bitmesine izin veremeyeceğini biliyordu. Tabii hayatının geri kalanında onu öptüğüne dair soluk hatıraların peşini bırakmasını istemiyorsa.

Bir gün daha, diye düşündü. Bir gün daha dayanabilirse, belki o zaman iyi olacaktı. Belki o zaman Bittner tuhaf, yaşlı bir bekârdan başka bir şey olmadığını kanıtlayacak ve ölümler Stephen Pescatelli'nin yorgun ve perili zihninin bir komploya dönüştürdüğü tesadüflerden başka bir şey olmayacaktı.

Bir gün daha.

Garaj yolundan geri geri çıkmadan önce, üst katın tozlu yüzeyinin arkasından ona dilini uzatan küçük kız kardeşine baktı Pencere. Sevgi gösterisine karşılık verdi ve sokağa doğru geri geri gitmeye başladı.

Cep telefonu çaldı. Ekranda *Özel Numara* yazıyordu. Cevap vermek için arabayı durdurdu, yarı yola girip yarı çıktı.

"Alo?"

"Başka bir şey daha var," dedi bir erkek sesi ona.

"Ne?"

"Bittner'ın karısı. Şubat ayında kendini öldürdü." Kirk'ün onun Fish olduğunu anlaması bir anını aldı.

"Öyle mi?"

"Evde kendini astı. Eva'nın odasında."

"O... kendini mi astı?" Kirk fısıldadı. Onun intihar ettiğini fark etmemişti. Bittner onları bu yüzden mi boğmuştu?

"Eva'nın odası."

"Hangi gün?" Kirk söyledi. Zihni hızla çalışıyordu ve Balık'ı duymak zordu. Sesi sanki dünyanın öbür ucundan yayın yapıyormuş gibi geliyordu. "Bunu hangi gün yaptı? Artık yıl mıydı?"

"Eva'nın odası. Yirmi sekiz Şubat gece yarısı Eva'nın odasında kendini astı."

"Eva mı? Eva onların kızı mı?"

"Eva."

"Ne? Dinle, artık yıl mıydı?"

"Artık yıl değil. Eva artık yıldı." "*Eva* mı yoksa *Şeytan* mı diyorsun?"

"Yakala. Nefesini tut."

"Pek mantıklı konuşmuyorsunuz Bay Pescatelli," dedi Kirk. Telefonun yankı yapıp yapmadığını ya da Balık'ın kendini tekrarlayıp tekrarlamadığını anlayamadı. "Polise gidebilir miyiz?"

"Hayır."

"Polise gidin. Eğer polise gidersek-" "Hayır. Onu öldürüyor."

"Ne?"

"Onu öldürüyor. Şimdi."

Kirk telefonu bıraktı ve ayağını gaza bastı.

Veronica'nın eli istemsizce boğazına gitti. Hepsini bu şekilde öldürmüştü.

Shelly Bonder, Ohio'daki teyzesinin yanına gitmeye çalışan genç ve sarışın bir kaçaktı. Hayaletler Veronica'ya dokunduğunda, onların hayatlarının kafasının içinde bir film gibi oynadığını görebiliyordu. Ama bu bir filmden daha fazlasıydı, çünkü önünde gelişen dramalarda oyuncular arasında gidip gelirken kendini -bilincini- hissedebiliyordu. Önce Bittner'dı, sonra Shelly, sonra tekrar August - o bir sokak köşesinde kendi kendine mırıldanan erken yaşlanmış bir adamdı, o ise aç ve bitkin bir kaçak gençti. Veronica ölümünden önceki anları, çıkış rampasındaki boş arsayı, soğuk bir kış gecesinde ormanda taşınma hissini yeniden yaşadı. Son nefesini verdiğinde o Shelly'ydi ve sonra onu saklamak için acele ederken o August'tu. Ormandan geri döndüğünde gözlerinde yaşlar vardı; cesedi çürüyen bir meşenin altında soğuyordu ama arabası hâlâ sıcaktı.

Kızım, diye düşündü, saklandıktan sonra. Ve bir kez sadece onun hafızasında var olduğunda, tamamen onun olmuştu. *Kızım, kızım, kızım.*

Diğer ikisi. Mary ve Amber.

Mary'nin hayaleti ona dokunduğunda, Veronica öğretmeni tarafından tamamen şaşırmış bir kız gördü - güvendiği ve sevdiği bir adam, erkek arkadaşının evine giderken sık sık ziyaret ettiği bir adam.

Bazen sadece merhaba demek için, bazen de Brian için yaptığı kurabiyelerden ya da brownie'lerden getirmek için. Brian yaşlanmakta olan yalnız bir adamdı, Brian ise evde bazı sorunları olan bir kızdı ve bir süreliğine birbirlerinin karanlık yerlerine biraz ışık tuttular.

Ama öfke hâlâ içindeydi, kaybın getirdiği öfke ve delilik. Bay Bittner, karısının kendisine seslendiğine ve kızlarına "iyi bakmasını" söylediğine inanmaya başladı. Ellerin sıkılaşmaya başladığı ana kadar Mary'nin ne yaptığına dair hiçbir fikri yoktu.

Sonra Amber, dört yıl sonra. Amber'in değirmen bodrumunun tozları içinde bir yengeç gibi geriye doğru kaçışının görüntüsü Veronica'nın zihnine çoktan kazınmıştı ama şimdi bunu Amber'in bakış açısından görüyordu. Bir duygu seli, korku ve ihanet, kocaman elleri boğazına uzanırken üzerine geldi.

Ama Veronica'nın sistemindeki en güçlü sarsıntı Madeline'in hayaleti ona dokunduğunda gelmişti. O zavallı kadının yıkılan umutları ve ezilen beklentileri Veronica'nın beynine hücum etti.

Veronica Madeline Bittner'ın sesini duyabiliyordu, çünkü asılan kadının hayaleti yeni bir paltoya alışır gibi içine yerleşmişti.

Ses, nadir bir çocuk olduğunu söyledi. Ben iki kez düşük yaptıktan sonra doğdu. Onun için de benim için de komplikasyonlar vardı. Akciğerleri yeterince gelişmemişti; bir daha asla çocuk sahibi olamayacaktım.

Veronica bir beşik gördü; yukarı süzüldü ve aşağı baktı; içindeki bebeğin yüzü kıpkırmızıydı, ağlamaları boğuk ve soluk soluğaydı

Onun yanından hiç ayrılmadım. Sanki nefesimi tutan benmişim gibi hissettim. Ama benim güzel Eva'm gücünün eksikliğini ruhuyla telafi etti. Bebekliğini atlattı ve büyüdü. Genç yaşamında korkular vardı, çantalarda, ceplerde ve eldiven bölmelerinde yağmurlu gün parası gibi saklanan ekstra inhalerler olmasaydı, zavallı, zayıf Eva için daha da erken bir ölüm anlamına gelebilecek yakın kazalar. Ama o tüm bu korkuları cesurca ve tatlı bir şekilde atlattı. Korktuğunu asla belli etmedi.

Veronica bir karanlığın onu bir kefen gibi örttüğünü hissetti.

On altı yaşına kadar yaşadı. Ve sonra, ruhuna rağmen, boğazı soğuk bir Şubat öğleden sonrasında donmuş bir kanal gibi kapandı.

Veronica onun acısını, bütün acısını, üzerine çöken soğuk ve ezici ağırlığı hissedebiliyordu.

Hastaydım, dedi ses. Ve iyileşemedim. Benim kaybım Kızım üstesinden gelebileceğim bir şey değildi. August bana yardım etmeye çalıştı ama ben onu dondurdum. Çektiğim acı, arkasına saklandığım ve onun aşamadığı bir duvardı. Dikkatliydi, ilgiliydi -kendisi de acı çekiyor olsa da- ama ben dışarı çıkmıyordum ve onu içeri almıyordum. Gözümün önünden kayboldu, kendisi de bir hayaletti.

Depresyonum yerini maniye bıraktı. Ölüm gününü takıntı haline getirdim... 29 Şubat. Takvimde o tarihe bakıyordum ama bir türlü gelmiyordu. Öyle bir şey yoktu. Ve eğer o gün yoksa, o zaman benim kızı yoktu.

Veronica cevap vermeye çalıştı ama yapamadı, sözlü olarak değil. Yapabildiği tek şey duygularını yansıtmaktı: üzüntüsünü, empatisini.

Madeline Bittner'in sesi devam ederken yumuşamış gibiydi.

Kızımı istedim. Onu kucığıma almak istedim. Onu sevmek istedim. Ama Eva gitmişti. O gitmişti.

Veronica karda yattığının farkındaydı. Uzaktan soğğun ve nemin tenini uyuşturduğunu hissedebiliyordu. Ama aynı zamanda başka bir yerdeydi, katı bir biçime sahip olmadığı garip bir ara dünyadaydı.

O gitmişti ama ben onunla olmak istiyordum. Ve bu yüzden ona katılmaya çalıştım. Bu dünyadan öbür dünyaya geçişimi ayın 28'inde gece yarısı olacak şekilde ayarladım. Zamanlamanın önemli olduğunu düşündüm. Ama değildi.

Veronica daha sonra tamamen baskın bir duygu dalgası hissetti, bu duygu dalgası soğukluk hissini sildi. Bu tam bir mutluluk ve neşe dalgasıydı, neredeyse ezici bir sevgi dalgası.

Zamanlama hiç önemli değildi. Ama Eva buradaydı. O buradaydı.

Veronica sevinç dalgasının dönüştüğünü hissetti - azaldı ve yerini aynı derecede güçlü başka duygular aldı - suçluluk, pişmanlık, utanç.

Ama August öyle değildi. İntiharım onu kırdı; Eva'nın kaybı ve benim bir yıl süren sessizliğim yüzünden zaten çok kırılmıştı. Benim gibi o da

Ayın 29'u hakkında - bir peri kapısı gibi seyrek görünen bir gün. Ama onun saplantısı onu benimkinden çok daha farklı bir yola sürükledi.

Onunla konuşmaya çalıştım. Olay'dan önce bile, yaşayanlar ve ölüler alemi arasındaki perde en ince halindeyken, onunla konuşmaya çalıştım. Fısıltılarım, tıpkı eylemlerim gibi, korkarım ki sadece onun deliliğini beslemeye yaradı. Ondan o kızları öldürmesini istediğime inanıyordu. Dinlediği ses benim değil. Gördüğü görüntü ben değilim.

Ondan seni öldürmesini istediğime inanıyor.

Veronica'nın zihnini kaplayan bir sonraki suçluluk ve üzüntü dalgası dayanamayacağı kadar büyüktü.

Ama Madeline'i son bir kez dinlemeden önce değil.

Geliyor.

Veronica gözlerini açtı.

Kendi elleri boğazına dayanmıştı ve nefes almakta zorlanıyordu. Fark etti ki, kendi kendini boğduğu için değil Janine onun başında durmuş, eldivenli ellerinin her birindeki kutulardan büyük bulutlar halinde potpuri kokulu Ghost-B-Gone püskürtüyordu.

"Bırakın onu!" Janine bağıırıyordu. "Dışarı! Dışarı! Dışarı!"

Sonunda Veronica ayağa kalktı, öksürüyor ve toz bulutlarını yüzünden uzaklaştırıyordu.

"Ronnie?" Janine tekrar sprey sıkarak söyledi. "İyi misin?"

Veronica'nın sesi çıkmıyordu -korkunç tozda boğuluyordu- bu yüzden başını salladı. Bittner'in oturma odasının penceresinin altındaki karda ne kadar zamandır yattığını bilmiyordu - uzun sürdüğünü sanmıyordu ama kar vücudunun iki ayak yarıçapındaki bir alanda erimişti. Sırtı ve poposu sıırıksıklamdı. Cep telefonu yanı başında yerdeydi. Açmaya çalıştı ama kapalıydı.

"Kaçtığım için özür dilerim," dedi Janine. Karda birden fazla kez düştükten sonra sıırıksıklam olmuştu. "Spreyimi almaya gittim. Okulda yanımda taşımama izin vermiyorlar. Geri döndüğümde hayaletlerin sana dokunduğunu gördüm. Bunu neden yaptılar?"

Veronica başını sallayarak cevap verdi. Bu sorunun cevabını biliyordu ama bilmediği şey hayaletlerin bunu neden yapabildikleriydi.

Ne yaptıklarını; kalıplarından çıkıp ona dokunmalarını sağlayan şeyin ne olduğunu. Dokunuşlarının neden bilgi getirdiğini de bilmiyordu.

Janine, "İzin verin eve gitmenize yardım edeyim," dedi.

Veronica itiraz etmedi ve Janine'in evine kadar olan kısa yürüyüş boyunca kolunu tutmasına izin verdi. Gözlerini dosdoğru ileriye, ön kapısına odaklamaya çalıştı ama yine de yol boyunca sokaklarda, bahçelerde, pencerelerden kendisini izleyen hayaletler -düzinelerce- görebiliyordu. Hayalet bir çocuk, görünmeyen bir partneriyle yakalamaca oynuyordu. Mezarında üç yıl geçirmiş olan Bayan Clare ev ceketini ve terlikleriyle posta kutusuna doğru yürüyordu. Mary Greer Veronica'nın yanında yürüyordu, yüzünde bir gülümseme, başı korkunç bir açıyla duruyordu. Janine onları göremiyordu ve Veronica anahtarlarını karıştırırken onun endişesini hissedebiliyordu. Annesi evde değildi ve ıslak giysileri kadar bu da içinin üşümesine neden oluyordu.

"Ronnie? Ben-"

"Ben iyiyim Janine," dedi. "Teşekkür ederim." "Emin misin?"

"Eminim. Yarın görüşürüz." Umutluydu. Yukarı çıkıp üstünü değiştirecek, annesini arayacak ve eğer annesi hemen eve gelemezse Veronica bir taksi çağırıp ona gidecekti.

Sonra döndü ve Janine'i kocaman bir kucakla sardı.

"Çok cesurca davrandın," dedi. Omzunun üzerinden Mary Greer'in alt basamaktan ona gülümsediğini görebiliyordu. Veronica arkasını dönmedi.

"Öyleydi, değil mi?" Janine söyledi.

Mary'nin başı yavaşça eğilmeye başladı ve omurgası yerine oturarak düzeldiğinde ağlamamak için kendini zor tuttu.

"Evet, Janine," dedi Veronica, o anda bile arkasını dönmemişti. "Öyleydi."

Mary'nin orada durup bana baktığını görüyorum ve enerjimin birleştiğini hissedebiliyorum; daha önce hiç hissedemediğim bir yerçekimine kavuştuğumu hissedebiliyorum. Veronica'nın sokağın yukarısından gelen küçük arkadaşının onun yanından geçip gittiğinden habersiz onu izlerken, şimdiki zamanı değiştirebileceğimi hissettim. Kendimi o kadar güçlü hissettim ki geçmişi ve geleceği de değiştirebilirdim.

Veronica kapıyı açıp etrafımdan dolanarak aceleyle mutfığa girip kapıyı arkasından kilitlediğinde bile Mary gözümün önünden kaybolmaya başlıyor.

"Beni koruyacaksın, değil mi Brian?" diyor, yorgun gözlerinde kısa bir rahatlama parıltısı. "Üstümü değiştirip buradan çıkmama yetecek kadar bir süre için mi?"

Beni görebiliyor mu?

Konuşmaya çalışıyorum ama hiçbir kelime bulamıyorum.

Onu uyaramıyorum bile. Onun yerine başımı sallıyorum.

Doğrusu, onu "koruyup koruyamayacağım" konusunda hiçbir fikrim yok. Ben bir anıdan biraz daha fazlasıyım ve anıların gücü çoğu zaman yaşayanları hayal kırıklığına uğratar.

Uzuyor, eli havada asılı duran yüzümü sıyrıyor ve ben daha da güçlendiğimi hissediyorum.

O dönerken, kalan gücümü koruyarak gözden kaybolmama izin veriyorum.

Veronica üst kata çıktı ve birkaç dakika içinde ıslak giysilerini çıkardı, kot pantolonunu ve kazağını olabildiğince hızlı bir şekilde değiştirdi. Spor ayakkabılarını giydi ve merdivenleri ikişer ikişer çıktı. Mutfak telefonuna ulaştı ve çevirmeye başladı. Bittner oraya varmadan önce çıkıp gitmeyi planlıyordu; Bittner'ın yolda olduğundan hiç şüphesi yoktu.

Kapının çalınması onu o kadar ürküttü ki çılgık atarak telefonu düşürdü ve batarya bölmesini açmaya yetecek bir güçle çarptı.

"Brian!" diye bağırdı, gölgenin camın üzerine düştüğünü gördü.
"Brian, bana yardım et!"

Ortaya çıkmadı. Adını duydu, dünyalar kadar uzaktan gelen bir sestен.

Mutfak masasına sırtını dayadı ve onu duvar boyunca en az bir adım itti. Masayı eski yerine götürmezse babasının ikiye bölüneceğinin belli belirsiz farkındaydı. Perdelerin arasındaki boşluğa bir yüz doldu ve tekrar çılgık attı.

"Ronnie!" Kirk seslendi. Pencereye vuruyordu. "Ronnie, izin ver içeri!"

Veronica babasının görüntüsünün etrafta olmamasına sevindiği bir kelime mırıldandı. Düşen telefonda ısrarlı bir çevir sesi geldi.

Kapıya doğru yürüdü ve kilidini açtı.

"Ne istiyorsun?" dedi, paravan kapının içinde dururken. Ama aslında çok sevinçliydi; yaşayan bir insanı gördüğüne o anki kadar sevindiğini hiç sanmıyordu. Hem de bir araba ile! Eğer adam rahatlamış görünme cüretini göstermeseydi, muhtemelen kollarını onun boynuna atar ve yanağına kocaman bir öpücük kondururdu. Ya da dudaklarına.

"İçeri girebilir miyim?" dedi. "Lütfen? Seninle konuşmak istiyorum." "Ne hakkında?"

"Biliyorsun," dedi. "Benden nefret etmen ve diğer şeyler hakkında."

Gözlerini devirir gibi yaptı. "İçeri gel o zaman." Ondan uzaklaştı ve meleyen telefonu almaya gitti.

"Teşekkürler," dedi ve kapıyı açıp içeri girdi. "Peki, biraz konuşabilir miyiz?"

"Elbette." Telefonun plastik batarya kapağını yerine oturana kadar itti, sonra masayı tekrar uygun konuma kaydırды. "Ben de tam annemi arayacaktım."

"Oh, öyle mi?"

"Evet," dedi. "Şanslısın ki bir araca çok ihtiyacım var. Belki beni ona götürürken yolda benden özür dileyebilirsin."

"Senden özür dilemek mi? Sanırım 'nefret etmekten' bahsedene sendin. 'Nefret' hakkında bir şey söylediğimi sanmıyorum."

Veronica annesinin numarasını çevirdikten sonra onu susturmak için parmağını kaldırdı. Telesekreter açılana kadar bekledi ve sonra onunla işte buluşacağını söyleyen bir mesaj bıraktı. İş bittiğinde telefonu duvardaki yerine koydu.

"Senden nefret ettiğimi söylediğim için özür dilerim," dedi. "Senden nefret etmiyorum."

Kirk'ün ağzı komik bir şekilde açılıp kapandı. Erkekler, her zaman olduğu gibi, hazırlıksız yakalanmak için çok kolaydı.

"Ve... ve seni sıkıştırıp durduğum için özür dilerim," dedi. "Bazen ne zaman geri çekileceğimi bilemiyorum."

"Sorun değil. Genelde iyidir."

"Yapmalıydım..."

Veronica başını salladı ve masadan anahtarlarını aldı.

"Hayır, sen haklıydın. Tehlikedeyim. Bay Bittner benim için geliyor, bunu biliyorum."

"Öyle mi?"

Başını salladı. "Biliyorum. Ayrıca polisin bizi dinlemesini nasıl sağlayabileceğimi de biliyorum."

"Nasıl? Spektral kanıt-"

"Spektral kanıtlar hakkında her şeyi biliyorum; bana söylemişsiniz. Bunu onlara göstereceğiz. Ama Bay Bittner'ın ilk kurbanının nerede saklandığını da biliyorum.

Polisin bu vakaların birbiriyle bağlantılı olduğundan bile haberi yok. Neredeyse on iki yıl önce bir kaçağı öldürüp 95'teki ormana saklamış ve kimsenin bundan haberi olmamış."

"Sence dinlerler mi?"

"Yapmak zorundalar. Bay Bittner bunu bilmiyor ama o bakmıyorken arabasından birkaç şey çalmış. Bozuk paralar, bir kalem ve bir kredi kartı. makbuz. Bu ve onlara gösterebileceğiniz daha fazla 'hayali kanıt' ile polisin tutuklama yapmak için yeterli bilgiye sahip olacağını düşünüyorum."

"Öyle olsa iyi olur," dedi Kirk. "Ya da..."

Gözleri onunkileri tararken sözünü

kesti. "Yoksa ne olur?" dedi usulca.

"Yoksa hâlâ tehlikede olacaksın."

Ona doğru bir adım attı ve kolları ona dolanarak sıkıca sarıldı. Gözlerini kapadı ve nefes aldı. Adamın etrafındaki hava kolonya kokuyordu.

"Bütün bunları nereden biliyorsun?"

"Bana o söyledi. Bayan Bittner." Yine de kokladığı şeyin Kirk'ün parfümü olmadığını fark etti. Brian'ındı.

"*Bayan* Bittner?"

Veronica başını salladı. "Evine gittim ve-" "Onun *evine* mi gittin?" Kirk söyledi.

"Sözümü kesmeye devam edecek misin?" Adam azarlanmış bir şekilde öyle bir şey yapmayacağını söyleyince, Veronica ona daha önce anlattıklarının kısaltılmış bir versiyonunu anlatmaya başladı.

Hayaletlerin etrafını nasıl sardığını ve sonra içine nasıl girdiğini.

"Bana dokunduklarında anılarını hissettim. O zavallı kadın. Karısı yani. Kendini öldürdü, biliyorsun. Kendini astı-"

"Eva'nın odasında," diye fısıldadı Kirk.

"Evet," dedi Veronica şaşkın bir ifadeyle. "Bunu nereden biliyorsun?" Başını salladı. "Neden... neden yaptı bunu?"

"Ağır depresyon. Kirk, zavallı aile! Hatta *onun* için üzülüyorum. Bir çocuğunuzu, tek çocuğunuzu kaybettiğinizi düşünün, bu nasıl bir şey olmalı?"

"Aydın 29'unda," dedi Kirk, Balık'ı ve küçük kızını düşünerek. "Eva. Buraya gelmeden önce Balık'tan bir telefon aldım. Bana söyledi. Ronnie, sanırım o öldü."

"Ne?"

"Sanırım beni aradığında ölmüştü," dedi. "Mantıklı konuşmuyordu. Çoğunlukla tutarsız ve... mesafeliydi. Buradan çıkmamız gerekiyor. Beni uyarmaya çalışıyordu."

Veronica onun ne kadar korktuğunu görebiliyordu. Havadaki kolonya kokusu daha da yoğunlaşmış gibiydi. "Başka ne dedi?"

Onun kolunu tuttu. "Seni annene götüreceğim," dedi. "Sonra da polise gideriz."

"Başka ne dedi Kirk?"

Kirk onu kapıya doğru çekerken, "Lütfen," dedi. "Hadi gidelim artık!"

Pencerede beliren kocaman bir gölgeyi görmek için tam zamanında omzunun üzerinden baktı ve sonra çılgılık atmaya başladı.

Bittner şanslıydı. Paravan kapıyı çekerek açtı ve ağır ahşap mutfak kapısını ittiğinde kapı Lane'in oğluna tam dönerken çarptı.

August el fenerini tutan eliyle Kirk'ün çenesine vurdu ve onu karmakarışık bir yığın halinde yere düşürdü. Zamanlama, her şey zamanlamaydı.

Bugünün anlamı da bu değil miydi zaten? Kızı geriye düştü ve August çocuğun bacaklarına tekme atarak kapıyı arkasından kapatabildi.

"Kızım," dedi, yarasından fayansın üzerine kan damlıyordu. Bunu söylediği anda, kızının ötesindeki masada bir adam belirdi ve o anda August tereddüt etti, bu da kızının bir adım geri atmasını sağladı.

Neden sinmiş? diye düşündü. Neden babasının bekleyen kollarına koşmuyor?

Ona doğru uzandı.

Bay Bittner kapı aralığından fırladı ve Kirk'ün üzerine yürüdü, gözleri ölmekte olan bir hayvanın kaderinin tam olarak farkında olmayan kırmızı ve camsı küreleri gibiydi. Trençkotu büyük deri kanatlar gibi açıldı ve Veronica geniş bir kan lekesi gördü -onun kanı- ten rengi kumaşı ve altındaki koyu renk takım elbiseyi ıslatıyordu. Adamın hızlı hareketinden başka ses yoktu ama bu ses evin içini dolduruyordu.

Veronica döndü ve mutfak masasında oturan babasını gördü.

Koşarak oturma odasına geçerken, Bittner'ın masanın üzerinden, postaları yere düşürecek kadar sert bir şekilde savrulduğunu duydu. Sanki babasının hayaleti ona çelme takmış gibi bir tavırla sekiyor gibiydi.

Teşekkürler baba, diye düşündü.

Veronica koşmaya başladı, Bittner'ın kendisine doğru geldiğini görünce yaşadığı anlık şok, siyah eldivenlerinin ona doğru uzandığı görüntüsü zihnine kazınırken uçup gitti. Koridorun sonundaki merdivenlere ulaştı ve tırabzanla kendini yukarı çekti, ikinci basamakta hafifçe tökezledi.

Nereye gidiyorum? diye düşündü. Kilitli olan tek bir kapı vardı; banyoya açılan kapı. Yukarı baktı ve Brian merdivenlerin başında bekliyordu.

Duraklaması kesik kesikti. Pompalayan bacakları onu Brian'a götürdü ve onun sisli formunun içinden geçerken kısa bir enerji ürpertisi hissetti. Altında, Bittner sendeliyor, duvarlara çarpıyordu. Koridordaki guguklu saat düşüp paramparça oldu ve Bittner'ın hayaleti görünce şaşkınlıkla homurdandığını duydu.

Dönmemesi gerektiğini bilerek döndü ama nereye gidebilirdi ki? Onun Kapısı ince ve kilitsiz olan odaya mı? Pencereden mi? Eğer atlarsa muhtemelen iki bileğini de kıracaktı ve adam kapıdan çıkıp elleri boğazında çimenlerin üzerinde olacaktı. karnında saçma taşıyordu. Vurulmuştu, değil mi? Yoksa neden gömleği sıırılsıklam olsun ki? Keşke Veronica onun bayılmasına ya da daha iyisi ölmesine yetecek kadar dayanabilseydi.

Ama ya burada öldüyse ve gitmediyse? diye düşündü. Ya babası ve Brian gibi bu dünyada kapana kısılmış bir hayalet olarak kaldıysa?

Hayalet olmamdan iyidir, diye düşündü. Merdivenlerin tepesindeki dönüşü yaparken ürperdi, hayatta kalmaya kararlıydı.

Onun altında, Brian sanki Bittner'ı yumruklamaya ya da itmeye çalışıyormuş gibi görünüyordu. İki basamak aşağı inmiş ve merdivenlerin karşısında bir hücum oyuncusu gibi duruyordu ama darbeleri Bittner'ın giysilerinin arasından geçip vücuduna giriyor ve pek bir etkisi olmuyor gibiydi. Bittner elini salladı ve eli Brian'ın içinden bir örümcek ağının içinden geçtiği kadar kolaylıkla geçti. Brian'ı cesaretlendiren Hayaletin üzerinde yarattığı etkisizlik karşısında Bittner bir merdiven daha çıktı ve Brian sanki orada değilmiş gibi yanından geçip gitti.

Veronica öyle olmadığını fark etti. Brian ortadan kayboldu.

Bir süre daha izledi, Bittner çılgık atıp belinden bükülürken, sanki hayaletin içinden geçmek ona olabilecek en kötü hazımsızlık türünü vermiş gibiydi - ya öyle ya da hayatının yanından akıp gitmesine neden olan her neyse onu yakalamaya başlamıştı. Karnını ve gömleğine yayılan koyu lekeyi sıkıca kavradı.

Yaşa, Ronnie, diye düşündü Veronica.

Bittner kendini harekete geçirirken acı içinde homurdandı. Olduğu yerde kalırsa, dört uzun adımda onu yakalayabilirdi.

Odasına koştu ve kapıyı çarptı. Etrafta bir silah aradı, yatak odasının aşırı kızsı görüntüsü için zihinsel olarak kendine lanet okudu: minderler, yastıklar, kapitone bir yorgan ve dantelli perdeler. Eğer erkek olsaydı, belki dolabında bir tüfek ya da en azından bir pala saklıyor olurdu. Bu haliyle, elindeki en ölümcül şey, dergisinden düşüp yatağını kirleten kolonya kokulu kartlardı.

Ölü cep telefonu alt katta, sırt çantasının özel bir gözünde saklıydı. Annesinin odasında çalışan bir telefon vardı, ama onu aramaya cesaret edememişti; edeceğinden de şüpheliydi. zaten ona ulaşmadan önce aramak için yeterli zamanı olacaktı. Yukarı koşmak Veronica'ya aptallığın zirvesi gibi gelmeye başlamıştı ama ne başka seçeneği var mıydı? Mutfak kapısından çıkmak için onu asla geçemezdi.

Yatağının ucunda alçak bir ayak dolabı vardı. Oyuncak ayılar, bebek kıyafetleri ve üçüncü sınıftan beri erkeklerin ona yazdığı sevgililer günü mektupları gibi ölümcül silahlarla doluydu. Başka ne yapacağını bilemediği için onu kapıya doğru sürükledi.

Onu bir barikat olarak kullanmaya hiç niyeti yoktu. Sandığın kendisi içindekilerden daha ağırdı. İstese muhtemelen onu başının üzerine kaldırıp fırlatabilirdi.

O değildi. Bunun yerine kapının uzunluğunu zihninde hızlıca ölçtü ve gövdesini, salınımının en geniş kısmı olduğunu düşündüğü yerden yaklaşık altı inç uzağa yerleştirdi. Sonra geri adım attı ve hücum için kendini gerdi.

Neredeyse işe yarıyordu. Bittner kapıyı fırlatıp açtı ve Veronica hücum eden bir boğanın önünde kırmızı bir pelerin sallamak gibiydi. Elleri önündeki havayı kavrayarak ileri atıldı. Çarpma kadar sandığın farkında değildi. İvmesi bacaklarını birbirine doladı ve yüzüstü öne doğru yuvarlandı.

Gün ışığı. Açık kapı Veronica'yı çağırdı ama Bittner onu yakalamaya çalıştı. Veronica Bittner'in kavrayan kolunun üzerinden sıçrayarak sırtına indi ve sonra da koridora doğru fırladı. Ondan daha hızlı koşabileceğini biliyordu. Merdivenlere ulaşabilirse, özgür olacaktı. Görünüşüne bakılırsa, evden kaçmadan kan kaybından ölebilirdi. Ama...

Ancak kız kaçarken ona bir tekme attı ve ayakkabısının topuğu kızın dizinin hemen altına geldi. Bir patlama sesi duyuldu ve Veronica iskeletini titreten bir acı patlamasıyla çığlık attı. Şimdi yere çarpma sırası Veronica'daydı ve sertçe çarptı.

Belki de yıldızların girdabında onunla konuşan babasının sesiydi. Belki de Brian'ın sesiydi. Muhtemelen kendi sesiydi. Ses ona, hissettiği acı ne olursa olsun hareket etmesini söylüyordu, çünkü orada kalırsa kesinlikle ölecekti. Bittner'in kendisine doğru sürünerek geldiğini, bir sürüngen gibi sürüklendiğini gördü.

Başı dönmüş bir şekilde onu gördü, ağzının bir köşesinden çizgi film vampirleri gibi kan damlıyordu, ceketini ve gömleğini ıslatan kandan çok daha açık bir renkti. Adam ona sırtıyordu, bir eli dönerken diğeri onu oturur pozisyona itiyordu. Ayağa kalkarken bacaklarını sabitledi.

Veronica parmaklıkları kullanarak kendini ayağa kaldırdı, dizindeki acı beraberinde yoğun bir mide bulantısı hissi getirmişti. Bir adım atmayı başardı ama

Sonra merdivenin tepesinde bir yığın halinde düştü. Adamın dokunuşunu ya da nefesini ensesinde hissettiğini düşündü. Adamın ayakkabısı böğrüne saplandığı anda döndü. Adamın çömeldiğini hissetti ve ona doğru uzandığını anladı.

Çığlık attı.

"Sus kızım," dedi, sesi yumuşak, neredeyse nazikti.

Onu durdurmayı başaramadım.

Veronica'yı da Mary'mi hayal kırıklığına uğrattığım gibi hayal kırıklığına uğrattım. Ne kadar nefretimi ve öfkemi ona odaklamaya çalışsam da, intikamımı onun kalbine saplanan sıcak bir çivi olarak hayal etmeye çalışsam da, tüm çabalarım boşunaydı, yumruklarım etkisizdi. Hissettiği tek acı, beni geçip gittiğinde, bağırsaklarında bir şey çalkalandığında ve hayatının bir parçası daha koptuğunda oldu. Ama sonra beni geçmiş ve tekrar onun peşine düşmüştü.

Yere düşmüştü, acı içindeydi. Adam neredeyse onun üzerine geliyordu. Onu yıkayabilirdim, beni içine çekmesine ve acısının merkezinde kümelenmesine izin verebilirdim ama bunun yeterli olmayacağını biliyordum. Elleri kadının boğazına dolandığında acıyla savaştıkları ve onu da kendisiyle birlikte ölüme sürükleyecekti.

Etrafımızdaki atmosferin değiştiğini hissedebiliyordum. Ani ölüm, bu dünya ile öteki dünya arasındaki bariyeri inceltir ve onların ölümü -onun ve onun- küçük gözyaşları açardı.

Yere düşürdüğü çocuğun mutfaktan gelen iniltisini duydum ve bir kez daha deneyebileceğimi düşündüm.

Sürünmeye çalıştı, ama sonra adamın dizi sırtındaydı ve elleri omzundaydı. Onu ters çeviriyordu.

Onu kolaylıkla yuvarladı, gücü yeterince hızlı tükenmiyordu. Kız adamın yüzünü tırmaladı ve yanağını kesmiş olabilirdi ama adam kızın ellerini kenara itti. Kadının kollarından birini bacağının altına sıkıştırdı. Ona tokat attı ve o da Işıkları, yıldızları, ruhlar dünyasını gördü. Elini onun boğazına koydu.

Boştaki elini adamın karnına sapladı, gömleğini ıslatan koyu kırmızı lekenin ortasını hedefledi ve adam vahşi bir kedi gibi çığlık attı. Kadın adamın altında kıvrıldı ve yarıya kadar karnının üstüne çıktı ama adam kafatasını avuçladı ve onu yüzüstü halıya çarptı.

Onu öldürüyor, diye fısıldadım çocuğun kulağına. Şu anda onu öldürüyor.

Çocuk doğrulmaya çalıştı ama gözbebekleri yuvalarında gevşemiş gibiydi ve odaklanamıyordu. Başı yana doğru eğildi ve yere yığıldı. Kapının kafasına çarptığı yerde kanlı bir kesik vardı.

Kalkmak zorundasın! Çığlık attım. Tekrar öldürmesine izin verme!

Çocuk gözlerini kırptırdı. Ayağa kalkmaya çalıştı ama bacakları altından kaydı. Bilinci elinden kayıp gidiyordu.

Ölüyor olmalı, diye düşündüm. Perde aralandı ve hayaletler ortaya çıkmaya başladı. Gerçek hayaletler, Olay'ın geride bıraktığı soluk görüntüler değil. Onların odada şekillendiğini hissedebiliyordum.

Havada süzülürken Kirk'ün üzerine ikinci bir deri gibi yerleştim.

Bittner onu kendisine doğru çekip sırt üstü yatırırken Veronica gözyaşlarının ve kanın tadını aldı. Ama o bunu yaparken Veronica merdivenlerin dibinde ne olduğuna dair bir anlık bir görüntü yakaladı.

İnsanlar. Üç kız. Madeline Bittner, içlerinden birinin elini tutuyordu. Bay Pescatelli onlara katıldı ve Veronica bir an için onun kendisini kurtarabileceğini düşündü ama sonra onun şeffaf bedeninden koridorun duvarını görebildiğini fark etti.

Hepsi yukarı doğru uzanmış, elleri onu öldürmek üzere olan canavarı işaret ediyordu, yüzlerinde derin bir keder ifadesi vardı. Her zamankinden daha sağlam görünen Brian onların arasından geçerek merdivenlere doğru ilerledi.

Brian değil, Kirk, Veronica fark etti. Ama duruşu farklıydı ve gözleri...

Ama artık çok geçti. Sırt üstü yatmıştı ve parmakları boynunu yoklarken Bittner'ın gözlerindeki hayvani çılgınlık açıkça görülüyordu.

"Eva!" diye bağırdı, gözlerinin içine bakarak, sanki başka bir dünyaya açılan lombozlanmış gibi gözlerinin *içine* bakarak. "Eva, bana gel!"

Başparmakları Veronica'nın nefes borusuna öldürücü bir güçle bastırıyordu. Gerçek dünya gözden kaybolmaya başladı.

Sonra ne olduğunu anlamadı.

Bittner havalandı. Onu boğuyordu ve sonra güçlü kollar tarafından itilmiş gibi havada uçuyordu.

Sanki yerçekimi bir an için durmuş, sonra da şiddetli bir rüzgâr gelip August Bittner'i aşağıya, aşağıdaki hayaletlerin sallanan ellerine doğru savurmuştu.

Soluk soluğa, Veronica'nın vicdanını yakan, acı dolu bir ses çıkardı. Vücudunun ağır bir şekilde çarpması için kendini hazırladı.

dünyaya geri dönüyor.

Ama ses hiç gelmedi. August Bittner hiç inmedi.

Acı içinde kıvranan, ağlayan ve nefes nefese kalan Veronica kendini merdivenlerden aşağı bakabileceği bir konuma getirdi ama Bittner'dan ve hayaletlerden eser yoktu. Gözyaşlarının arasından gözlerini kırıştırdı. Gözleri ona oyun oynuyordu ama hiçbir şey yoktu. Sanki Hayaletler onu yakalamış ve başka bir dünyaya sürüklemişti: kendisinin önemsiz biri olacağı bir dünya; korkunç, kan lekeli görüntüsünün bir fincan çay doldurmak için geçen sürede yok olacağı bir dünya.

Veronica başını kaldırıp Kirk'e baktı ama o Kirk değildi. Kirk'ün vücudu ve Kirk'ün yüzüydü ama gözler, içindeki bilinç Kirk'ün değildi. Brian'ındı. Ona gülümsedi.

Kirk'ün sesiyle, "O gitti," dedi.

Bittner gitmişti. Veronica bir şekilde onun geri dönmeyeceğini biliyordu. Bu bayılmadan önceki son düşüncesi idi.

Perdenin yırtılmasını ve Bittner'in birçok el tarafından öbür dünyaya taşınmasını izledim. Orada var olmak onun için nasıl bir şey olurdu? Benim görünmez bir şekilde gizlendiğim süre boyunca sahip olduğuma inandığım gibi o da içgörü kazanacak mıydı? Yaşayan? Ölüler arasında yaşayan bir adam, benim yaşayanlar arasındaki varlığıma benzer miydi? Ve kendini olduğundan daha yalnız hissedermiydi?

Umursama yeteneğime şaşırdım. Sanki Bittner'ın elleri Veronica'nın boynundan çekilince nefretim bir mum gibi söndü. Hiçbir şeyim kalmadı; hiç enerjim yok. Bir köpeğin pire dökmesi gibi molekül döktüğümü hissedebiliyorum ve bu sefer tekrar bir araya geleceklerini sanmıyorum.

Yıllardır yaptıkları gibi banyoda. Bu sefer, geri döneceğimi sanmıyorum.

Belki de hiçlik katlandığım işkenceden daha iyi olacaktır. Belki de kendi hayatlarına son verenlerin kaderi budur.

Benden geriye kalanların çekilip gittiğini hissediyorum. Ama sonra onu görüyorum, koridorun sonunda beni bekliyor.

Mary.

Vakit geldi, diyor. Brian, uzun zamandır seni görmeyi bekliyordum. Seni gerçekten görüyorum.

"Elimi" tutuyor ve ben bu çocuğun, Kirk Lane'in içinden, bilincin ondan birkaç dakika önce kaydığı kadar kolay bir şekilde kayıyorum. Mary ve ben öldüğüm yere doğru sürükleniyoruz. Aynanın parladığını görüyorum ama yansıyan bir ışıktan değil. Camın içinden saf beyaz bir ışıık parlıyordu.

Perde açılıyor ve beni içinden geçiriyor.

Kirk ikinci kata nasıl çıktığına dair hiçbir fikri olmadan uyandı. Ama bunu düşünmek için duraklamadı çünkü Veronica'nın çok ama çok hareketsiz yattığını görebiliyordu; boğazında kırmızı lekeler vardı.

Ona seslendi. Ona doğru süründü ve omuzlarından nazikçe kaldırdı. *Ronnie*, diye seslendi. *Ronnie*. Başını boynunun üzerinde döndürdü, gözlerinin akları yuvalarında yuvarlanırken görünüyordu. Onun adı ağzında acil bir yakarışa dönüştü ve nefesini tutmakta zorlanıyordu.

Ama sonra göz kapakları titremeye başladı. Onu nazikçe salladı. "Brian?" dedi kadın. "Brian, sen misin?"

"Hayır, Ronnie," dedi ona. "Benim. Kirk. Ben gerçeğim." Kadın gözlerini kırıştırdı ve adam netleşti.

Dudaklarını ayırdı. "Ben gerçeğim," diye tekrarladı Kirk.

Ayağa kalktı, adam ona sarıldı ve kadın da ona şiddetle sarıldı.

EPILOGUE

Bir koltuk değneğiyle desteklenen ve annesinin yanında duran Veronica, babasının kâğıdını indirmesini ve son kez olacağını bildiği bir şekilde gözden kaybolmadan önce ona gülümsemesini izledi. Bunu babasının gülümsemesinde görebiliyor, annesinin ona sarılışında ve yanağına değen nefesinde hissedebiliyordu.

Ertesi sabah 7:13'te Eric Calder'in hayaleti görünmedi. İzlediler ve beklediler ama o ortaya çıkmadı. Veronica annesine yaslandı, onun sağlamlığı ve sıcaklığıyla demir atmayı umuyordu. "Sen iyi misin?"

"Öyleyim," dedi annesi, çay fincanına düşmeden önce gözyaşlarını silerek. "Gerçekten öyleyim."

Mary Greer çoktan gitmişti. Veronica ve Janine onu izlediler. Her sabah seri katil August Bittner'in eski evinin önünden geçerken bir görüntü belirliyordu ama o bir daha hiç görünmedi. Ne üst katta ne de alt katta perdelerde hiçbir kıpırtı yoktu. Brian da saldırı gecesinden beri ortalıkta görünmüyordu ama Veronica duştan çıktığında buğuda onun kolonyasının izlerini koklayabildiğini düşündü.

Yine de hayalet dünyası dönmeye devam ediyordu. Kanayan bir hayalet hâlâ Case Sokağı'nda sessizce uluyordu. Bayan Olsen hâlâ her gün saat 3:47'de posta kutusunun başında belirip eve hiç gelmeyen oğlundan gelen mektubu okuyordu. Yeni hayaletler ortaya çıktı; bazıları kayboldu ve bir daha geri dönmedi. Eileen Janus ortaya çıktı

Rastgele ya da en azından fark edilebilir bir düzen olmadan, sadece birkaç hafta önce Stephen Pescatelli'nin yaşadığı ama artık yaşamadığı bir sınıfa gülümsüyordu.

Eski öğretmen ortadan kaybolana kadar sabırsızlıkla iç çekip saatine bakan genç bir vekil tarafından işgal ediliyordu. Bay Pescatelli, kozmik bir ironi olarak ya da çeşitli teorilerinden birinin kanıtı olarak, hiç ortaya çıkmadı. Ve ölümünden sonra bir şekilde yaptığı telefon görüşmesinin anısı Kirk Lane'in zihninde sadece açıklanamayan garip bir anormallik olarak kaldı.

Kirk, Veronica'nın elini tuttu.

Veronica'nın hayatı ve çektiği çileyle doğrudan ilişkili tüm hayaletler ortadan kaybolmuştu, ancak Kirk ile geçirdiği zaman sona ermemiştir ve Uzun bir mesaiden sonra onunla bir fincan çayı paylaşmak ya da annesi onu öpene kadar kanepede öpmek gibi.

Paylaştıkları karanlık anılar uzaklaşıp belirsizleşirken eve döndüler. Zaman tüm yaraları iyileştirir ve zaman tüm bağları güçlendirir. Veronica bunun gerçekten aşk olup olmadığından emin değildi ama ilk kez aşk olabileceğini düşünmüştü.

O gecenin karanlık anıları Kirk için tamamen kaybolmuştu. Bittner'ı kapıdan iterken gördüğü andan, esrarengiz bir şekilde Veronica'nın secde halindeki bedeninin yanında uyandığı ana kadar hiçbir şey hatırlamıyordu. Ona Bay Bittner'ın hâlâ serbest olmasından endişe edip etmediğini sordu.

"Gerçekten bilmiyorum," dedi.

"Onu yakalayamamış olmaları sizi endişelendirmiyor mu?" dedi. "Bay Pescatelli'nin evinin her yerinde, sizin evinizde, arabasında kanı vardı. Belli ki ölümün eşiğindeydi ama onu bulamadılar. Geri döneceğinden endişelenmiyor musunuz?"

"Hayır. Bütün haberlerde vardı. Eğer hala yaşayanlar arasındaysa, yakalanacaktır." Veronica gülümsedi. Bittner'a tam olarak ne olduğundan emin değildi ama eğer hayaletlerin görünmesini sağlayan bir perde varsa

öbür dünyadan onun dünyasına geçerken, biz neden onların dünyasına geçemeyelim? Ama teorilerden bıkmıştı ve ne Kirk'ün ne de Mr. Pescatelli'nin onlara olan ilgisi, bunun yerine perdenin kendi tarafında daha dolu yaşamayı tercih etti.

"Ayrıca, tekrar endişelenmemiz gerekmeden önce önümüzde dört yıl daha var," dedi Veronica.

Kirk, daha fazlası olduğu açık olmasına rağmen konunun kapanmasına izin verdi. Veronica'nın anlattığından çok daha farklıydı. Haberlerde sadece polisin Stephen Pescatelli'nin ölümü ve on altı yaşındaki bir kıza saldırıyla ilgili olarak August Bittner'i aradığı yazıyordu. Hayaletlerden, kavrayan ellerden, Bittner'ı bir anda dışarı iten güçten hiç söz edilmiyordu. Veronica'nın adından hiç bahsedilmediği halde, onun hayatına son vermeye çalıştığı an. Kirk daha fazla sorgulamadı, çünkü artık bazı gizemleri çözme ihtiyacı hissetmiyordu.

Veronica polise Shelly Bonder'ın cesedini nerede bulabileceklerini söyledi. Nereden bildiği sorulduğunda Veronica daha fazla ayrıntıya girmeden Shelly'nin yerini Bay Bittner'dan öğrendiğini söyleyecektir.

Janine, hayaletleri Veronica'dan kovduktan sonra sadece soğuk havalarda şapkasını ve eldivenlerini giydi (gizlice Hayalet-B'nin Hava spreyinden daha güçlü bir şey yoktu). Okuldan sonra koşu yapmaya başladı ve Veronica'nın da kendisine katılmasını sağlamaya çalıştı ama başaramadı. Nostaljik bir şekilde futbol takımına gitmekten bahsediyordu ama Veronica'nın fırsat penceresi geçti.

Bay Pescatelli'nin cenazesine katılanların sayısı çok azdı. Veronica ve Kirk. Mezarının üzerindeki taşta Veronica'ya Bay Bittner gibi onun da bir zamanlar bir karısı ve kızı olduğunu hatırlatan isimler sıralanmıştı, ancak Kirk daha sonra ona Olay'dan sonra cesetlerinin hiç bulunamadığını söyleyecekti. Ara sıra Bay Pescatelli'yi düşünüyordu ve düşündüğünde de onun çok net bir görüntüsü vardı: kilolu, gergin, bazı açılardan cesur ama hayaletlerle yüz yüze gelemeyecek kadar korkmuş bir adam. Kendi görüntüsünün sınıfında hiç ortaya çıkmamasının, o kadar dikkatle çalıştığı konuya hiç dönüşmemesinin onu mutlu mu yoksa üzgün mü ettiğini merak etti.

Kirk'le birlikte mezarlığın sıraları arasında yürüyerek arabasına dönüyor, Veronica, üzerine "Bittner" ismi kazınmış basit bir kalemle karşılaştı. taş. Ayaklarının altında çıtırdayan hafif karla taşın arkasına doğru yürüdü ve iki isim gördü: *Madeline* ve *August*. Doğum tarihleri taşın altındaydı. Madeline'in ölüm tarihiydi, August'unun yanında ise sadece boş bir alan vardı.

Veronica, Madeline'in ölüm tarihinin 29 Şubat olduğunu fark etti.

"O yıl artık yıl değildi," dedi Kirk, tarihi onunla aynı anda fark etmişti. "Bu tek bir sayı."

Taşın solunda, Madeline'in yattığı yere en yakın yerde, biraz daha küçük bir taş vardı. *Eva Marie Bittner*, yazıyordu. *Tanrı'nın Elllerinde*.

Veronica daha sonra ve tek başına geri döndüğünde gökyüzü onun arasında yürüdüğü taşlar gibi solmuş ve griydi.

Gülümseyerek boş mezarlığa baktı, Eva'nın, Madeline'in ya da kocasının kurbanlarının ortaya çıkıp yaptıkları ve göze aldıkları için kendisine teşekkür etmelerini bekliyordu ama hiçbiri teşekkür etmedi. Mezarlıkta hayalet yoktu.

August Bittner'ı neredeyse hiç hatırlamıyordu. Kirk'e onun geri dönmesinden korkmadığını söylerken ciddiye. Onunla ilgili anıları, yağmurlu bir camın arkasından görüldüğü gibi puslu ve belirsiz hale gelmişti. Gazetede yayınlanan fotoğrafı bile bulanık görünüyordu, yüzünün hatları yumuşamış ve lekelenmişti.

Bir gün Veronica babasının hayaletini görmeyeli haftalar olduğunu fark etti.

Bu düşünce aklına sabahleyin, yüzü duş başlığından fişkıran ılık spreye dönük dururken geldi. Onun hayaletini özlemediğini de fark etti. Aksine, hayaletin ortadan kaybolması onu sadece bir tür metafizik olarak değil, onun gerçekte olduğu kişiyi düşünme konusunda özgürleştirmişti. kaset döngüsü. Çizburgerden, çizgi filmlerden, koyu biradan hoşlanan ve kendine ayıracak küçük bir zamana ihtiyacı olan bir adamı hatırladı. Onunla kâğıt oynamayı seven ama masa oyunlarını sevmeyen bir adam. Onunla birlikte, doldurulmuş hayvanlarının gerçekten gerçek olduğunu, duygularının onunkiler kadar kolay incinebileceğini düşünen bir adam. Bir adam hatırladı.

Kalabalık içindeyken de yalnızken de kızının elini tutmayı severdi. Onu seven bir adam hatırlıyordu.

Onu özlüyordu ama onun görüntüsünü ya da zaman geçtikçe silikleşen görüntülerini değil. Musluğu kapattığında biraz ağlıyordu ama bu iyi bir duyguydu. Hayalet deneyimleriyle ilgili tek pişmanlığının Brian'la ilgili olduğunu fark etti. Babasının aksine, onunla arasında bir kapanış hissi yoktu. Vedalaştıklarına dair hiçbir his yoktu.

Duştan çıkmadan önce kurulandı ve havluyu vücuduna sardı; serin hava sıcak ve hafif nemli tenine iyi geldi. Aynanın karşısına geçti.

Kafasını kaldırdığında, buğulanmamış camdan kendisine gülümseyen tanıdık bir yüz gördü.

"Merhaba," dedi.

ACKNOWLEDGMENTS

Al Zuckerman, Catherine Onder, Hayley Wagreich, ailem, arkadaşlarım, okuyucularım ve Kim, Kayleigh ve Cormac. Bu kitabın hayalet dünyasından eve getirilmesindeki tüm yardımlarınız ve desteğiniz için teşekkür ederim.

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.